RUTH WARE

UNELE PETRECERI SE POT TERMINA FOARTE, FOARTE RĂU...

Într-o pădure întunecată

BESTSELLER NEW YORK TIMES, USA TODAY ȘI LOS ANGELES TIMES
CEA MAI BUNĂ CARTE A ANULUI 2015 ÎN STATELE UNITE

FICTION CONNECTION

TREI

RUTH WARE

ÎNTR-O PĂDURE ÎNTUNECATĂ

Titlul original: *IN A DARK, DARK WOOD* (2015)

Traducere din engleză şi note de:
LAURENŢIU DULMAN

2016

Pentru Kate, pentru celelalte trei cincimi.
Cu dragoste.

Într-o pădure întunecată era o casă întunecată
Şi în casa întunecată era o cameră întunecată
Şi în camera întunecată era un dulap întunecat
Şi în dulapul întunecat era…
un schelet.

Poezie populară

Alerg.

Alerg printr-o pădure luminată de lună. Crengile mi se agaţă de haine şi picioarele mi se împiedică în ferigile încărcate de zăpadă.

Mărăcinii îmi julesc mâinile. Respiraţia îmi spintecă gâtlejul. Mă doare. Totul mă doare.

Dar alerg. Pot să fac asta.

De fiecare dată când alerg, am în minte câte o mantră[1]. Fie timpul pe care vreau să-l scot, fie frustrările de care mă eliberez lovind asfaltul cu picioarele.

De data asta, înăuntrul meu răsună un singur cuvânt, un singur gând.

James. James. James.

Trebuie să ajung acolo. Trebuie să ajung la drum înainte să…

Şi, în cele din urmă, îl văd – un şarpe de asfalt negru în lumina lunii – şi aud apropiindu-se huruitul unui motor, iar razele albe ale farurilor strălucesc atât de tare că mă dor ochii, făcând trunchiurile negre ale copacilor să semene cu nişte tăieturi pe fundalul luminii.

Oare am să ajung la timp?

Cu inima duduindu-mi în piept, cobor ultimii treizeci de metri, împiedicându-mă de arbori căzuţi.

James.

Dar ajung prea târziu – maşina e prea aproape, n-o pot opri.

Sar pe asfalt cu mâinile desfăcute.

— Opreşte!

Unu

Doare. Totul mă doare. Lumina din ochi, junghiul din cap. Am mâinile pătate de sânge şi îi simt izul în nări.

— Leonora?

Vocea e estompată de ceaţa durerii. Încerc să clatin din cap, buzele mele nu pot rosti niciun cuvânt.

— Leonora, eşti în siguranţă, eşti la spital. Te ducem să-ţi facem o tomografie.

E o femeie. Îmi vorbeşte clar şi tare. Vocea ei mă doare.

— Vrei să sunăm pe cineva?

Încerc din nou să clatin din cap.

— Nu te mişca, spune ea. Ai fost rănită la cap.

— Nora, şoptesc eu.

— Vrei s-o sunăm pe Nora? Cine e Nora?

— Eu… numele meu.

— Bine, Nora. Încearcă să te relaxezi. N-o să te doară.

Dar mă doare. Totul mă doare.

Ce s-a întâmplat?

Ce-am făcut?

Doi

Imediat ce m-am trezit, mi-am dat seama că era o zi bună pentru alergat în parc, pentru traseul meu cel mai lung, de aproape cincisprezece kilometri. Se simţea mirosul ploii de peste noapte, soarele de toamnă se strecura printre jaluzelele de răchită, aurind cearşafurile, şi se vedeau frunzele îngălbenite pe margini ale platanului de pe stradă. Am închis ochii şi m-am întins, ascultând zgomotele caloriferului şi gălăgia înăbuşită a traficului, simţindu-mi fiecare muşchi şi bucurându-mă de ziua care mă aştepta.

Aşa îmi încep toate dimineţile. Poate pentru că locuiesc singură – asta îţi permite să-ţi faci tabieturi, fără să fii deranjat de nimeni, nici de colegi de apartament care-ţi beau ultimele guri de lapte, nici de pisici care scuipă gheme de păr pe covor. Ai garanţia că, la trezire, găseşti în dulap tot ce-ai lăsat acolo când te-ai culcat. Deţii controlul.

Sau poate are legătură cu faptul că lucrez de-acasă. Când nu ai o slujbă de birou cu program de la nouă la cinci, e foarte uşor ca zilele să devină indistincte, să se contopească. Te poţi trezi că încă eşti în capot la cinci după-amiaza şi că singurul om pe care l-ai văzut toată ziua a fost băiatul care-ţi aduce laptele. Sunt zile în care nu aud nicio voce de om, în afară de cele de la radio. Şi ştiţi ceva? Îmi place foarte mult aşa. E o viaţă bună pentru o scriitoare, din multe puncte de vedere – stai singură cu vocile din capul tău, cu personajele pe care le-ai creat; când e linişte în jur, devin cât se poate de reale. Dar nu e neapărat cel mai sănătos mod de viaţă. Aşa că e important să-ţi faci o rutină. Ca să ai ceva de care să te agăţi, ceva care să-ţi permită să deosebeşti zilele lucrătoare de weekend.

Iată cum îmi încep ziua.

La şase şi jumătate, când porneşte centrala termică, mă trezeşte vuietul de aprindere al cazanului. Mă uit la telefon – numai ca să mă asigur că lumea nu s-a sfârşit peste noapte – şi rămân întinsă în pat, ascultând şuierul şi trosnetele caloriferului.

La ora şapte, pornesc radioul deja setat pe *Programul de azi* de la

Radio 4 şi întind mâna să apăs butonul de la cafetiera încărcată cu apă şi cafea cu o noapte înainte – cafea Carte Noire pusă într-un filtru de hârtie cu marginile îndoite. Faptul că stau într-un apartament mic prezintă câteva avantaje. Unul dintre ele e că pot ajunge atât la frigider, cât şi la cafetieră fără să mă ridic din pat.

De obicei, cafeaua e gata când se termină ştirile principale, după care ies de sub pilota mea călduroasă şi o beau cu un pic de lapte şi o felie de pâine prăjită cu dulceaţă de zmeură (fără unt – nu pentru că aşa e dietetic, ci pentru că nu-mi place să le amestec).

Ce se întâmplă apoi depinde de vreme. Dacă plouă sau n-am chef să ies la alergat, fac un duş, îmi verific e-mailul şi îmi încep ziua de lucru.

Astăzi a fost o zi foarte frumoasă şi am avut poftă să ies, să calc pe frunze uscate şi să simt vântul în faţă.

Mi-am pus un tricou, şosete şi jambiere, m-am dus la uşă şi m-am încălţat cu adidaşii, apoi am coborât cele trei scări până la parter şi am ieşit pe stradă, în lume.

Când m-am întors – încinsă, transpirată şi sleită de vlagă –, am stat mult timp sub duş, gândindu-mă la ce aveam de făcut peste zi. Trebuia să-mi comand mâncare de pe internet, pentru că nu mai aveam aproape nimic în frigider. Trebuia să revăd versiunea redactată a cărţii mele – promisesem s-o trimit înapoi redactoarei în cursul săptămânii şi nici măcar nu mă apucasem de ea. Şi trebuia să mă uit pe e-mailurile primite prin formularul de contact de pe site-ul meu, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de multă vreme, dar îl tot amânasem. Cele mai multe erau *spam* – orice mijloc de verificare ai folosi, tot nu poţi împiedica botneturile[2]. Dar uneori găsesc şi chestii utile: mi se cer texte de prezentare sau exemplare pentru recenzii. Iar uneori, primesc... mesaje de la cititori. De obicei, oamenii îmi scriu să-mi spună că le-a plăcut cartea mea, însă am primit şi e-mailuri în care mi se spunea ce persoană îngrozitoare sunt. Dar chiar şi când primesc mesaje frumoase, tot e ciudat şi stânjenitor ca să-ţi spună cineva cum a reacţionat faţă de gândurile tale intime – e ca şi când ai citi părerea cuiva despre jurnalul tău. Nu ştiu dacă am să mă obişnuiesc vreodată cu asta, oricâte cărţi voi

mai scrie. Poate că tocmai de aceea nu mă trage inima să-mi citesc e-mailurile.

După ce m-am îmbrăcat, mi-am pornit laptopul şi am început să mă uit pe mesaje, ştergându-le pe cele *spam:* Viagra, promisiunea că „o să-mi satisfac femeia”, rusoaice fierbinţi.

Iar apoi…

> Către: Melanie Cho; kate.derby.02DPW.gsi.gov.uk; T Deauxma; Kimayo, Liz; info@LNShaw.co.uk; Maria Tatibouet; Iris P. Westaway; Kate Owens; smurphy@shoutlinemedia.com; Nina da Souza; French, Chris
>
> De la: Florence Clay
>
> Subiect: PETRECEREA BURLĂCIŢELOR PENTRU CLARE!!!

Clare? Nu cunoşteam nicio Clare, în afară de…

Inima a început să-mi bată mai tare. Dar nu avea cum să fie ea. N-o mai văzusem de zece ani.

Timp de un minut, degetul meu a rămas suspendat iraţional deasupra butonului de ştergere. În cele din urmă am dat clic şi am deschis mesajul.

> SALUTARE TUTUROR!!!
>
> Pentru cei care nu mă cunosc, numele meu e Flo şi sunt cea mai bună prietenă a lui Clare din facultate. Sunt şi – zgomot de tobe! – domnişoara ei de onoare!! Aşa că, după cum cere tradiţia, eu o să-i organizez PETRECEREA BURLĂCIŢELOR!!!
>
> Am stat de vorbă cu Clare şi – după cum vă puteţi închipui – nu vrea nici boa de pene roz, nici penisuri de cauciuc. Aşa că o să fie ceva mai sofisticat: un weekend în Northumberland, aproape de unul dintre locurile ei preferate din facultate – deşi cred că o să fie strecurate în program şi câteva surprize obraznice!!
>
> Weekendul ales de Clare este 14-16 noiembrie. Ştiu că e FOARTE din scurt, dar nu prea am avut de ales, a trebuit să

ţinem cont de Crăciun, de programul de la serviciu şi aşa mai departe. Vă rog să răspundeţi prompt.

Vă pup cu drag. Sper să reîntâlnesc prieteni vechi şi noi cât de curând.

Flo xxx

Am rămas încruntată în faţa ecranului, rozându-mi o unghie şi încercând să înţeleg.

Apoi, uitându-mă încă o dată pe lista destinatarilor, am recunoscut un nume: Nina de Souza.

Şi n-am mai avut niciun dubiu. Sigur era vorba de Clare Cavendish. Nu putea fi vorba de altcineva. Şi mi-am amintit că parcă făcuse facultatea la Durham – sau oare la Newcastle? Ceea ce se potrivea cu Northumberland.

Dar de ce? De ce mă invitase Clare Cavendish la petrecerea ei?

Să fi fost o greşeală? Oare această Flo a răscolit prin agenda lui Clare şi a trimis mesajul la toate adresele pe care le-a găsit?

Şi totuşi, nu erau decât douăsprezece persoane… Ceea ce însemna că includerea mea nu prea avea cum să fie o greşeală, nu?

Am rămas nemişcată, uitându-mă la ecran ca şi când pixelii ar fi putut să-mi ofere răspunsuri la întrebările care-mi strângeau stomacul. Mai că-mi doream să fi şters mesajul fără să-l fi citit.

Dintr-odată, n-am mai putut sta pe scaun. M-am ridicat şi am pornit spre uşă, apoi m-am întors la birou, unde am rămas în picioare, uitându-mă încurcată la ecranul laptopului.

Clare Cavendish? De ce eu? De ce acum?

Nu aveam cum s-o întreb pe această Flo.

O singură persoană mă putea ajuta.

Am luat loc şi, repede, înainte să mă pot răzgândi, am scris un e-mail.

Către: Nina de Souza
De la: Nora Shaw
Subiect: Petrecerea burlăciţelor???

Dragă N, sper că-ţi merge bine. Trebuie să recunosc c-am fost un pic surprinsă să văd numele tău şi al meu pe lista invitaţilor la petrecerea lui Clare. Tu te duci? Xx

Şi am aşteptat un răspuns.

În următoarele zile, am încercat să nu mă mai gândesc la asta. M-am pus pe treabă, adâncindu-mă în observaţiile minuţioase făcute de redactoare, dar e-mailul lui Florence era o perturbare constantă în fundalul minţii mele, ca o aftă pe vârful limbii, care te usturǎ când te aştepţi mai puţin, ca o unghie ruptă de care nu te poţi abţine să nu tragi. E-mailul a coborât tot mai mult în lista cu mesaje, dar îi simţeam prezenţa: faptul că nu răspunsesem era ca un reproş mut, iar nelămuririle pe care le stârnise îmi tulburau constant rutina zilnică.

Răspunde, mă rugam de Nina în mintea mea când alergam prin parc, când îmi pregăteam cina sau când pur şi simplu mă uitam în gol. M-am gândit s-o sun, însă nu ştiam ce-aş fi vrut să-mi spună.

Iar apoi, câteva zile mai târziu, în timp ce-mi luam micul dejun, citind pe telefon postări de pe Twitter, mi-a apărut pe ecran notificarea că am primit un e-mail.

Era de la Nina.

Am luat o gură de cafea, am inspirat adânc şi l-am deschis.

De la: Nina de Souza
Către: Nora Shaw
Subiect: Re: Petrecerea burlăciţelor???

Dragă, ce mult a trecut de când n-am mai auzit de tine. Tocmai ţi-am citit mesajul – am fost foarte ocupată la spital în perioada asta. Dumnezeule, îţi spun sincer că e ultima chestie pe care vreau s-o fac. Am primit invitaţia la nuntă acum ceva vreme, dar speram că o să scap de petrecerea burlăciţelor. Tu te duci? Facem un pact? Merg dacă mergi şi tu, ce zici?

N x

Mi-am băut cafeaua uitându-mă la ecran, cu degetul deasupra butonului „Răspunde”, fără să-l apăs. Speram ca Nina să-mi răspundă măcar la câteva dintre întrebările care nu-mi dăduseră pace în ultimele zile. Când era nunta? De ce să fiu invitată la petrecerea burlăciţelor, dar nu şi la nuntă? Cu cine să căsătorea Clare?

Bună! Ştii cumva… am început să-i scriu, dar am şters. Nu. Nu puteam s-o întreb direct. Ar fi însemnat să recunosc că habar n-aveam ce se întâmpla. Întotdeauna am fost prea mândră ca să-mi recunosc ignoranţa. Urăsc să fiu în dezavantaj.

Am încercat să-mi alung întrebările din minte şi m-am dus să fac duş. După ce m-am îmbrăcat şi mi-am pornit computerul, am găsit alte două mesaje necitite.

Primul era un „nu, mulţumesc” plin de regrete de la o prietenă a Clarei, care invoca o aniversare în familie.

Al doilea era tot de la Flo. Dar de data asta adăugase mesajului o notificare de citire.

Către: info@LNShaw.co.uk
De la: Florence Clay
Subject: Re: CLARE’S HEN!!!

Dragă Lee,

Scuză-mi insistenţa, dar mă întrebam dacă mi-ai primit mesajul de acum câteva zile. Ştiu că a trecut ceva vreme de când nu te-ai mai văzut cu Clare, dar şi-ar dori mult să poţi veni. Vorbeşte deseori despre tine şi ştiu că-i pare rău c-aţi pierdut legătura după ce-aţi terminat şcoala. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar i-ar plăcea grozav să fii şi tu alături de ea – n-ai vrea să vii? I-ai face o mare bucurie.

Flo xxx

E-mailul ar fi trebuit să mă flateze – Clare îşi dorea mult să vin şi eu, iar Flo făcuse mari eforturi să dea de mine. Dar nu mi s-a părut

deloc flatant. Dimpotrivă, m-am enervat că eram cicălită, iar notificarea de citire m-a făcut să simt că-mi era invadat spaţiul privat. Aveam impresia că eram verificată, spionată.

Am închis e-mailul şi am deschis fişierul primit de la redactoarea mea, dar chiar şi după ce m-am apucat de treabă, alungând hotărât din minte orice gând legat de petrecere, cuvintele lui Flo încă pluteau în aer, sâcâindu-mă. *Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi.* Păreau vorbele unui copil îndurerat. Nu, mi-am spus cu amărăciune. Nu ştii. Aşa că nu te amesteca în trecutul meu.

Îmi jurasem să nu mă mai întorc acolo niciodată.

Cu Nina era altceva – locuia la Londra acum şi ne întâlneam din când în când în Hackney. Făcea parte din viaţa mea londoneză în aceeaşi măsură ca pe vremea când amândouă locuiam în Reading.

În schimb, Clare ţinea categoric de trecut – şi voiam ca lucrurile să rămână aşa.

Dar o mică parte din mine – o parte mică şi insistentă, care mă tot sâcâia – nu voia asta.

Clare fusese multă vreme prietena mea cea mai bună. Şi totuşi, fugisem fără să mă uit în urmă, fără ca măcar să las un număr de telefon. Asta însemna prietenie?

M-am ridicat neliniştită şi, neavând nimic mai bun de făcut, mi-am făcut încă o cafea. Am rămas lângă cafetiera care şuiera şi gâlgâia, rozându-mi o unghie şi gândindu-mă la cei zece ani care trecuseră de când o văzusem ultima oară. Când, în cele din urmă, s-a făcut cafeaua, am turnat-o în ceaşcă şi m-am dus cu ea la birou, dar nu m-am reapucat de lucru, ci am deschis Google şi am căutat: „Clare Cavendish Facebook”.

Am descoperit că erau multe Clare Cavendish, iar cafeaua s-a răcit până am găsit-o pe cea care credeam că putea fi ea. Poza de profil înfăţişa un cuplu în costume din serialul Doctor Who. Nu eram sigură că era Clare, pentru că tânăra din poză purta o perucă roşcată bogată, dar felul în care râdea cu capul dat pe spate m-a făcut să mă opresc asupra ei în timp ce parcurgeam lista nesfârşită. Bărbatul de lângă ea era îmbrăcat ca Matt Smith: păr înfoiat, ochelari cu ramă groasă şi papion. Am dat clic pe poză s-o măresc şi i-am studiat îndelung pe cei doi. Am încercat să disting trăsăturile sub şuviţele

de păr roşcat, şi cu cât mă uitam mai cu atenţie, cu atât eram mai sigură că era într-adevăr Clare. Pe bărbat nu-l ştiam, eram sigură.

Am apăsat pe butonul „Despre”. La rubrica „Prieteni comuni”, am găsit-o pe Nina de Souza. Sigur era Clare. Iar la rubrica „Relaţii”, scria: „într-o relaţie cu William Pilgrim”. Am zăbovit câteva clipe asupra numelui. Mi se părea vag cunoscut. Vreun coleg de şcoală? Dar singurul William din anul nostru fusese Will Miles. *Pilgrim.* Am apăsat pe poza lui de profil, dar era o fotografie anonimă, care înfăţişa o halbă cu bere pe jumătate plină.

M-am întors la poza de profil a lui Clare şi, în timp ce mă uitam la ea, încercând să-mi dau seama ce să fac, în minte îmi răsunau cuvintele lui Flo: *Şi-ar dori mult să poţi veni. Vorbeşte deseori despre tine.*

Am simţit că mi se strânge inima. Poate din pricina unui sentiment de vinovăţie.

Plecasem fără să mă uit în urmă, şocată şi debusolată, şi multă vreme mă străduisem doar să-mi păstrez echilibrul, să merg mai departe, să mă îndepărtez de trecut.

Autoconservare – doar de atât fusesem în stare. Nu-mi dădusem voie să mă gândesc la nimic din ce lăsasem în urmă.

Dar acum, ochii lui Clare îi întâlniseră pe ai mei, privindu-mă galeş de sub peruca roşcată, şi mi s-a părut că în privirea ei văd o rugăminte, un reproş.

Şi am început să-mi amintesc. Mi-am amintit cum te putea face să te simţi de milioane prin simplul fapt că-şi îndrepta atenţia spre tine într-o încăpere plină cu lume. Mi-am amintit râsul ei grav şi gâlgâitor, bileţelele pe care le împrăştia prin clasă, umorul ei sarcastic.

Mi-am amintit că dormisem pe o saltea întinsă pe podeaua dormitorului ei când aveam vreo şase ani – prima oară când dormeam în altă parte decât acasă –, ascultându-i torsul delicat al respiraţiei. Avusesem un coşmar şi făcusem pe mine, iar Clare mă luase în braţe şi îmi oferise ursuleţul ei să-l strâng în braţe, după care se strecurase în uscătorie să aducă cearşafuri noi, ascunzându-le pe cele ude în coşul cu rufe.

Auzisem vocea mamei ei pe hol, gravă şi ameţită, întrebând ce se

întâmplase, iar Clare îi răspunsese prompt: „Mi-am vărsat laptele, mami, şi am udat aşternutul lui Lee.”

O clipă, m-am întors acolo, cu douăzeci de ani în urmă, o fetiţă speriată. Am simţit *mirosul* dormitorului ei – izul respiraţiilor noastre nocturne, dulceaţa perlelor de baie puse într-un borcan pe pervaz, parfumul proaspăt al cearşafurilor curate.

— Să nu spui la nimeni, îi şoptisem eu în timp ce întindeam cearşafurile noi, apoi îmi ascunsesem pantalonii uzi în valiză.

Iar ea încuviinţase din cap:

— Bineînţeles că nu.

Şi n-a spus nimănui niciodată.

Încă eram acolo când computerul a scos un uşor piuit, anunţându-mă că primisem încă un e-mail. Era de la Nina. *Care-i planul? Flo trage de mine. Zici da? N x* M-am ridicat în picioare şi m-am dus la uşă, simţind furnicături în degete din cauza prostiei pe care urma s-o fac. Apoi m-am întors la calculator înainte să mă pot răzgândi şi am scris: *Bine. Mergem. xx*

Răspunsul Ninei a venit o oră mai târziu. *Uau! Să nu mă înţelegi greşit, dar trebuie să spun că sunt surprinsă, în sensul bun. Deci mergem. Nici să nu-ţi treacă prin minte să mă laşi baltă. Nu uita, sunt doctoriţă. Ştiu cel puţin trei moduri de a te omorî fără să las nicio urmă. N x*

Am inspirat adânc, am deschis mesajul iniţial al lui Flo şi m-am pus pe scris.

> Dragă Florence (Flo?)
>
> Mi-ar plăcea să vin. Mulţumeşte-i, te rog, lui Clare că s-a gândit la mine. Abia aştept să mă întâlnesc cu voi toţi în Northumberland şi să aflu ce mai face Clare.
>
> Toate cele bune, Nora (dar Clare mă ştie drept Lee).
>
> P.S. Cel mai bine ar fi să-mi scrii pe adresa asta pentru detalii. Pe cealaltă n-o verific în mod regulat.

După aceea, e-mailurile au început să curgă: o puzderie de „nu”-

uri pline de regret, trimise tuturor destinatarilor din mesajul lui Flo, motivate prin faptul că invitaţia fusese trimisă prea din scurt. *Sunt plecată în weekendul ăla… Ce rău îmi pare, am de lucru… Trebuie să merg la o comemorare…* (Răspunsul Ninei către mine: *Următorul care abuzează de „Răspunde tuturor" o să aibă şi el parte de o comemorare.) Din păcate, mă duc la scufundări în Cornwall!* (Nina: *Scufundări? În noiembrie? Nu putea să găsească o scuză mai bună? Frate, dacă ştiam că ştacheta e atât de jos, ziceam şi eu că sunt blocată într-o mină din Chile sau ceva de genul ăsta.)*

Alţii care aveau de lucru. Alte angajamente vechi. Şi printre ele, câteva confirmări.

În cele din urmă, lista a fost gata. Clare, Flo, Melanie, Tom (Replica Ninei către mine:*???),* Nina, eu.

Doar şase oameni. Puţină lume pentru o persoană atât de populară precum Clare. În fine, atât de populară pe cât fusese ea în şcoală. Dar era adevărat: invitaţia fusese trimisă prea târziu.

Oare de aceea mă invitase şi pe mine? Numai ca să mai crească numărul, ştiind că n-o să vină multă lume? Dar nu, Clare nu era aşa, cel puţin nu Clare pe care o ştiam eu. Clare pe care o ştiam eu ar fi chemat *exact* oamenii pe care îi voia şi ar fi făcut o selecţie atât de drastică, încât lista de invitaţi ar fi cuprins doar o mână de oameni.

Am alungat amintirile, încercând să le îngrop sub un strat de rutină, dar ieşeau întruna la suprafaţă – în timp ce alergam, în toiul nopţii, când mă aşteptam mai puţin.

De ce, Clare? De ce acum?

Trei

Noiembrie a sosit înspăimântător de repede. M-am străduit din răsputeri să-mi alung din minte întreaga poveste şi m-am concentrat asupra muncii, dar îmi era tot mai greu pe măsură ce se apropia weekendul. Alergam trasee mai lungi, ca să fiu cât mai obosită când mă culcam, dar imediat ce puneam capul pe pernă, începeau şoaptele. *Zece ani. După tot ce s-a întâmplat.* Oare făceam o mare greşeală?

Dacă nu i-aş fi promis Ninei, m-aş fi eschivat cumva, dar până la urmă, pe paisprezece noiembrie, cu valiza în mână, am coborât din tren la Newcastle într-o dimineaţă rece şi mohorâtă, însoţită de Nina, care fuma o ţigară rulată şi bombănea din pricina vremii englezeşti, în timp ce eu am comandat o cafea de la chioşcul de pe peron. Pentru Nina, era a treia petrecere a burlăciţelor pe anul acela (a tras din ţigară), iar ultima o costase aproape cinci sute de lire (a tras iarăşi din ţigară), iar asta avea s-o coste în jur de o mie, dacă punea la socoteală şi nunta (a expirat fumul). Sincer, ar fi preferat să le trimită un cec de o mie de lire şi să-şi păstreze zilele de concediu. Şi de ce, mă rog, nu putuse veni cu Jess? a întrebat ea, strivind chiştocul cu tocul îngust.

— Pentru că e petrecerea burlăciţelor, am spus eu, luându-mi cafeaua şi pornind în urma Ninei spre parcarea gării. Pentru că ideea e să-ţi laşi partenerul acasă. Altfel, de ce n-ai aduce şi mirele ca să termini mai repede povestea asta de căcat?

Nu înjur mult decât atunci când sunt cu Nina, care reuşeşte cumva să scoată înjurăturile din mine, ca şi când eul meu porcos ar sta pitit şi ar aştepta să fie scos la iveală.

— Tu tot nu conduci? m-a întrebat Nina când ne-am pus valizele în portbagajul Fordului închiriat.

Am ridicat din umeri:

— E una dintre multele abilităţi de bază pe care n-am reuşit niciodată să le dobândesc. Scuze.

— Nu te scuza faţă de mine, a spus ea, vârându-şi picioarele lungi

sub volan, apoi a închis portiera şi a băgat cheia în contact. Nu-mi place să merg cu maşina fără să fiu eu la volan. La şofat e ca la karaoke: tu faci treabă de milioane, dar ceilalţi sunt jenanţi sau primejdioşi.

— Păi… ştii cum e… trăind la Londra, maşina pare mai degrabă un lux decât o necesitate. Nu crezi?

— Când mă duc să-i văd pe ai mei închiriez o maşină de la Zipcar.

— Aha, am zis eu, uitându-mă pe geam.

Nina a ridicat piciorul de pe ambreiaj şi maşina a luat-o din loc cu o mică smucitură, dar Nina s-a obişnuit repede cu pedalele.

— E cam greu să ajungi în Australia cu un Volvo, am adăugat eu.

— Ah, Doamne, am uitat că mama ta a emigrat. Cu… cum îl cheamă pe tatăl tău vitreg?

— Philip, am spus eu.

Oare de ce mă simt întotdeauna ca o adolescentă bosumflată când îi rostesc numele? E un nume cât se poate de normal.

Nina mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, apoi a făcut semn cu capul spre navigatorul de pe bord.

— Porneşte-l, te rog, şi introdu codul poştal pe care ni l-a dat Flo. E singura noastră speranţă să ieşim cu viaţă din centrul oraşului.

Westerhope, Throckley, Stanegate, Haltwhistle, Wark… indicatoarele se perindau prin faţa noastră ca un fel de poezie, iar drumul şerpuia ca o panglică de culoarea oţelului printre dealurile scunde şi păşunile cu iarba roasă de oi. Cerul era imens şi înnorat, iar căsuţele de piatră care ne ieşeau în cale din când în când erau ghemuite în vâlcele, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să fie văzute. Eu nu trebuia să fiu atentă la drum, iar cititul în maşină mă face să mă simt ciudat, ba chiar îmi provoacă greaţă, aşa că am închis ochii, ignorând-o pe Nina şi zgomotul radioului, şi am rămas singură în capul meu, doar cu întrebările care nu-mi dădeau pace.

De ce eu, Clare? De ce acum?

Oare numai pentru că se căsătorea şi voia să reaprindă o veche prietenie? Dar dacă aşa era, de ce nu mă invitase la nuntă? O invitase şi pe Nina, deci sigur nu era o ceremonie doar cu familia

sau una foarte restrânsă.

Clare a clătinat din cap în imaginaţia mea, mustrându-mă să am răbdare, să aştept. Lui Clare întotdeauna îi plăcuseră secretele. Distracţia ei preferată era să afle un lucru ascuns despre tine şi apoi să facă aluzie la el. Nu împrăştia vorba, ci doar făcea referiri voalate la secretul cu pricina, referiri pe care doar tu şi cu ea le înţelegeaţi. Referiri care *îţi dădeau de înţeles.*

*

Ne-am oprit în Hexham să mâncăm şi să fumeze Nina o ţigară, apoi am pornit spre pădurea Kielder, mergând pe drumuri de ţară, cu cerul nemărginit deasupra. Dar, pe măsură ce drumurile se îngustau, copacii de pe câmpurile de turbă[3] cu iarbă scurtă păreau să se apropie tot mai mult de noi, iar în cele din urmă au ajuns să străjuiască drumul, ţinuţi la distanţă doar de un zid îngust de piatră.

Când am intrat în pădurea propriu-zisă, semnalul navigatorului a scăzut drastic, după care a murit de tot.

— Stai un pic, am spus eu, cotrobăindu-mi în geanta de mână. Am scos la imprimantă instrucţiunile trimise de Flo.

— Vasăzică tu eşti cercetaşa anului, a comentat Nina, dar am simţit uşurarea din glasul ei. Dar iPhone-urile de ce nu-ţi plac?

— De-asta, am răspuns eu, ridicându-mi mobilul, care se străduia în zadar să încarce Hărţile Google. Te lasă baltă când nu te aştepţi.

M-am uitat pe foile cu harta. În partea de sus, în caseta de căutare, era scris: *Casa de sticlă, Stanebridge Road.*

— Aşa, trebuie s-o luăm la dreapta. Urmează o curbă, apoi un drum la dreapta. E foarte aproape…

Dar am trecut în viteză de drumul cu pricina şi am zis – cu blândeţe, am crezut:

— Ăla era. L-am ratat.

— Halal copilot!

— Ce-i?

— Ştii, ar trebui să-mi spui care-i drumul *înainte* să ajungem la el, a spus ea, apoi a imitat vocea robotizată a navigatorului: Virează la stânga în – cincizeci – de metri. Virează la stânga în – treizeci – de metri. Întoarce când îţi permite drumul, ai ratat virajul.

— Ei bine, întoarce când îţi permite drumul, femeie. Ai ratat virajul.

— Hai sictir.

Nina a călcat frâna şi a întors din trei mişcări, rapid şi cu furie, chiar într-o curbă a drumului de pădure. Am închis ochii.

— Şi ce ziceai de karaoke?

— Ei, e o fundătură, nu trece nimeni pe aici.

— În afară de ceilalţi invitaţi la petrecere.

Am deschis ochii cu grijă şi am văzut că ieşisem din curbă şi luam viteză în cealaltă direcţie.

— Ăsta trebuie să fie drumul. Pe hartă, seamănă cu o potecă, dar Flo pe aici a zis s-o luăm.

— Chiar *e* o potecă!

Nina a răsucit volanul şi am intrat cu o bufnitură pe drum, maşina noastră mică hurducându-se şi legănându-se prin şanţurile noroioase.

— Cred că termenul tehnic e „drum neamenajat”, am zis eu cu respiraţia tăiată, iar Nina a ocolit o baltă enormă plină cu noroi, care semăna mai degrabă cu un bazin pentru hipopotami. Sigur ăsta e drumul lor de acces? am întrebat eu după ce am trecut de o curbă. Cred că deja am făcut aproape un kilometru.

M-am uitat cu atenţie la ultima foaie scoasă la imprimantă, care înfăţişa zona atât de detaliat, încât ai fi zis că era o fotografie aeriană, şi n-am văzut nicio altă casă în afară celei indicate de Flo.

— Păi dacă ăsta e drumul lor de acces, a zis Nina clătinându-se în scaun din cauza hârtoapelor, ar face bine să-l întreţină. Suntem într-o maşină închiriată şi, dacă îi rup şasiul, dau pe cineva în judecată. Nu mă interesează pe cine, dar a naibii să fiu dacă dau vreun ban pentru reparaţii.

Însă, după următoarea curbă, am ajuns brusc acolo. Nina a intrat printr-o poartă îngustă, a parcat şi a oprit motorul, apoi am coborât amândouă şi ne-am uitat la casa din faţa noastră.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar oricum nu la asta. Poate credeam că o să dăm peste o casă acoperită cu stuf, cu bârne de lemn şi tavane joase. Însă clădirea din luminiş era un amestec de sticlă şi oţel care lăsa impresia că fusese asamblată neglijent de un copil

plictisit să se tot joace cu nişte cuburi minimaliste. Era atât de nepotrivită cu locul, încât Nina şi cu mine am rămas nemişcate, cu gura căscată.

Când s-a deschis uşa, am văzut nişte şuviţe de păr foarte blond şi o clipă am fost copleşită de spaimă. Era o greşeală. N-ar fi trebuit să vin, dar era prea târziu să dau înapoi.

În prag era Clare.

Însă era… diferită.

Trecuseră *zece* ani, am încercat eu să-mi amintesc. Oamenii se schimbă, se mai îngraşă. La douăzeci şi şase de ani nu mai suntem cei care eram la şaisprezece – ar trebui să ştiu asta mai bine ca oricine.

Dar, văzând-o pe Clare, am simţit că ceva se frânsese, că dispăruse o lumină dinăuntrul ei.

Apoi a vorbit şi impresia s-a spulberat. Vocea ei era singura trăsătură care nu avea nicio legătură cu Clare. Era foarte gravă – în timp ce a lui Clare era ascuţită şi copilăroasă – şi foarte, foarte elegantă.

— Bună!!! ne-a întâmpinat ea, tonul ei aşezând trei semne de exclamare la finalul cuvântului, şi, înainte să mai spună ceva, mi-am dat seama cine era. Sunt Flo!

Ştiţi cum e când întâlneşti fratele sau sora unei persoane faimoase, şi ai impresia că vezi însăşi persoana cu pricina, dar ca într-o oglindă deformantă din parcul de distracţii? Una care distorsionează atât de subtil, încât ţi-e greu să spui ce diferă, deşi îţi dai seama că ceva *este* diferit. Simţi că s-a pierdut ceva esenţial, că a apărut o notă falsă în cântec.

Aşa era şi cu fata din prag.

— Dumnezeule! a spus ea. Ce mă bucur să vă văd! Tu trebuie să fii…

Şi-a mutat privirea de la mine la Nina, alegând varianta uşoară. Nina are un metru optzeci şi cinci şi e braziliancă. În fine, doar taică-su e brazilian. Ea s-a născut în Reading, iar maică-sa e din Dalston. Nina are profil de vultur şi părul Evei Longoria.

— Nina, nu-i aşa?

— Exact, i-a întins Nina mâna. Iar tu eşti Flo, presupun.

— Da-da-da!

Nina mi-a aruncat o privire care mă *provoca* să râd. Nu-mi venea să cred că cineva de vârsta lui Flo încă mai spunea „da-da-da" – ar fi trebuit să renunţe de mult, fie din cauza bobârnacelor încasate în şcoală, fie din cauza ironiilor din facultate. Dar poate că Flo era făcută dintr-un material mai rezistent.

Flo a strâns mâna Ninei cu entuziasm, apoi s-a întors spre mine cu un zâmbet strălucitor:

— Deci înseamnă că tu eşti… Lee, nu-i aşa?

— Nora, am răspuns eu în mod reflex.

— Nora? s-a încruntat ea cu o mină nedumerită.

— Mă cheamă Leonora, am lămurit-o eu. La şcoală mi se zicea Lee, dar acum prefer să mi se spună Nora. Ţi-am scris în e-mail.

Nu-mi plăcuse niciodată să mi se zică „Lee". Era un nume de băiat şi se preta la tachinări şi rime. *Lee-Lee tre' să facă pii-pii. Lee-Lee miroase a pii-pii.* Unde mai pui că eram ironizată şi din pricina numelui de familie, Shaw: *Shaw se-ncălzeşte la reşou.*

Lee era moartă şi îngropată. Cel puţin aşa speram.

— Ah, da! Am o verişoară pe care o cheamă Leonora! îi spunem Leo.

Am încercat să-mi camuflez tresărirea. Nu Leo! *Niciodată* Leo. O singură persoană îmi spusese aşa.

Au urmat câteva clipe de tăcere, cărora Flo le-a pus capăt cu un râs uşor încordat:

— Ha-ha! Bun! În regulă. Păi, o să ne distrăm pe cinste! Clare încă n-a venit. M-am gândit că e datoria mea de domnişoară de onoare să ajung aici prima!

— Şi ce torturi înfiorătoare ne-aţi pregătit? a întrebat Nina, după ce şi-a trecut valiza peste prag. Boa de pene? Penisuri de ciocolată? Te previn, sunt alergică la ele – fac şoc anafilactic. Să nu mă faceţi să-mi scot injecţia cu adrenalină.

Flo a râs cu un aer stânjenit, s-a uitat la mine, apoi din nou la Nina, încercând să-şi dea seama dacă glumea. Însă era greu s-o citeşti pe Nina, dacă n-o cunoşteai. Iar Nina se uita serios la Flo, şi m-am prins că se întreba dacă să fluture momeala şi mai aproape de

nasul gazdei noastre.

— Frumoasă, ăăă… casă, am spus eu, încercând să schimb subiectul.

Dar nu „frumoasă” era cuvântul pe care-l aveam în minte. Cu toate că era flancată de copaci pe ambele părţi, casa părea foarte expusă, faţada ei uriaşă de sticlă deschizându-se spre întreaga vale.

— Nu-i aşa? a zâmbit Flo, uşurată că se întorsese pe teren ferm. E casa de vacanţă a mătuşii mele, dar iarna nu prea dă pe aici – e prea izolată. Camera de zi e pe aici…

Ne-a condus printr-un hol cu ecou, înalt cât casa, care dădea spre o cameră lungă, cu tavan jos, al cărei perete opus uşii era din sticlă şi dădea spre pădure. Încăperea provoca o ciudată senzaţie de goliciune, ca şi când ne-am fi aflat pe o scenă, jucându-ne rolurile pentru un auditoriu ascuns în pădure. În ciuda canapelelor lungi şi pufoase, camera părea goală, şi după o clipă am înţeles de ce. Nu doar din cauza ordinii şi a decoraţiunilor minimaliste – trei oale pe şemineu, un tablou de Mark Rothko pe perete –, ci mai ales pentru că nu se vedea nicio carte pe nicăieri. Nici măcar nu semăna cu o casă de vacanţă; toate cele în care stătusem până atunci aveau câte un raft cu romane ferfeniţite – de obicei, Dan Brown şi Agatha Christie. Era amenajată mai degrabă ca o casă de prezentare.

— Acolo e telefonul fix, a spus Flo, făcând semn cu mâna spre un telefon cu roată şi cablu ondulat, care părea rătăcit în ambientul modernist al casei. Semnalul de mobil e foarte slab, aşa că puteţi să folosiţi fixul cât vreţi.

Dar atenţia mi-a fost repede atrasă în altă parte, pentru că deasupra şemineului simplu şi modern era ceva şi mai nepotrivit: o puşcă lustruită, sprijinită pe nişte cuie de lemn înfipte în perete. Părea să fi fost transplantată dintr-un pub de provincie. Oare era adevărată?

Am încercat să-mi iau privirea de la armă şi mi-am dat seama că Flo încă vorbea.

— …iar la etaj sunt dormitoarele, a terminat ea. Vă dau o mână de ajutor la bagaje?

— Nu, mă descurc, am răspuns eu, dar, în acelaşi timp, Nina a zis: Păi, dacă te oferi…

Flo a părut surprinsă, dar a înhăţat vitejeşte uriaşa valiză cu rotile a Ninei şi a pornit cu ea pe treptele de sticlă mată.

— După cum v-am zis, a continuat ea gâfâind, în timp ce ne învârteam în jurul stâlpului de la scara în spirală, sunt patru dormitoare. M-am gândit ca eu şi Clare să dormim împreună, voi două împreună, iar Tom să doarmă singur, evident.

— Evident, a spus Nina, cu o faţă neutră.

Eu am tăcut, fiind prea ocupată să procesez vestea că o să împart camera cu cineva – îmi închipuiam că voi avea un spaţiu numai al meu, unde să mă pot retrage.

— Ceea ce înseamnă că Mels – adică Melanie – o să stea singură. Are copil de şase luni, de-aia m-am gândit că, dintre noi, fetele, ea merită cel mai mult să aibă o cameră numai pentru ea!

— Cum? Doar nu vine cu copilul, nu? a întrebat Nina, sincer alarmată.

Flo a pufnit într-un râs măgăresc, dar a dus repede mâna la gură cu un aer stânjenit, încercând să înăbuşe zgomotul.

— Nu! Dar, mă rog, probabil o să aibă nevoie de un somn bun mai mult decât noi, ceilalţi.

— Ah, înţeleg, a spus Nina, aruncând o privire în unul dintre dormitoare. Care-i al nostru?

— Cele două din capăt sunt cele mai mari. Tu şi cu Lee puteţi să-l luaţi pe ăla din dreapta, dacă vreţi, are două paturi de o persoană. Celălalt are pat dublu cu baldachin, dar nu mă deranjează să dorm cu Clare.

S-a oprit gâfâind pe palier şi a făcut semn spre o uşă de lemn gălbui de pe partea dreaptă:

— Ăsta e.

Înăuntru erau două paturi elegante, de culoare albă, şi o măsuţă de toaletă scundă – anonime ca mobila de hotel –, iar în faţa paturilor, nelipsitul şi înfiorătorul perete de sticlă, cu vedere spre nord, spre pădurea de pini. Dar aici sticla nu se justifica: în spatele casei, terenul era abrupt, aşa că nu aveai o privelişte spectaculoasă, ca în camera de zi. Efectul era claustrofobic – un zid verde-închis, care devenea şi mai întunecat pe măsură ce soarele cobora spre orizont. Peretele era mărginit de draperii grele, de culoare crem, şi a

trebuit să-mi înfrâng impulsul de a le trage peste suprafaţa enormă de sticlă.

În spatele meu, Flo a trântit valiza Ninei cu o bufnitură puternică. M-am întors şi mi-a zâmbit, zâmbetul ei făcând-o brusc să pară aproape la fel de frumoasă precum Clare.

— Aveţi întrebări?

— Da, a răspuns Nina. E vreo problemă dacă fumez aici?

Flo s-a schimbat la faţă:

— Mă tem că mătuşa mea nu-i de acord cu fumatul înăuntru. Dar aveţi balcon.

Apoi s-a luptat câteva clipe cu o uşă pliantă din peretele de sticlă, iar în cele din urmă a reuşit s-o deschidă:

— Poţi să fumezi aici dacă vrei.

— Super! a spus Nina. Mersi.

Flo a închis uşa, opintindu-se din nou în ea, apoi s-a îndreptat de spate, îmbujorată de efort, ştergându-se de praf pe fustă.

— Bine. Păi, vă las să despachetaţi. Ne vedem jos, da?

— Da-da-da! a răspuns Nina cu entuziasm, iar eu am încercat să-i atenuez ironia spunând „Mulţumesc!" inutil de tare, ceea ce doar m-a făcut să par ciudat de agresivă.

— Ăă, bine! În regulă! a spus Flo şovăielnic, apoi a ieşit pe uşă.

— Nina… am zis eu pe un ton mustrător, iar ea s-a apropiat de geam să se uite în pădure.

— Ce-i? m-a întrebat ea peste umăr, apoi a adăugat: Deci, clar, Tom e un mascul feroce, judecând după hotărârea cu care Flo vrea să ţină năbădăioşii lui cromozomi Y departe de delicatele noastre părţi femeieşti.

Nu m-am putut abţine să pufnesc în râs. Aşa-i cu Nina: îi ierţi lucruri pe care în cazul altora nu le-ai trece cu vederea.

— S-ar putea să fie gay, nu crezi? am spus eu. Altminteri de ce-ar veni la o petrecere a burlăciţelor?

— În ciuda a ceea ce pari tu să crezi, faptul că ţii cu echipa cealaltă nu-ţi schimbă genul. Cred. Ba nu, stai… a spus ea, coborând privirea spre propria-i bluză. Ah, nu, totul e în regulă. Sutienul DD e la locul lui.

— Ştii bine că nu asta am vrut să spun.

Mi-am trântit valiza pe pat, dar mi-am amintit că aveam şi portfardul în ea, aşa că am desfăcut-o cu grijă. Aveam adidaşii deasupra şi i-am pus cu atenţie la uşă, ca pe o plăcuţă liniştitoare pe care scrie: „Ieşire de urgenţă”.

— Petrecerile burlăciţelor sunt, în parte, despre admiraţia corpului bărbătesc, i-am explicat eu. Asta au femeile în comun cu bărbaţii gay.

— Doamne, şi abia acuma-mi spui? Aveam la îndemână scuza perfectă şi n-ai scos o vorbă până acum. Data viitoare când mai primesc o invitaţie la vreo petrecere din asta, fii bună şi răspunde tu la toată lumea: *Scuze, Nina nu poate să vină, pentru că nu apreciază corpul bărbătesc.*

— Of, ce naiba, am zis că e vorba de asta doar *în parte.*

— Stai liniştită.

S-a întors spre fereastră şi s-a uitat în pădure, trunchiurile copacilor profilându-se ca nişte fâşii negre pe fundalul verde.

— Sunt obişnuită să fiu exclusă din societatea hetero-normativă, a spus ea cu o notă tragică în glas.

— Du-te naibii, i-am răspuns eu posomorâtă, iar Nina s-a întors râzând.

— Şi de ce, mă rog, am venit aici? a întrebat ea, trântindu-se pe spate în unul dintre paturi şi aruncându-şi pantofii din picioare. Nu ştiu când te-ai întâlnit tu cu Clare ultima oară, dar eu n-am mai văzut-o de vreo trei ani.

N-am spus nimic, pentru că nu ştiam ce să spun.

De ce venisem? De ce mă invitase Clare?

— Nina, am început eu, cu un nod în gât, simţind că inima îmi bate mai tare. Nina, cine…?

Dar, înainte să termin, dinspre hol s-au auzit ciocănituri puternice.

Era cineva la uşa de la intrare.

Brusc nu mă mai simţeam deloc pregătită să aflu răspunsurile la întrebările mele.

Patru

Nina şi cu mine ne-am uitat una la alta. Inima îmi duduia ca un ecou rătăcit al ciocănelului de pe uşa de la intrare, dar am încercat să-mi păstrez o expresie calmă.

Zece ani. Oare se schimbase? Oare mă schimbasem?

Am înghiţit în sec.

S-a auzit zgomotul paşilor lui Flo răsunând în holul înalt, apoi scârţâitul metalic al uşii grele şi murmur de voci – venise cineva.

Am ascultat cu atenţie. Nu era vocea lui Clare. Ba chiar am distins dincolo de râsul lui Flo un timbru… masculin.

Nina s-a întors pe burtă şi s-a ridicat într-un cot:

— Ei bine… se pare că a sosit Tom cel cu cromozomii Y intacţi.

— Nina…

— Ce-i? De ce te uiţi aşa la mine? Mergem jos să facem cunoştinţă cu cocoşelul din casa puicuţelor?

— Nina! încetează.

— Ce să încetez?

Şi-a coborât picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat.

— Nu ne pune într-o situaţie stânjenitoare. Şi nici pe *el*.

— Păi dacă nouă ni se zice puicuţe, atunci el e un cocoşel. Şi mă refer strict la sensul zoologic al cuvântului.

— Nina!

Dar deja ieşise din cameră şi pornise pe treptele de sticlă, încălţată doar cu dresurile, după care i-am auzit vocea de la parter:

— Bună, nu cred că ne ştim…

Nu cred că ne ştim… Deci sigur *nu era* Clare. Am tras aer în piept şi am coborât în hol.

Mai întâi am văzut micul grup de sus. Lângă uşă era o fată cu păr negru, drept şi lucios, prins în coc – probabil Melanie. Zâmbea şi aproba ce spunea Flo, dar, în acelaşi timp, apăsa distrată cu degetul pe ecranul mobilului. Lângă ea era un tip cu o valiză Burberry în mână. Avea păr castaniu şi mătăsos şi era îmbrăcat impecabil: o cămaşă albă care probabil fusese spălată şi călcată la curăţătorie –

niciun om obişnuit n-ar fi putut face singur asemenea încreţituri la mâneci – şi o pereche de pantaloni gri de lână care, aş fi băgat mâna-n foc, erau cumpăraţi de la Paul Smith[4]. A ridicat privirea când mi-a auzit paşii pe scări şi a zâmbit.

— Bună, eu sunt Tom.

— Bună, eu sunt Nora.

Am coborât ultimele trepte şi i-am întins mâna. Faţa lui avea ceva incredibil de familiar şi, când mi-a strâns mâna, am încercat să-mi dau seama ce anume, dar n-am reuşit. Apoi m-am întors spre fata cu păr negru:

— Iar tu trebuie să fii… Melanie.

— Bună, da, aşa-i, a ridicat ea privirea cu un zâmbet stânjenit. Scuze, dar… mi-am lăsat copilul de şase luni acasă, cu soţul meu. E prima oară când fac asta. Aş vrea să sun acasă să văd cum se simte. Avem vreun pic de semnal aici?

— Nu prea, s-a scuzat Flo, care se îmbujorase – fie de bucurie, fie de emoţie, nu-mi puteam da seama. Îmi pare rău. Uneori poţi să prinzi un pic de semnal în capătul grădinii sau pe balcoane, în funcţie de reţeaua în care eşti. Dar avem telefon fix în living. Vino să-ţi arăt.

Flo a luat-o înainte, iar eu m-am întors spre Tom. Încă aveam sentimentul ciudat că-l mai văzusem undeva.

— Şi cum ai cunoscut-o pe Clare? am întrebat eu cu stângăcie.

— Ah, ştii cum e în lumea teatrului: toată lumea se ştie cu toată lumea! Mai exact, am cunoscut-o prin soţul meu – e regizor.

Nina mi-a făcut teatral cu ochiul pe la spatele lui Tom. I-am răspuns cu o încruntătură furioasă, dar mi-am schimbat repede expresia, văzându-l pe Tom nedumerit.

— Scuze, continuă, a spus Nina cu un aer serios.

— În fine, am cunoscut-o pe Clare la un dineu de strângere de fonduri pentru Compania Regală de Teatru. Bruce regiza ceva acolo, iar când am cunoscut-o pe Clare, bineînţeles că am început să discutăm despre teatru.

— Eşti actor? a întrebat Nina.

— Nu, dramaturg.

Întotdeauna e ciudat să întâlneşti un alt scriitor. Se înfiripă un

sentiment de camaraderie, un fel de legătură masonică. Mă întreb dacă şi instalatorii au sentimentul ăsta când fac cunoştinţă cu alţi instalatori, sau dacă contabilii se salută cu semne secrete când se întâlnesc. Sau poate ne simţim aşa pentru că noi, scriitorii, ne întâlnim relativ rar, petrecându-ne singuri grosul vieţii noastre profesionale.

— Nora e scriitoare, a spus Nina, uitându-se la noi ca şi când ar fi aruncat în ring doi cocoşi de luptă.

— Ah, da? a întrebat Tom, ca şi când m-ar fi văzut pentru prima oară. Ce scrii?

Of! Întrebarea pe care o urăsc. Nu m-am simţit niciodată confortabil să vorbesc despre scrisul meu – n-am reuşit niciodată să scap de sentimentul că lumea scormoneşte prin gândurile mele cele mai intime.

— Ăă… ficţiune, am răspuns eu vag.

Romane poliţiste, era răspunsul exact, dar dacă spui asta, oamenii vor să-ţi sugereze intrigi şi mobiluri pentru crime.

— Serios? Sub ce nume scrii?

Un fel elegant de a spune: „Am auzit de tine?" Majoritatea oamenilor o spune mai puţin frumos.

— L. N. Shaw, am spus eu. Dar „N"-ul nu înseamnă nimic, n-am două nume de botez. L-am adăugat doar pentru că „L. Shaw" suna ciudat, în timp ce „L. N." e mai uşor de pronunţat, înţelegi ce vreau să spun… Iar tu scrii piese de teatru?

— Da. Întotdeauna am fost gelos pe romancieri, pe puterea lor de-a controla totul. Nu trebuie să ai de-a face cu actori care-ţi masacrează cele mai bune replici, a zâmbit el, dezvelindu-şi dinţii nenatural de albi.

M-am întrebat dacă-i avea placaţi cu porţelan.

— Dar îmi închipui că e frumos să lucrezi cu alţi oameni, aşa-i? m-am hazardat eu. Adică să împărţi responsabilitatea. O piesă e o chestie de anvergură, nu?

— Da, cred că da. E drept că trebuie să imparţi gloria, dar imparţi şi responsabilitatea când iese o piesă de căcat.

Voiam să mai spun ceva, dar s-a auzit un uşor clinchet din living în clipa când Melanie a pus receptorul în furcă. Tom s-a întors în

direcţia de unde venise sunetul şi ceva din profilul sau din expresia lui m-a făcut să-mi dau seama unde-l mai văzusem.

Poza de pe Facebook. Poza de profil a lui Clare. Era *el*. Deci persoana de lângă ea nu era noul ei iubit.

Încă procesam această descoperire când Melanie s-a întors zâmbind:

— Pfui, am reuşit să vorbesc cu Bill. Totul e foarte bine pe frontul de-acasă. Scuze că am fost un pic distrată – e prima oară când las copilul singur pentru o noapte şi a fost o decizie greu de luat. Nu că Bill n-o să se descurce, sunt sigură c-o să facă treabă bună… În fine, ar trebui să nu-mi mai fac atâtea griji. Tu eşti Nora, aşa-i?

— Mergeţi în living! a strigat Flo din bucătărie. Am pus de ceai.

Am pornit ascultători într-acolo şi i-am urmărit pe Tom şi Melanie în timp ce măsurau cu privirea încăperea enormă, cu peretele lung de sticlă.

— O privelişte impresionantă, nu? a spus Tom în cele din urmă.

— Da, am răspuns eu, uitându-mă în pădure, începuse să se întunece şi umbrele dădeau impresia că toţi copacii făcuseră un pas în faţă la unison, ca să acopere cerul.

— Te face să te simţi un pic expus, nu-i aşa? am continuat eu. Probabil pentru că nu-s draperii.

— Sau ca şi când ţi-ar fi intrat rochia sub chiloţi la spate! a spus Melanie dintr-odată, izbucnind în râs.

— Îmi place, a spus Tom. Seamănă cu o scenă.

— Şi noi suntem publicul? a întrebat Melanie. E o piesă destul de plicticoasă. Actorii sunt înlemniţi! a spus ea, făcând semn cu mâna spre copaci, în caz că nu înţeleseserăm poanta. V-aţi prins? Copaci, lemn…

— Ne-am prins, i-a tăiat-o Nina. Dar nu cred că asta a vrut să spună Tim, nu?

— Tom, a corectat-o Tom, cu o undă de iritare în glas. Şi într-adevăr, mă gândeam tocmai invers: noi suntem actorii.

S-a întors cu faţa spre peretele de sticlă:

— Publicul… publicul e afară.

Din cine ştie ce motiv, vorbele lui mi-au dat fiori. Poate din pricina trunchiurilor de dincolo de geam, care păreau nişte

spectatori tăcuţi în întunericul tot mai dens. Sau poate din pricina frigului pe care-l aduseseră de-afară Tom şi Melanie. Oricum ar fi fost, când plecasem de la Londra era toamnă, dar acum, dintr-odată, atât de departe în nord, părea că iarna venise peste noapte. Şi nu doar din cauza pinilor înghesuiţi care blocau lumina cu acele lor dese sau din cauza aerului rece şi aspru, care prevestea gerul. Odată cu lăsarea serii, casa semăna tot mai mult cu o cuşcă de sticlă care împrăştia lumină în amurg ca un felinar în noapte. Mi-am imaginat o puzderie de molii tremurând şi dând târcoale, atrase irezistibil de lumina casei, murind în cele din urmă pe geamul rece şi neprimitor.

— Mi-e frig, am spus eu ca să schimb subiectul.

— Şi mie, şi-a frecat Nina mâinile. Crezi că putem să aprindem focul în soba aia? E pe gaz?

Melanie s-a aşezat în genunchi în faţa ei.

— E pe lemne.

A tras cu putere de un mâner şi a deschis o portiţă.

— Am şi eu una asemănătoare. Flo! a strigat ea spre bucătărie. Pot să aprind focul?

— Da! i-a strigat Flo. Găseşti chibrituri pe şemineu. Într-o oală. Vin şi eu imediat dacă nu te descurci.

Tom s-a apropiat de policioara şemineului şi a început să se uite în vasele minimaliste, dar apoi s-a oprit, privirea fiindu-i atrasă de acelaşi lucru care mă făcuse şi pe mine să rămân ţintuită locului nu cu mult timp înainte.

— Dumnezeule! a spus el, uitându-se la puşca sprijinită pe cuie de lemn, puţin mai sus de nivelul ochilor. Pe aici nu s-a auzit de Cehov?

— Cehov? a întrebat o voce din hol – era Flo, care tocmai intra pe uşă cu o tavă sprijinită pe şold. Rusul ăla? Nu vă faceţi griji, e încărcată cu cartuşe oarbe. Mătuşa o foloseşte ca să sperie iepurii care mănâncă bulbii şi scormonesc în grădină. Trage în ei de la fereastră.

— Puţin cam… texan, nu? a spus Tom, grăbindu-se s-o ajute pe Flo cu tava. Ştii, nu că nu m-aş delecta cu apucăturile ţărănoilor americani, dar să vezi puşca asta aici, în faţa ta… e un pic deconcertant pentru noi, cei care aveam obiceiul să ţinem gândurile

morbide la distanţă.

— Ştiu ce zici, a răspuns Flo. Probabil ar trebui să aibă un dulap pentru arme sau ceva de genul ăsta. Dar a fost a bunicului, deci e un fel de moştenire de familie. Iar grădina de legume e chiar dincolo de uşile astea – mă rog, cel puţin vara –, aşa că e mai practic s-o ai la îndemână.

Melanie a aprins focul, Flo a turnat ceai şi a pus biscuiţi pe farfurii, iar conversaţia a mers mai departe – chiriile apartamentelor, tarifele maşinilor de închiriat, dacă să pui lapte în ceaşcă înainte de ceai… Eu tăceam îngândurată.

— Ceai?

O clipă, nu m-am mişcat, n-am răspuns. Apoi Flo m-a bătut pe umăr, făcându-mă să tresar.

— Ceai, Lee?

— Nora, am spus eu, străduindu-mă să zâmbesc. Scuze… ai cumva cafea? Ar fi trebuit să-ţi spun, nu prea îmi place ceaiul.

Flo s-a schimbat la faţă:

— Ba nu, eu ar fi trebuit să… Nu, n-avem, îmi pare atât de rău. Probabil e prea târziu să mai cumpărăm acum – satul cel mai apropiat e la patruzeci de minute şi magazinul sigur e închis. Ce rău îmi pare, m-am gândit la Clare când am făcut cumpărăturile, iar ei îi place ceaiul… Nu mi-a trecut prin cap…

— Nu-i nimic, am întrerupt-o eu cu un zâmbet. Zău.

Am luat ceaşca pe care mi-a întins-o şi am sorbit o gură. Era foarte fierbinte şi avea un puternic şi neplăcut gust de ceai – amestec de lapte fierbinte şi iz de sos brun.

— Ajunge şi ea în curând, a spus Flo, uitându-se la ceas. Să vă spun care-i planul, să ştiţi ce urmează?

Am dat cu toţii din cap, Flo a scos o listă, iar eu am simţit – mai degrabă decât am auzit – oftatul prelung al Ninei.

— Deci Clare trebuie să ajungă la şase, după care m-am gândit să bem ceva: avem şampanie la frigider şi am cumpărat tot ce trebuie pentru mojito, margarita şi alte cocteiluri. Am zis să nu ne complicăm cu o cină propriu-zisă – Nina s-a schimbat la faţă –, aşa că am luat doar nişte pizza şi sosuri: le aducem aici, pe măsuţa de cafea, şi ne punem pe mâncat. Şi m-am gândit ca, în timp ce

mâncăm, să jucăm nişte jocuri care să ne ajute să ne cunoaştem. Cu toţii o ştim pe Clare, evident, dar cred că nu prea ne ştim între noi… nu-i aşa? De fapt, cred că ar fi bine să ne prezentăm pe scurt unii altora înainte să vină Clare, ce ziceţi?

Cu toţii ne-am uitat unii la alţii, măsurându-ne din priviri şi întrebându-ne cine va avea curaj să înceapă. Pentru prima oară, am încercat să-mi dau seama ce afinităţi aveau Tom, Melanie şi Flo cu Clare pe care o ştiam eu şi nu mi-a fost tocmai uşor.

În cazul lui Tom era evident: purta haine scumpe şi lucra în lumea teatrului. Lui Clare întotdeauna îi plăcuseră oamenii care arătau bine – atât bărbaţi, cât şi femei –, iar faptul că avea prieteni atrăgători îi dădea un puternic şi evident sentiment de mândrie. Nu era nimic fals în admiraţia ei – era ea însăşi suficient de frumoasă cât să nu se simtă ameninţată de frumuseţea altora – şi îi plăcea să ajute oamenii să dea tot ce aveau mai bun, chiar şi pe cei mai puţin promiţători, ca mine. Mi-am amintit cum mă târâse prin magazine înainte de o ieşire importantă, punând rochii pe trupul meu subţire, cu sâni mici, şi măsurându-mă din cap până-n picioare cu buzele ţuguiate, până a găsit-o pe cea perfectă pentru mine. Ştia să te pună în valoare. Ea fusese cea care-mi recomandase să mă tund scurt. Nu-i dădusem ascultare atunci, dar acum, zece ani mai târziu, aveam părul scurt şi ştiam că avusese dreptate.

Melanie şi Flo erau mai misterioase. În primele ei mesaje, Melanie scrisese ceva care dădea de înţeles c-ar fi fost avocată, sau poate contabilă, şi lăsa impresia cuiva care s-ar fi simţit mai confortabil într-un costum. Avea geantă şi pantofi scumpi, dar blugii de pe ea erau genul pe care, cu zece ani în urmă, Clare i-ar fi numit „blugi de mămică” – un albastru anonim şi o croială care-i făcea să se încreţească neelegant sub betelie.

În schimb, blugii lui Flo erau de firmă, dar se simţea o stânjeneală în felul în care-i purta. Părea să-şi fi ales ţinuta la nimereală dintr-o vitrină de la All Saints[5], fără să se întrebe dacă i se potrivea sau dacă-i punea trupul în valoare, şi, în timp ce mă uitam la ea, am văzut-o trăgând stângaci de bluză, încercând să-şi acopere surplusul de piele care dădea peste betelie acolo unde blugii i se adânceau în şold. Era genul de ţinută pe care şi-ar fi ales-o

Clare, dar numai cineva crud i-ar fi sugerat-o lui Flo.

Flo şi Melanie făceau un contrast ciudat cu Tom. Cu oricare dintre ele îmi era greu să mi-o imaginez pe Clare aşa cum o ştiam eu. Oare fuseseră prietene la facultate şi păstraseră legătura după absolvire? Ştiam prietenii de genul ăsta, cei pe care ţi-i făceai în primul an şi cu care, pe măsură ce trecea timpul, îţi dădeai seama că nu aveai în comun decât că locuiaţi în acelaşi cămin, dar cărora continuai să le trimiţi felicitări la aniversare şi să le apreciezi postările pe Facebook. Pe de altă parte, n-o mai văzusem pe Clare de zece ani. Poate că Melanie şi Flo aveau multe în comun cu Clare din prezent.

Uitându-mă în jur, mi-am dat seama că şi ceilalţi făceau acelaşi lucru: îi măsurau din priviri pe musafirii pe care nu-i cunoşteau, încercând să-i suprapună cu imaginea pe care o aveau despre Clare. L-am surprins pe Tom uitându-se la mine cu o curiozitate făţişă, vecină cu ostilitatea, şi am coborât privirea. Nimeni nu voia să înceapă, iar tăcerea se prelungea, ameninţând să devină stânjenitoare.

— Încep eu, a spus Melanie.

Şi-a dat părul după ureche şi a pus mâna pe ceva care îi atârna la gât. Era un lănţişor cu o cruciuliţă de argint, din cele care se primesc în dar la botez.

— Sunt Melanie Cho. Mă rog, acum meu numele complet e Melanie Blaine-Cho, dar prefer varianta mai scurtă, iar la serviciu mi-am păstrat numele dinainte de căsătorie. Am locuit cu Flo şi Clare în facultate, dar mi-am început studiile la doi ani după ce am terminat liceul, aşa că sunt un pic mai în vârstă decât voi… Sau poate tu, Tom, eşti cel mai vârstnic? Eu am douăzeci şi opt.

— Eu, douăzeci şi şapte, a spus el.

— Deci sunt bunica grupului. Tocmai am născut, mă rog, acum şase luni. Şi alăptez natural, deci vă rog să mă scuzaţi dacă dau fuga afară din cameră cu pete uriaşe pe sâni.

— Şi cum faci, pompezi laptele şi-l arunci? a întrebat Flo plină de înţelegere.

Peste umărul ei am văzut-o pe Nina încrucişându-şi ochii şi mimând că se strânge de gât. Am întors privirea, refuzând să intru

în jocul ei.

— Da. Iniţial, m-am gândit să-l păstrez pentru când mă întorc acasă, dar apoi mi-am zis că probabil o să beau, deci n-are niciun rost. Aşa… ce să vă mai spun? Locuiesc în Sheffield. Sunt avocată, dar acuma sunt în concediu de maternitate. Azi l-am lăsat pe soţul meu să aibă grijă de Ben – aşa-l cheamă pe copilul nostru. Ben e… în fine, sigur nu vreţi să mă auziţi turuind despre el. E pur şi simplu minunat.

A zâmbit, făcând două gropiţe adânci în obraji, şi faţa îngrijorată i s-a luminat dintr-odată, iar eu am simţit că mi se strânge inima. Nu pentru că aş fi vrut şi eu un copil – nu voiam sub niciun chip să rămân însărcinată –, ci pentru că invidiam fericirea ei simplă, desăvârşită.

— Haide, arată-ne o pozulică, a spus Tom.

Melanie a făcut din nou gropiţe, scoţându-şi telefonul.

— Bine, dacă insistaţi. Asta e de când s-a născut…

Ne-a arătat o poză cu ea întinsă pe un pat de spital, palidă şi cu părul negru atârnându-i pe umeri în şuviţe groase, ca nişte cozi de şobolan, privind obosită dar radioasă ghemul de scutece albe pe care-l ţinea în braţe.

A trebuit să-mi întorc privirea.

— Iar aici zâmbeşte. N-a fost primul lui zâmbet, n-am reuşit să-l surprind, dar am avut grijă să-l fotografiez pe următorul şi i l-am trimis lui Bill pe telefon, pentru că era plecat în Dubai. Şi aşa arată acuma: nu i se vede faţa foarte bine, îşi pusese bolul de mâncare în cap, drăguţul de el.

Nu mai semăna deloc cu bebeluşul furios, cu ochi de un negru-albăstrui, din prima fotografie; acum era un băieţel bucălat, cu zâmbetul până la urechi. Faţa îi era pe jumătate acoperită de un bol de plastic portocaliu şi pe obrajii rotunzi i se prelingea un fel de terci verde.

— Drăguţul de el! a spus Flo. Seamănă cu Bill, nu?

— Dumnezeule! a spus Tom, jumătate amuzat, jumătate îngrozit. Bun venit în lumea părinţilor. Vă rugăm lăsaţi la uşă toate hainele pe care de obicei le duceţi la curăţătoria uscată.

Melanie a băgat telefonul la loc, cu zâmbetul pe buze.

— Da, cam aşa e. Dar e uimitor cât de repede te obişnuieşti cu toate astea. Acuma mi se pare perfect normal să mă caut în păr înainte să ies din casă, nu cumva să-mi fi rămas bucăţele de mâncare sau urme de terci. Dar să nu mai vorbim despre Ben, că deja îmi lipseşte, nu vreau să mi se facă dor de el şi mai tare, a spus ea, întorcându-se spre Nina, care stătea lângă sobă, ţinându-şi genunchii în braţe. Tu ce ne spui despre tine, Nina? Ţin minte că ne-am întâlnit o dată la Durham, nu-i aşa? Sau mă înşel?

— Nu, ai dreptate, ne-am văzut o dată. Cred că eram în trecere, mă duceam în vizită la un amic din Newcastle. Nu-mi amintesc s-o fi cunoscut pe Flo, dar cu tine sigur m-am întâlnit într-un bar, nu?

Melanie a încuviinţat din cap.

— Pentru cei care nu ştiu, eu sunt Nina, am fost la şcoală cu Clare şi Nora. Sunt medic… în fine, mă pregătesc să fiu chirurg. Ba chiar am fost plecată de curând trei luni în străinătate cu Medici fără Frontiere şi am învăţat mai multe decât mi-aş fi dorit vreodată despre rănile de gloanţe… Orice s-ar scrie în *Daily Mail,* nu vedem multe cazuri din astea la Spitalul Universitar din Hackney.

Şi-a frecat faţa cu palmele şi, pentru prima oară de când plecaserăm din Londra, am văzut o fisură în masca pe care o purta. Ştiam că o afectase ce văzuse în Columbia, dar n-o văzusem decât de două ori de când se întorsese şi nu-mi vorbise deloc despre experienţa ei, în afară de câteva glume despre mâncarea de-acolo. O clipă, am întrezărit cum era să-ţi câştigi pâinea refăcând oameni din bucăţi… şi dând greş uneori.

— În fine, s-a străduit ea să zâmbească. Tim, Timişor, Timbo, e rândul tău.

— Da… a început Tom cu un aer ironic. Păi, cred că primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi despre mine e că numele meu e *Tom.* Tom Deauxma. Sunt dramaturg, după cum v-am zis mai înainte. Nu-s extrem de cunoscut, dar am scris câteva piese nonconformiste şi am câştigat câteva premii. Sunt căsătorit cu regizorul de teatru Bruce Westerly – poate aţi auzi de el.

A urmat o pauză. Nina a clătinat din cap. Privirea lui Tom s-a plimbat de jur împrejur, căutând încuviinţarea uneia dintre noi, până s-a oprit optimistă la mine. Fără tragere de inimă, am dat din

cap în semn că nu. Îmi părea rău, dar nu avea niciun rost să mint. Tom a oftat uşor.

— În fine, dat fiind că nu lucraţi în teatru, mă gândesc că nu acordaţi multă atenţie regizorului. Prin el am cunoscut-o pe Clare, care lucrează pentru Compania Regală de Teatru. Bruce colaborează destul de mult cu ei – şi a pus în scenă *Coriolan,* desigur.

— Desigur, a spus Flo pe un ton serios.

După eşecul anterior, m-am gândit că măcar puteam pretinde că ştiu piesa, aşa că am încuviinţat din cap odată cu Flo – poate cu prea mult entuziasm, pentru că am simţit că-mi alunecă bentiţa. Nina a căscat şi, fără să mai spună nimic, s-a ridicat să iasă din cameră.

— Locuim în Camden… Avem un câine pe care-l cheamă Spartacus – Sparky, pe scurt. E un labradoodle.[6] Are doi ani. E adorabil, dar nu-i câinele ideal pentru un cuplu ca noi, care suntem obsedaţi de muncă şi călătorim mult. Din fericire, avem un îngrijitor extraordinar. Şi sunt vegetarian… Ce-ar mai fi de zis? Vai, ce stânjenitor, nu? Abia au trecut două minute şi nu mai am nimic interesant de zis despre mine. Ah, şi am un tatuaj cu o inimă pe un omoplat. Asta-i tot. Tu, Nora?

Din nu ştiu ce motiv, m-am făcut stacojie, iar mâna în care ţineam ceaşca mi s-a muiat şi mi-am vărsat ceai pe genunchi. M-am şters repede cu colţul eşarfei şi am văzut că Nina, care ieşise din living, s-a întors cu pachetul de tutun şi, fixându-mă cu ochii ei mari şi negri, îşi rula o ţigară cu o mână.

M-am străduit să deschid gura:

— Nu e mare lucru de zis. Ăăă… am cunoscut-o pe Clare la şcoală, la fel ca Nina. Nu…

Nu am mai vorbit cu ea de zece ani.

Nu ştiu de ce am venit aici.

Nu ştiu de ce am venit aici.

Am înghiţit nodul dureros din gât:

— Am… am cam pierdut legătura cu ea.

Îmi ardea faţa. Soba începuse să împrăştie căldură. Am vrut să-mi dau părul după urechi, însă mi-am amintit că mă tunsesem, iar degetele mi-au mângâiat firele scurte, sub care pielea era caldă şi

jilavă.

— Ăăă… sunt scriitoare. Am făcut facultatea la Colegiul Universitar Londra şi după ce-am absolvit m-am angajat la o revistă, dar n-am făcut treabă bună – probabil din vina mea, pentru că scriam tot timpul la un roman, în loc să fac muncă de cercetare şi să stabilesc contacte. În fine, mi-am vândut prima carte la douăzeci şi doi de ani şi de atunci am fost scriitoare cu normă întreagă.

— Şi te întreţii doar din cărţi? a întrebat Tom, ridicând o sprânceană. Te admir.

— Mă rog, nu *doar* din cărţi. Ţin nişte cursuri online… fac referate de carte şi scriu articole. Şi am fost norocoasă…

Norocoasă? Îmi venea să-mi muşc limba.

— În fine, poate că „norocoasă” nu e cuvântul cel mai potrivit, dar bunicul meu a murit când eram adolescentă şi am moştenit nişte bani, suficienţi cât să-mi iau o garsonieră în Hackney. E minusculă, încăpem în ea doar eu şi laptopul, dar partea bună e că nu trebuie să plătesc chirie.

— Mi se pare foarte frumos că aţi rămas apropiate, a spus Tom. Adică, tu, Clare şi Nina. Eu nu cred c-am păstrat legătura cu niciun coleg de şcoală. N-am nimic în comun cu cei mai mulţi dintre ei. Perioada aia n-a fost cea mai fericită din viaţa mea.

S-a uitat fix la mine şi am simţit că iarăşi mă înroşesc. Am vrut din nou să-mi dau părul după ureche, dar am coborât mâna. Oare doar îmi imaginam sau în privirea lui chiar era o undă de sarcasm? Ştia ceva?

M-am chinuit să găsesc un răspuns pentru Tom, dar n-am găsit nimic care să nu fi fost o minciună. În timp ce mă gândeam, tăcerea devenind tot mai stânjenitoare cu fiecare clipă, m-a izbit încă o dată falsitatea întregii situaţii. Ce naiba căutam acolo? Zece ani. *Zece ani.*

— Cred că pentru toată lumea şcoala e o perioadă de căcat, a spus Nina în cele din urmă, întrerupând tăcerea. Cel puţin pentru mine a fost.

M-am uitat recunoscătoare la ea, iar ea mi-a făcut discret cu ochiul.

— Şi atunci care-i secretul unei prietenii îndelungate? a întrebat Tom. Cum aţi reuşit s-o păstraţi atâţia ani?

M-am uitat din nou la el, de data asta cu o mină tăioasă. De ce naiba n-o lăsa baltă? Însă nu puteam să spun nimic – nu fără să par nebună.

— Nu ştiu, am zis eu în cele din urmă, încercând să păstrez un ton plăcut, dar am simţit că aveam un zâmbet forţat – nu puteam decât să sper că expresia mea nu era la fel de falsă pe cât o simţeam. Poate e vorba de noroc.

— Ai pe cineva? a întrebat Melanie.

— Nu. Sunt singură. N-am nici măcar un labradoodle.

Intenţia mea era să stârnesc râsul, ceea ce s-a şi întâmplat, dar râsetele lor au alcătuit un cor şters, neconvingător, în care se simţea o undă de compătimire.

— Tu, Flo? am spus eu repede, încercând să îndepărtez atenţia spre altcineva.

— Ei bine, a început Flo radioasă, eu am cunoscut-o pe Clare la Universitate. Studiam amândouă istoria artei şi am fost repartizate în acelaşi cămin. Am intrat în camera de zi şi am văzut-o: stătea în faţa televizorului şi se uita la *EastEnders*[7], muşcându-şi părul – ştiţi că are obiceiul să-şi răsucească o şuviţă în jurul degetului şi s-o roadă? Foarte simpatic.

Am încercat să-mi amintesc. Oare Clare chiar a făcut asta vreodată? Mi se părea dezgustător. Mi-am amintit-o vag pe Clare stând într-o cafenea de lângă şcoală, răsucindu-şi o şuviţă în jurul degetului. Poate chiar avea obiceiul ăsta.

— Purta rochia aia albastră. O are şi acum, parcă; nu pot să cred că încă-i vine! Eu am pus pe mine cel puţin şase kile de când am terminat facultatea! În fine, m-am dus la ea şi i-am zis „bună”, iar ea mi-a răspuns: „Ei, îmi place eşarfa ta”. Şi de-atunci am fost cele mai bune prietene. E un om minunat! A fost o sursă de inspiraţie pentru mine. Şi m-a sprijinit foarte mult. Nu-s mulţi oameni care…

S-a întrerupt, şi-a înghiţit nodul din gât şi, spre groaza mea, am văzut că i se umezesc ochii.

— În fine, nu contează. Clare e sprijinul meu şi aş face *orice* pentru ea. Orice. Şi vreau să aibă cea mai frumoasă petrecere a burlăciţelor. Vreau să fie perfectă. E *foarte* important pentru mine. Ca şi când… ca şi când ar fi ultimul lucru pe care-l pot face pentru

ea.

Avea lacrimi în ochi şi vorbea cu o pasiune aproape înfiorătoare. Uitându-mă în jur, mi-am dat seama că nu eram singura luată prin surprindere – Tom părea sincer uimit, iar Ninei îi dispăruseră sprâncenele sub breton. Numai Melanie a rămas impasibilă, cu aerul că i se părea firesc să vorbeşti cu o asemenea intensitate despre prietena ta cea mai bună.

— Se mărită, nu se duce la închisoare, a spus Nina sec.

Dar Flo sau n-a auzit-o, sau n-a luat-o-n seamă, ci doar a tuşit şi s-a şters la ochi.

— Scuze… Doamne, sunt o sentimentală plângăcioasă! Uitaţi-vă la mine…

— Şi, ăăă, ce cu ce te ocupi acum? a întrebat Tom politicos, şi mi-am dat seama că Flo vorbise numai despre Clare şi nu ne spusese aproape nimic despre ea.

— O, a plecat Flo privirea. Păi, câte un pic din toate. După ce-am terminat facultatea, mi-am luat o vacanţă. Nu mă simţeam bine. Clare a fost minunată. Când am fost… Mă rog, nu contează. Ideea e că… pur şi simplu e cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva, sincer. Doamne, în ce hal sunt!

Şi-a suflat nasul şi s-a ridicat în picioare:

— Cine mai vrea ceai?

Am clătinat din cap cu toţii, iar Flo a luat tava şi s-a dus în bucătărie. Melanie şi-a scos telefonul şi a verificat din nou semnalul.

— Mda, ciudat, a spus Nina sec.

— Ce anume? a ridicat Melanie privirea spre ea.

— Flo şi, citez, „petrecerea burlăciţelor perfectă”, i-a explicat Nina. Nu vi s-a părut c-a fost cam… pasională?

— Ah, a spus Melanie, aruncând o privire spre bucătărie, apoi a coborât vocea: Uite ce, nu-mi dau seama dacă e bine să vă spun, dar nu cred că are rost să ne ascundem după deget. Flo a avut un fel de cădere nervoasă în anul trei de facultate. Habar n-am ce s-a întâmplat exact, dar ştiu că şi-a întrerupt studiile înainte de examenele finale – şi, din câte ştiu, nu şi-a mai dat licenţa. De-aia e un pic, mă rog, *sensibilă* când vine vorba de perioada aia. Nu prea îi place să discute despre ea.

— Aha, înţeleg, a spus Nina.

Dar ştiam la ce se gândea. Ce i se părea îngrijorător în legătură cu Flo era nu reticenţa ei în a discuta despre ce făcuse după facultate – asta era partea cea mai puţin ciudată. Restul o neliniştise.

Cinci

Vreau să dorm, dar îmi tot bagă lumini în ochi. Mă testează, mă investighează, îmi fac tomografii şi-mi dau jos hainele pline de sânge închegat. Ce s-a-ntâmplat? Ce-am *făcut?*

Sunt purtată cu targa pe coridoare lungi, cu lămpile de noapte aprinse, pe lângă rezerve cu pacienţi adormiţi. Unii se trezesc când trec pe lângă ei şi-mi văd starea reflectată în expresiile lor şocate, în felul cum îşi întorc privirea, ca şi când ar vedea ceva înfiorător sau demn de milă.

Medicii îmi pun întrebări la care nu pot răspunde, îmi spun lucruri pe care nu le pot ţine minte.

În cele din urmă, mă conectează la un monitor cardiorespirator şi rămân sedată, confuză şi singură.

Dar nu complet singură.

Întorc cu greu capul într-o parte şi, prin geamul cu armătură de sârmă al uşii, văd o poliţistă stând răbdătoare pe un taburet.

Sunt păzită. Dar nu ştiu de ce.

Stau întinsă în rezervă, uitându-mă pe geam la ceafa poliţistei. Îmi doresc din tot sufletul să ies şi să pun întrebări, dar nu îndrăznesc. Nu doar pentru că nu ştiu dacă picioarele mele moi mă vor purta până la uşă, ci şi pentru că nu-s sigură că aş face faţă răspunsurilor.

Rămân întinsă o vreme îndelungată – sau cel puţin aşa mi se pare –, ascultând zumzetul monitorului şi clicul dispozitivului de injectat morfină. Durerea din cap şi din picioare se estompează şi se îndepărtează. Şi în cele din urmă adorm.

Visez sânge. Curge, bălteşte, mă pătează. Îngenunchez în sânge, încerc să-l opresc, dar nu pot. Îmi pătează pijamalele. Se împrăştie pe podelele lustruite…

Şi mă trezesc.

Rămân nemişcată o clipă, cu inima duduindu-mi în piept, acomodându-mi ochii cu lumina difuză din rezervă. Mi-e foarte sete

şi simt o durere în vezică.

Văd un pahar de plastic pe noptieră, chiar lângă capul meu, şi, cu un efort uriaş, întind mâna, bag un deget tremurător în el şi-l trag spre mine. Apa e searbădă şi are gust de plastic, dar Dumnezeule, e cea mai bună apă pe care am băut-o în viaţa mea. Golesc paharul şi-mi trântesc capul la loc pe pernă, iar şocul mă face să văd steluţe în semiîntuneric.

Văd firele care ies de sub cearşafuri, conectându-mă la monitorul al cărui ecran pâlpâitor împrăştie lumini verzui în rezervă. Unul dintre fire îmi e ataşat de un deget de la mâna stângă, iar când o ridic, constat cu surprindere că e zgâriată şi însângerată şi că unghiile, pe care obişnuiesc să le rod, sunt pocnite.

Îmi aduc aminte… îmi aduc aminte o maşină… îmi aduc aminte că am călcat pe sticlă spartă… unul dintre pantofi îmi ieşise din picior…

Îmi frec picioarele unul de altul sub cearşafuri, simţind durere într-unul şi umflătura unui pansament la celălalt. Mă dor şi tibiile… Simt pe un picior strânsoarea unui leucoplast chirurgical.

Duc mâna la umărul drept şi mă crispez. Mă uit în jos.

Am o vânătaie mare care iese de sub halatul de spital şi mi se întinde pe braţ. Când scot umărul din halat, văd o pată violet în mijlocul unei zone înnegrite şi umflate, chiar deasupra subsuorii. Ce-ar fi putut produce o asemenea vânătaie ciudată? Simt că amintirea pluteşte foarte aproape de degetele mele – dar se încăpăţânează să rămână la distanţă.

Oare am avut un accident? Un accident de maşină? Cumva am fost… am fost atacată?

Îmi strecor cu greu mâna sub cearşafuri şi îmi plimb palma pe pântece, pe sâni, pe coaste. Am braţele brăzdate de tăieturi, dar restul corpului pare intact. Duc mâna la coapse, mă pipăi între picioare. Simt un fel de scutec gros, dar niciun pic de durere. Nicio tăietură şi nicio vânătaie pe interiorul coapselor. Deci, orice mi s-ar fi întâmplat, n-am fost abuzată.

Mă întind la loc şi închid ochii, obosită – obosită să încerc să-mi amintesc, obosită să-mi fie teamă –, iar dispozitivul de injectat face clic şi bâzâie, şi dintr-odată nimic nu mai pare atât de important.

Chiar înainte să adorm, îmi vine în minte o imagine: o puşcă atârnată pe perete.

Şi brusc îmi dau seama.

Vânătaia de pe umăr e o vânătaie de recul. La un moment dat, recent, am tras cu o puşcă.

Șase

— Flo, am spus eu din pragul bucătăriei, în timp ce Flo punea ceştile în maşina de spălat. N-ar trebui să faci toate astea singură. Pot să te ajut?

— Nu, nici nu se pune problema. Gata, am terminat, a spus ea, închizând uşa maşinii. Cu ce pot să-ţi fiu de folos? Îmi pare tare rău că n-avem cafea.

— Ei, nicio problemă, zău. Spune-mi, la ce oră ar trebui să ajungă Clare?

— Pe la şase, cred, mi-a răspuns ea, uitându-se la ceasul din bucătărie. Deci mai avem de aşteptat cam o oră jumate.

— Ah, ce bine. Că mă întrebam dacă ar fi timp să ies un pic la alergat.

— La alergat? a spus ea surprinsă. Păi, cred că da, dar se întunecă.

— Nu mă îndepărtez mult. Atâta că…

Am trecut stânjenită de pe un picior pe altul. Nu-i puteam explica. Mi-era greu să-mi explic şi mie, dar trebuia să ies la aer.

Acasă alerg aproape în fiecare zi. Am vreo patru trasee diferite, cu variaţiuni care includ Parcul Victoria când e vreme frumoasă sau alergări pe străzi când e ud sau întuneric. Îmi iau două zile de pauză în fiecare săptămână – se zice că aşa e bine, să laşi muşchii să se refacă –, dar în scurtă vreme nevoia reapare şi trebuie să alerg. Dacă nu ies, fac… nu ştiu cum i s-ar putea spune. Febra prizonierului, cred. E un fel de claustrofobie. Cu o zi înainte nu alergasem – fusesem prea ocupată să-mi fac bagajul şi să-mi termin treburile –, iar acum simţeam imboldul puternic să ies din casa aia ca o cutie… Şi nu cred că e vorba de exersarea muşchilor – sau cel puţin nu doar de asta. Am încercat să alerg pe bandă, într-o sală de fitness, dar nu-i acelaşi lucru. Important e să ies, să nu am pereţi în jur, să evadez.

— Cred că ai timp, a spus Flo, uitându-se pe fereastră la amurgul tot mai întunecat, dar ar fi bine să te grăbeşti. Aici, când se lasă noaptea, se face foarte, *foarte* întuneric.

— Mă întorc repede. Îmi recomanzi vreun traseu?

— Hm… Cred că cel mai bine ar fi s-o iei în jos, pe poteca din pădure… De fapt, hai cu mine în living.

M-a condus până la peretele uriaş din sticlă şi mi-a arătat o breşă întunecată în zidul de copaci:

— Vezi, aia e o potecă. Traversează pădurea şi duce la drumul principal. E mai neted şi mai puţin noroios decât drumul de pământ pe care aţi venit – mult mai bun pentru alergat. Cobori până dai de asfalt, după care ţi-aş recomanda să faci dreapta şi să te întorci pe drumul de pământ – o să fie prea întuneric ca să te întorci prin pădure, iar poteca nu e mărginită cu garduri şi te poţi rătăci foarte uşor. Stai puţin, a spus ea, apoi s-a întors în bucătărie, a scormonit într-un sertar şi a scos ceva care semăna cu o pereche de bretele prost împăturite. Ia asta, e o lanternă de pus pe cap.

I-am mulţumit şi am urcat repede în camera mea să-mi iau echipamentul şi adidaşii. Nina era întinsă pe patul ei şi asculta ceva la iPhone cu privirea aţintită în tavan.

— Flo asta e cam lunatică, nu crezi? a spus ea calm când am intrat, scoţându-şi căştile.

— „Lunatic” e un termen medical, doamnă doctor Souza?

— Da, se pare că vine de la expresia latinească *lupus fructus,* „fructul lunii”, care exprima credinţa păgână că nebunia ar avea legătură cu îmbăiatul în lumina lunii pline.

Am izbucnit în râs, scoţându-mi blugii, apoi mi-am pus colanţii şi bluza termoizolantă.

— În latină, *lupus* înseamnă „lup”. Cred că ai vrut să zici *luna*… Unde-mi sunt adidaşii? I-am lăsat lângă uşă.

— I-am băgat sub pat. Şi să ştii că pricolicii{8} o iau razna când e lună plină. Deci n-am fost departe. Şi, apropo de nebunie, vrei să ieşi din casă?

— Da.

M-am aplecat să mă uit sub pat. Adidaşii erau azvârliţi tocmai în celălalt capăt. Mersi, Nina! M-am aşezat în genunchi şi-am întins mâna după ei.

— De ce? am întrebat eu, cu vocea înăbuşită de aşternut.

— Păi, să vedem, a răspuns ea, numărând motivele pe degete. E

seară, nu cunoşti zona, jos avem vin şi mâncare gratis… ah, şi am zis că afară e *întuneric beznă?*

— Nu-i beznă.

Am aruncat o privire pe fereastră în timp ce-mi legam şireturile. Era destul de întuneric, dar nu beznă. Soarele apusese, însă spre vest cerul senin încă era învăluit într-o lumină difuză şi cenuşie, iar spre răsărit o lună albă şi rotundă se înălţa din spatele copacilor.

— Şi e lună plină, am adăugat eu, deci n-o să fie *atât de* întuneric.

— Zău, domnişoară Leonora. „Locuiesc la Londra de opt ani şi niciodată nu m-am îndepărtat mai mult de cincizeci de metri de un stâlp de iluminat.” Citat din Shaw.

— Serios? am răspuns eu, făcându-mi câte două noduri la şireturi şi ridicându-mă în picioare. Nu mă bate la cap, Nina. Dacă nu ies, chiar că o să înnebunesc, cu sau fără lună.

— Ţi se pare chiar atât de rău aici?

— Nu.

Dar de fapt nu eram deloc în apele mele. Nu-mi dădeam seama de ce. Şi nu-i puteam spune Ninei cum mă făcuse să mă simt discuţia din living – nişte străini îmi scormoniseră trecutul cu Clare, ca şi când ar fi tras de marginile unei răni pe jumătate vindecate. Fusese o greşeală că venisem, acum eram sigură. Dar eram blocată acolo, fără maşină, până când hotăra Nina să plece.

— Nu, mi-e bine. Vreau doar să ies afară. Acum. Ne vedem peste o oră.

Am închis uşa în urma mea, dar tot i-am auzit râsul ironic în timp ce coboram treptele:

— Poţi să fugi… dar nu poţi să scapi!

Când am ieşit din casă, am tras în piept o gură de aer curat şi rece, după care mi-am început încălzirea. Mi-am întins mâinile şi picioarele, sprijinindu-mă de garaj, cu privirea îndreptată spre pădure. Sentimentul de pericol, învecinat cu claustrofobia, care mă copleşise înăuntru a dispărut imediat. Să fi fost de vină pereţii de sticlă? Sau sentimentul că puteam fi spionaţi de cineva ascuns în pădure, fără ca măcar să ne dăm seama? Sau oare aspectul anonim al camerelor, care mă ducea cu gândul la experimentele sociale şi la

sălile de aşteptare din spitale?

Odată ajunsă afară, sentimentul că eram urmărită a dispărut cu totul.

Am început să alerg.

Era uşor. Fără întrebări, fără nimeni care să mă iscodească sau să mă ironizeze. Mă însoţeau doar aerul dulce şi rece şi zgomotul înăbuşit al paşilor mei pe covorul de ace de pin. Plouase destul de mult, dar solul moale şi uşor permeabil nu ţinea apa la fel ca drumul de pământ bătătorit, brăzdat de şanţuri, aşa că erau puţine bălţi şi porţiuni noroioase – aveam în faţă câţiva kilometri de potecă afânată şi curată, acoperită cu acele a mii de copaci.

Nu mai sunt alţi alergători în familia mea – sau poate nu-i ştiu eu –, dar bunicii îi plăcea să se plimbe. Mi-a povestit că, în adolescenţă, când se înfuria pe câte o prietenă, îşi scria pe tălpi numele ei şi se plimba până se ştergea. Iar când numele se ştergea, deja nu-i mai purta pică.

Eu nu fac asta. Dar, de fiecare dată când alerg, îmi răsună în minte câte un singur gând şi alerg până nu-l mai pot auzi, până e acoperit de bătăile inimii şi de duduitul tălpilor.

În seara aceea – deşi nu eram furioasă pe ea sau, cel puţin, nu mai eram –, în cap îmi răsuna doar numele ei: *Clare, Clare, Clare, Clare.*

Alergam prin pădure învăluită de întunericul tot mai dens şi de murmurele nopţii. Am văzut lilieci şi am auzit animale părăsindu-şi adăposturile. O vulpe mi-a tăiat calea şi, cu o superbă aroganţă, s-a oprit între copaci, capul ei cu bot subţire adulmecându-mi mirosul când am trecut pe lângă ea în seara tăcută.

Era uşor – alergam la vale, simţindu-mă ca şi când aş fi zburat prin amurg. Şi, în ciuda întunericului, nu-mi era teamă. Acum, copacii nu mai erau spectatori muţi în spatele unui perete de sticlă, ci prezenţe plăcute şi primitoare, dându-se la o parte în timp ce alergam – repede şi fără să gâfâi – pe poteca din pădure.

Piatra de încercare avea să fie traseul de întoarcere, alergatul pe drumul noroios, brăzdat de şanţuri, şi ştiam că trebuia să ajung la el înainte să se întunece atât de tare încât să nu mai pot vedea hârtoapele. Aşa că am mărit viteza. Nu-mi fixasem un timp, nu

aveam nicio ţintă. Nici măcar nu ştiam distanţa. Dar ştiam de ce erau în stare picioarele mele, aşa că făceam pasul cât mai mare. Am sărit peste un copac doborât, închizând pentru o clipă ochii – adevărată nebunie în semiîntunericul din pădure – şi aproape am simţit că zbor, că n-o să mai ating pământul.

În cele din urmă, am văzut şoseaua, un şarpe cenuşiu printre umbrele tot mai întunecate. Când am ieşit din pădure, am auzit strigătul discret al unei bufniţe şi am urmat instrucţiunile lui Flo, cotind la dreapta pe asfalt. Abia începusem să alerg pe şosea când am auzit o maşină în spatele meu. M-am oprit şi m-am retras pe marginea drumului. Nu aveam chef să fiu călcată de un şofer care nu se aştepta ca, la ora aceea, să-i iasă în cale un alergător.

Zgomotul s-a apropiat, asurzitor în liniştea nopţii, şi în cele din urmă maşina a ajuns în dreptul meu, cu motorul huruind ca o drujbă. Am fost orbită de farurile puternice, apoi maşina a dispărut în întuneric, rămânând din ea doar stopurile ca nişte ochi de rubin care se îndepărtau de mine.

Am rămas pe loc clipind şi, deşi am aşteptat o vreme, sperând că ochii mi se vor reacomoda, noaptea părea infinit mai întunecată decât cu câteva momente înainte. Mi s-a făcut brusc teamă c-aş putea să cad în şanţul de pe marginea drumului sau să mă împiedic de o creangă. Am băgat mâna în buzunar după lanterna pe care mi-o dăduse Flo şi mi-am pus-o pe cap. Elasticul mă stânjenea, pentru că era suficient de strâns cât să-mi intre clama în piele, dar şi suficient de larg cât să-mi fac griji că s-ar putea să cadă în timp ce alergam. Cel puţin acum puteam să văd fâşia de asfalt din faţa mea, marcajele albe de pe marginea drumului reflectând lumina lanternei.

O breşă în perdeaua de copaci mi-a arătat unde era drumul care ducea la casă, aşa că am încetinit şi am cotit la dreapta.

Acum eram recunoscătoare pentru lanternă şi nici nu mai putea fi vorba de alergare propriu-zisă, ci doar de o înaintare lentă şi precautǎ, întrucât trebuia să mă strecor printre şanţurile noroioase şi să evit hârtoapele în care mi-aş fi putut rupe o gleznă. Dar, chiar şi aşa, adidaşii mi se încărcaseră de noroi şi mă simţeam ca şi când aş fi avut cărămizi legate de picioare – câte un sfert de kilogram de

pământ lipit de fiecare talpă. Avea să fie o distracţie să mi-i curăţ.

Am încercat să-mi amintesc cât era de mers până la casă – un kilometru? Aproape că-mi doream să mă fi întors prin pădure, oricât de întuneric ar fi fost. Dar departe, în faţa mea, vedeam pereţii de sticlă ai casei strălucind auriu ca un far în noapte.

Noroiul îmi absorbea picioarele, ca şi când ar fi încercat să mă ţină acolo, în întuneric, dar am strâns din dinţi şi mi-am forţat picioarele obosite să iuţească ritmul.

Ajunsesem probabil pe la jumătatea drumului când am auzit un zgomot din spatele meu, dinspre şosea. O maşină care încetinea.

Nu purtam ceas şi-mi lăsasem telefonul în cameră, dar nu avea cum să fie şase. Sigur nu alergasem o oră.

Şi totuşi, turaţia motorului s-a redus, semn că şoferul a virat, apoi maşina a început să urce dealul, huruind nervos şi zdruncinându-se în hârtoape.

M-am lipit de tufişurile de pe marginea drumului şi, ducând mâna la ochi să nu mă orbească farurile, am aşteptat să treacă maşina, sperând să nu mă stropească prea tare cu noroi. Dar, spre surprinderea mea, maşina a oprit, acoperind luna cu un nor alb de eşapament, după care am auzit bâzâitul unui geam electric, urmat de vocea lui Beyoncé dată la maximum, înăbuşită repede de cineva care a dat muzica mai încet.

M-am apropiat un pas, cu inima duduindu-mi în piept, ca şi când aş fi alergat mult mai repede. Lanterna fusese reglată să lumineze în jos – numai bine pentru mers, nu pentru vorbit – şi nu ştiam cum s-o ridic. Aşa că am scos-o de pe cap şi am îndreptat-o spre faţa palidă a tinerei din maşină.

Dar nu era nevoie.

Ştiam cine era.

Clare.

— *Lee?* a spus ea, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă, clipind şi ducându-şi mâna la ochi să-i apere de raza lanternei. Doamne, chiar eşti tu? N-am ştiut… Ce faci aici?

Şapte

O clipă, n-am înţeles nimic. Fusese o greşeală îngrozitoare? Era posibil să *nu* mă fi invitat şi totul să fi fost ideea prostească a lui Flo?

— Am… Sunt… petrecerea burlăciţelor, m-am bâlbâit eu. Nu m-ai…?

— Ştiu asta, nu fi caraghioasă! a râs ea, expirând abur alb în aerul rece. Te întreb ce faci aici, în pădure? Te antrenezi pentru o expediţie arctică sau ceva de genu' ăsta?

— Am ieşit să alerg, am spus eu, cu aerul că era cel mai firesc lucru din lume. Nu-i chiar atât de f-frig. Doar un pic răcoare.

Dar acum, că stăteam pe loc, chiar *era* frig şi tremuram atât de tare, încât am stâlcit ultimele cuvinte.

— Urcă, te duc eu înapoi.

S-a aplecat şi a deschis portiera pasagerului.

— Sunt… am adidaşii plini de noroi…

— Nu-ţi face griji. E o maşină închiriată. Hai, urcă odată, că îngheţăm amândouă!

Am ocolit maşina, lipăind prin noroi, şi am urcat lângă Clare, simţind cum răzbate căldura prin echipamentul meu îmbibat de transpiraţie. Noroiul îmi pătrunsese în adidaşi, iar căptuşeala mustea de apă, senzaţia de umezeală de la degete făcându-mă să tremur.

Clare a luat-o din loc şi a oprit muzica de tot – asculta piesa *Single Ladies.* În maşină s-a lăsat brusc o linişte apăsătoare.

— Deci aşa… a spus ea, aruncându-mi o privire cu coada ochiului.

Era la fel de frumoasă ca de obicei. Fusese o prostie să-mi închipui că zece ani ar fi putut s-o schimbe pe Clare. Era frumoasă până în măduva oaselor. Chiar şi în lumina slabă din maşină, înfofolită cu un hanorac vechi şi un fular tip burlan, arăta trăsnet. Părul îi era prins în creştet într-un coc neglijent, din care îi cădeau şuviţe pe umeri. Avea unghiile date cu roşu, dar i se cojiseră la

vârfuri – nu se străduise din răsputeri să arate bine, nimeni n-o putea acuza pe Clare de aşa ceva. Se aranjase exact cât trebuia.

— Deci aşa… am repetat eu.

Întotdeauna mă simţisem ca ruda cea săracă pe lângă Clare. Mi-am dat seama că cei zece ani nu schimbaseră nimic.

— Ce mult a trecut de când nu ne-am mai văzut, a clătinat ea din cap, lovind volanul cu buricele degetelor. Dar, Doamne… mă bucur să te revăd, Lee, zău.

Nu i-am răspuns.

Aş fi vrut să-i spun că nu mai eram cea din trecut – acum eram Nora, nu Lee.

Aş fi vrut să-i spun că nu era vina ei, că nu ea era vinovată că nu mai păstraserăm legătura, ci *eu*. Şi totuşi… nu era întru totul adevărat.

Dar cel mai mult mi-aş fi dorit s-o întreb de ce eram acolo.

Dar n-am făcut-o. N-am zis nimic. Am rămas tăcută pe scaun, uitându-mă spre casă în timp ce înaintam pe drumul şerpuitor.

— *Chiar* mă bucur să te revăd, a repetat ea. Înţeleg că acum eşti scriitoare, aşa-i?

— Da, sunt scriitoare, am răspuns eu, dar vorbele sunau ciudat şi fals în gura mea, ca şi când aş fi minţit sau aş fi povestit despre altcineva, despre o rudă îndepărtată, poate. Scriu romane poliţiste.

— Am auzit. Am văzut un articol într-un ziar. Sunt… sunt foarte bucuroasă pentru tine. Mi se pare extraordinar. Ar trebui să fii foarte mândră.

Am ridicat din umeri:

— E doar o slujbă, am spus eu pe un ton formal şi resemnat, deşi nu asta îmi era intenţia.

Ştiu că sunt norocoasă. Şi am muncit din greu să ajung aici. Ar trebui să fiu mândră. Chiar *sunt* mândră.

— Dar tu? am adăugat eu în cele din urmă.

— Lucrez în relaţii publice. Sunt angajată la Compania Regală de Teatru.

Relaţii publice. I se potrivea, mi-am zis în sinea mea, şi am zâmbit – de data asta era un zâmbet autentic. Clare întotdeauna se pricepea de minune să coafeze o poveste, ba chiar s-o schimbe

radical.

— Sunt… sunt foarte fericită, a spus ea cu emoţie în glas. Şi-mi pare rău că am pierdut legătura… că nu ne-am mai văzut… Am petrecut clipe frumoase împreună, nu-i aşa?

Mi-a aruncat o privire în lumina verde şi fantomatică a bordului.

— Mai ţii minte când am fumat prima ţigară împreună? a râs ea. Prima sărutare… primul joint… prima oară când ne-am strecurat la un film interzis minorilor…

— Şi prima oară când am fost date afară… am adăugat eu.

Dar în clipa următoare mi-am dorit să nu fi fost atât de ironică. De ce? De ce eram atât de defensivă?

Însă Clare doar a râs:

— Ha-ha, ce umilinţă! Ce deştepte ne credeam: l-am pus pe Rick să ne cumpere biletele şi ne-am strecurat la toalete. Nu ne-a trecut prin cap că o să ne verifice şi la intrarea în sală.

— Rick! Uitasem de el. Ce-o mai fi făcând?

— Dumnezeu ştie! Probabil e la închisoare pentru sex cu minore, dacă există vreun pic de dreptate pe lumea asta.

Când aveam paisprezece sau cincisprezece ani, Rick fusese iubitul lui Clare vreme de un an. Era un tip de douăzeci şi doi de ani, cu plete slinoase, motocicletă şi un dinte de aur. Nu-mi plăcuse niciodată – chiar şi la paisprezece ani, mi se păruse ciudat şi scârbos că Clare voia să se culce cu un tip de vârsta lui, chiar dacă avea avantajul că putea să intre în cluburi şi să cumpere alcool.

— Pfui, ce tip dubios era, am spus eu, fără să gândesc.

Mi-am muşcat limba, dar Clare a râs:

— Exact! Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama atunci. Mi se părea că sunt foarte sofisticată că făceam sex cu un tip mai în vârstă! Acum mi se pare că era o relaţie care… friza pedofilia.

A pufnit, iar în clipa următoare maşina s-a hurducat într-o groapă.

— Of! Scuze.

N-am mai vorbit o vreme, cât am străbătut ultima şi cea mai desfundată bucată a drumului, iar când am ajuns pe porţiunea amenajată cu pietriş din faţa casei, Clare a parcat cu grijă între maşina închiriată de Nina şi Landroverul lui Flo.

Clare a oprit motorul şi, o clipă, am rămas în maşina întunecată, uitându-ne la casă, cei dinăuntru părând nişte actori pe o scenă, exact cum spusese Tom. Flo trebăluia în bucătărie, aplecată deasupra chiuvetei, Melanie era ghemuită lângă telefonul fix din living, iar Tom stătea tolănit pe canapeaua din faţa peretelui de sticlă, răsfoind o revistă. Nina nu se vedea pe nicăieri – foarte probabil ieşise pe balcon să fumeze o ţigară.

De ce sunt aici? m-am întrebat din nou, de data asta cu un fel de disperare. *De ce-am venit?*

Apoi Clare s-a întors spre mine, cu faţa învăluită în lumina aurie care se revărsa din casă.

— Lee…

Dar, în acelaşi timp, am început şi eu:

— Ştii…

— Ce? a întrebat ea.

Am clătinat din cap:

— Nu, zi tu prima.

— Nu, zău. Nu era nimic important.

Inima îmi bătea dureros în piept şi dintr-odată am simţit că nu-i mai pot pune întrebarea care-mi stătea pe vârful limbii. În schimb, am reuşit să spun:

— Nu mai sunt Lee. Acum sunt Nora.

— Ce?

— Numele meu. Am renunţat la Lee. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Ah, a spus ea, procesând noutatea. În regulă. Deci acuma ţi se spune Nora?

— Da.

— Păi, o să mă străduiesc să ţin minte. Dar o să-mi fie greu: în cei douăzeci şi unu de ani de când te cunosc, pentru mine ai fost întotdeauna Lee.

Dar nu m-ai cunoscut niciodată cu adevărat, mi-am spus fără să vreau, apoi m-am încruntat. Bineînţeles că mă cunoştea. Mă ştia de când aveam cinci ani. Exact asta era problema – mă cunoştea prea bine. Vedea copilul plăpând şi speriat care se ascundea sub poleiala subţire de adult.

— De ce, Clare? am spus eu dintr-odată, iar ea a ridicat privirea,

cu faţa palidă şi inexpresivă în semiîntuneric.

— De ce, ce?

— De ce sunt aici?

— O, Doamne, a spus ea, privindu-şi mâinile. Ştiam c-o să mă întrebi asta. Îmi închipui că n-o să mă crezi dacă o să-ţi spun că te-am chemat de dragul vremurilor de demult, nu-i aşa?

Am clătinat din cap:

— Nu ăsta e motivul, nu? Dacă voiai să iei legătura cu mine, puteai s-o faci oricând în ultimii zece ani. De ce tocmai acum?

— Pentru că…

A inspirat adânc şi am fost uluită să constat că era emoţionată. Îmi era greu să accept. N-o văzusem niciodată altfel decât complet stăpână pe sine; chiar şi la cinci ani, avea o privire care-l putea face până şi pe cel mai aspru profesor să se topească sau să se piardă cu firea, după cum alegea. În mod ciudat, cred că tocmai de aceea ne-am şi împrietenit. Avea ce-mi doream eu din tot sufletul: acea stăpânire de sine care nu o părăsea niciodată.

— Pentru că… a repetat ea, frângându-şi degetele, unghiile ei cu oja cojită reflectând lumina din casă. Pentru că m-am gândit că meriţi să ştii. Că meriţi să ţi-o spun personal. Am promis. Mi-am promis mie însămi că am să ţi-o spun faţă în faţă.

— Ce anume? m-am aplecat eu spre ea.

Nu-mi era teamă, doar eram nedumerită. Uitasem de adidaşii mei uzi şi pătaţi de noroi şi de mirosul de transpiraţie al echipamentului. Nu mă mai gândeam decât la faţa îngrijorată a lui Clare, la expresia de vulnerabilitate încordată pe care o vedeam prima oară la ea.

— Are legătură cu nunta, a spus ea, plecând iarăşi privirea. E vorba de… e vorba de bărbatul cu care mă căsătoresc.

— Cu cine? am întrebat eu.

Apoi, ca s-o fac să râdă, ca să îndepărtez tensiunea care umpluse maşina şi mă contaminase şi pe mine, am spus:

— Nu cu Rick, nu? Am ştiut întotdeauna că…

— Nu, m-a întrerupt ea, uitându-se în sfârşit în ochii mei, şi n-am găsit nicio undă de amuzament în privirea ei, ci doar o hotărâre de fier, ca şi când era pe punctul să facă ceva neplăcut, dar foarte necesar. Nu, cu James.

Opt

O clipă, m-am uitat ţintă la ea, dorindu-mi să fi auzit greşit.

— *Ce?*

— Cu… cu James. Mă căsătoresc cu James.

N-am spus nimic. Stăteam pe scaun, privind copacii ca nişte santinele, cu sângele şuierându-mi şi duduindu-mi în urechi. În mine se înfiripa un fel de ţipăt. Dar n-am zis nimic. L-am înăbuşit.

James?

Clare şi *James?*

— De-aia ţi-am cerut să vii, a continuat Clare, vorbind repede acum, ca şi când ar fi ştiut că nu avea mult timp, că aş fi putut să ies brusc din maşină. N-am vrut să… mi-am zis că n-ar fi bine să te invit la nuntă. M-am gândit că ţi-ar fi prea greu. Dar n-aş fi suportat să auzi de la altcineva.

— Dar… atunci cine naiba e William Pilgrim?

Vorbele au ţâşnit din mine ca o acuzaţie. O clipă.

Clare s-a uitat la mine cu o mină inexpresivă. Apoi a înţeles la cine mă refeream şi faţa i s-a schimbat, dar în aceeaşi clipă mi-am amintit unde mai auzisem acel nume şi mi-am dat seama cât de neghioabă fusesem. Billy Pilgrim din *Abatorul cinci.* Cartea preferată a lui James.

— E numele lui de Facebook, am spus eu cu glas scăzut. Şi-a ascuns adevărata identitate ca să nu-i găsească fanii pagina personală. De-aia nici n-are o poză de profil, nu?

Clare a încuviinţat cu un aer necăjit.

— N-am vrut niciodată să te induc în eroare, a spus ea pe un ton rugător, întinzându-şi mâna caldă spre mâna mea amorţită de frig şi stropită cu noroi. Şi James s-a gândit că ar trebui să afli înainte…

— Stai un pic, mi-am retras eu brusc mâna. Ai discutat cu *el* despre asta?

A dat din cap, ducându-şi mâinile la faţă:

— Lee, îmi pare atât de…

S-a oprit şi a inspirat adânc, lăsând impresia că-şi aduna forţele,

gândindu-se ce să spună mai departe. Când a vorbit din nou, am simţit o undă de sfidare în vocea ei, o licărire a lui Clare aşa cum o ţineam eu minte, care ar fi atacat, care mai degrabă ar fi murit luptând decât să se încovoaie sub o acuzaţie.

— Uite ce, n-am de gând să-mi cer scuze. Niciunul dintre noi n-a greşit cu nimic. Dar, te rog, ne dai binecuvântarea ta?

— Dacă n-aţi greşit cu nimic, am răspuns eu cu asprime în glas, de ce aveţi nevoie de binecuvântarea mea?

— Pentru că ai fost prietena mea! Prietena mea cea mai bună!

Ai fost.

Amândouă am remarcat perfectul compus şi mi-am văzut propria expresie reflectată pe chipul lui Clare.

Mi-am muşcat buza, atât de tare că m-a durut, strivind pielea moale între dinţi.

Aveţi binecuvântarea mea. Spune-o. Spune-o!

— Eu…

Dar s-a auzit un zgomot dinspre casă. Uşa s-a deschis şi în dreptunghiul de lumină a apărut Flo, cu mâna dusă streaşină la ochi. Stătea pe vârful picioarelor, mai-mai să cadă de pe prag, cu gâtul întins şi cu o bucurie ţinută în frâu, ca un copil înaintea petrecerii lui de aniversare, la un pas de frenezie.

— Buuună! a strigat Flo, vocea ei răsunând incredibil de tare în liniştea nopţii. Clare, tu eşti?

Clare a oftat şi a deschis portiera.

— Flopsie!

Vocea i-a tremurat aproape imperceptibil. Mi-am zis, nu pentru prima oară, că era o actriţă extraordinară. Nu mă surprindea că ajunsese să lucreze în teatru. Singura surpriză era că nu se făcuse actriţă.

— Claaare! a strigat Flo, coborând treptele în grabă. Doamne, chiar *eşti* tu! Am auzit un zgomot şi m-am gândit că… dar când am văzut că nu vine nimeni la uşă…

A străbătut în fugă poteca din faţa casei, papucii ei în formă de iepuraşi scrâşnind pe pietriş:

— Ce faci aici, singură în întuneric, caraghioasă ce eşti?

— Stăteam de vorbă cu Lee. Adică, cu Nora, s-a corectat ea,

făcând semn cu mâna spre mine. Am dat peste ea pe drum.

— Sper că nu la propriu! Hopa!

Flo s-a împiedicat de ceva în faţa maşinii şi a căzut în genunchi cu o bufnitură, dar s-a ridicat imediat, ştergându-se cu palmele:

— E în regulă! N-am păţit nimic!

— Calmează-te! a râs Clare, luând-o în braţe.

Apoi i-a şoptit ceva la ureche, iar Flo a încuviinţat din cap. Am tras de mânerul uşii şi am coborât cu greu din maşină. Fusese o greşeală că nu străbătusem pe jos distanţa care îmi mai rămăsese până la casă – trecerea bruscă de la alergat la stat pe scaun îmi înţepenise muşchii, iar acum îmi era greu să-mi întind mădularele.

— Te simţi bine, Lee? a întrebat Clare, întorcând capul când m-a auzit coborând. Pare că şchiopătezi un pic.

— Da, mi-e bine, am răspuns eu, încercând să adopt acelaşi ton degajat ca şi ea.

James. *James.*

— Să-ţi dau o mână de ajutor la bagaje?

— Mersi, dar n-am mare lucru, a spus ea, apoi a deschis portbagajul şi a luat o geantă de umăr. Haide, Flops, arată-mi camera mea.

Ţinându-mi de şireturi adidaşii plini de noroi, am urcat cu greu ultimele trepte până la camera pe care o împărţeam cu Nina – ea nu era acolo. Mi-am dat jos colanţii stropiţi de noroi şi bluza plină de transpiraţie, apoi m-am băgat sub plapumă doar în chiloţi şi sutien. Am rămas întinsă în pat, cu privirea aţintită asupra sferei de lumină proiectate de veioza de pe noptieră.

Făcusem o greşeală. Ce fusese în mintea mea?

Vreme de zece ani încercasem să-l uit pe James, să construiesc în jurul meu un cocon de siguranţă şi de autonomie. Şi credeam că reuşisem. Aveam o viaţă bună. Ba nu, aveam o viaţă *excelentă.* Aveam o meserie pe care o iubeam, avem propriul meu apartament şi aveam prieteni minunaţi, dintre care niciunul nu-i cunoştea pe James, Clare sau pe altcineva din fosta mea viaţă în Reading.

Nu eram legată de nimeni – nici emoţional, nici financiar, nici în vreun alt fel. Ceea ce mă făcea să mă simt bine. Al dracului de bine,

mersi!

Iar acum, asta.

Partea cea mai rea era că n-o puteam învinovăţi pe Clare. Avea dreptate: ea şi James nu greşiseră cu nimic. Niciunul dintre ei nu-mi datora nimic. James şi cu mine ne despărţiserăm cu peste un deceniu în urmă, ce Dumnezeu! Nu, singura persoană pe care o puteam învinovăţi eram eu însămi. Că nu mersesem mai departe. Că nu fusesem *capabilă* să merg mai departe.

Îl uram pe James pentru influenţa pe care o avea asupra mea. Uram faptul că, de fiecare dată când cunoşteam un bărbat, făceam comparaţii în mintea mea. Ultimul bărbat cu care m-am culcat – cu doi ani în urmă – m-a trezit în toiul nopţii, punându-mi mâna pe piept. „Ai visat, îmi spusese el. Cine e James?” Şi când mi-a văzut faţa îngrozită, şi-a coborât picioarele din pat, s-a ridicat, s-a îmbrăcat şi a plecat din viaţa mea. Nici măcar nu m-am obosit să-l sun.

Îl *uram* pe James şi mă uram şi pe mine. Da, sunt perfect conştientă că asta mă face să par cea mai mare ratată din lume: fata care la şaisprezece ani întâlneşte un băiat şi rămâne obsedată de el pentru următorii zece *ani.* Credeţi-mă, nimeni nu e mai conştientă ca mine de asta. Dacă m-aş întâlni cu mine într-un bar şi m-aş auzi vorbind despre asta, şi eu m-aş dispreţui.

Îi auzeam pe ceilalţi vorbind şi râzând în living şi am simţit miros de pizza urcând pe scară.

Ar fi trebuit să cobor şi eu, să discut şi să râd cu ei. În schimb, m-am ghemuit în pat, cu genunchii la piept, cu ochii închişi strâns, şi am ţipat în capul meu.

Apoi m-am întins, simţindu-mi muşchii cum protestează, m-am dat jos din pat şi am luat un prosop din teancul pe care Flo îl aşezase cu grijă la capătul fiecărui pat.

M-am dus în baia de pe palier, am încuiat uşa şi am aruncat prosopul pe podea. Pe un perete al băii era o fereastră mare, fără perdea, care dădea şi ea spre pădure, creând un intens sentiment de disconfort. Peretele era înclinat în aşa fel, încât să nu poţi vedea înăuntru decât dacă te cocoţai în vârful unui pin de cinci metri, dar chiar şi aşa, când mi-am dat jos sutienul şi chiloţii, tot a trebuit să-

mi înfrâng impulsul de a-mi acoperi goliciunea în faţa întunericului indiscret.

O clipă, m-am gândit să mă îmbrac direct cu hainele de schimb, fără să mă mai spăl, dar eram obosită şi pătată cu noroi şi ştiam că aveam să mă simt mai bine după un duş fierbinte. M-am strecurat în cabina de duş şi am ridicat maneta bateriei, întinzându-mi cu recunoştinţă mădularele după ce para enormă a tuşit de două ori şi m-a învăluit cu un şuvoi puternic de apă caldă.

Stând sub jet, puteam să mă uit pe fereastră, deşi era prea întuneric ca să disting mare lucru. Lumina puternică din baie transforma geamul într-o oglindă, aşa că, în afară de luna palidă şi fantomatică, tot ce puteam vedea era propria mea siluetă reflectată în sticla care se aburea tot mai tare în timp ce mă săpuneam şi mă rădeam pe picioare. Ce fel de om era şi mătuşa asta a lui Flo? Casa părea făcută pentru voaierişti. Ba nu, ăştia sunt oameni cărora le place să privească. Care era opusul? Exhibiţionişti.

Oameni cărora le place să fie văzuţi.

Poate că era altfel vara, când lumina se revărsa în casă până seara târziu. Poate că atunci devenea o casă din care era plăcut să te uiţi afară, să admiri pădurea. Dar acum, în întuneric, lăsa impresia contrară. Părea o vitrină în care puteai vedea o mulţime de curiozităţi. Sau o cuşcă de la grădina zoologică. Ţarcul unui tigru care nu are unde să se ascundă. M-am gândit la acele animale închise, care se plimbă domol încoace şi încolo, zi după zi, săptămână după săptămână, înnebunind încetul cu încetul.

Când am terminat, am ieşit cu grijă din cabină şi m-am uitat în oglinda aburită, ştergând condensul cu mâna.

Faţa care s-a uitat la mine m-a făcut să tresar. Era faţa cuiva gata de luptă, în parte din pricina părului meu scurt; după ce-l spălam şi-l ştergeam bine cu prosopul, devenea ţepos şi sfidător, căpătând agresivitatea unui boxer între runde. Faţa îmi era albă şi dură sub becurile puternice, iar ochii – întunecaţi, acuzatori şi încercuiţi de umbre, ca şi când aş fi fost bătută.

Am oftat şi mi-am desfăcut portfardul. Nu prea mă machiez, dar aveam la mine luciu de buze şi rimel, minimul necesar. Nu aveam farduri, dar m-am dat cu un pic de luciu în obraji, încercând să-mi

atenuez paloarea, apoi mi-am tras pe mine nişte blugi mulaţi şi o bluză gri.

De undeva de la parter a început să se audă muzică. Părea să fie *Nuntă albă* de Billy Idol. Cine pusese piesa asta voia cumva să facă o glumă?

— Lee… adică, Nora! s-a auzit pe scară vocea lui Flo, peste vocea lui Billy Idol, care ne îndemna s-o luăm de la capăt. Vrei să mănânci ceva?

— Imediat! am strigat eu.

Şi, cu un oftat, mi-am împăturit lenjeria murdară în prosop, mi-am luat portfardul şi am deschis uşa.

Nouă

Cât am stat la duş, petrecerea deja se încinsese.

În living, Tom şi Clare conectaseră un iPhone la sistemul audio şi dansau pe Billy Idol în jurul măsuţei de cafea, în timp ce Melanie râdea de ei de pe canapea.

În bucătărie, care se încinsese din pricina cuptorului dat la maximum, am văzut pe cineva răsturnând cantităţi industriale de pizza pe funduri de lemn şi golind tuburi de sos în boluri. O clipă, am fost dezorientată, crezând că era tot Clare – purta aceiaşi blugi gri şi aceeaşi bluză argintie ca şi ea. Apoi s-a ridicat în picioare, dându-şi părul de pe frunte şi am văzut că era Flo. Purta exact aceleaşi haine ca şi Clare.

Dar n-am avut timp să reflectez la asta, pentru că gândurile mi-au fost întrerupte de un puternic miros de arsură.

— S-a ars ceva? am întrebat eu.

— Doamne! Pitele! a strigat Flo. Lee, le scoţi tu înainte să se declanşeze alarma?

Am traversat în fugă bucătăria care deja începuse să se umple cu fum şi am scos pitele din prăjitorul de pâine, aruncându-le în chiuvetă. Apoi am tras de uşa din celălalt capăt al bucătăriei. Era încuiată, iar clanţa trebuia răsucită într-un anumit fel, dar în cele din urmă am reuşit s-o deschid larg. Aerul rece a năvălit înăuntru şi, spre surprinderea mea, am văzut că bălţile de pe peluză începuseră să îngheţe.

— M-am uitat în rastelul pentru vinuri şi n-am găsit tequila, s-a auzit vocea Ninei din prag. Şi ce-i cu frigul ăsta? Închide uşa, nebuno!

— S-au ars pitele, am zis eu calm, închizând uşa.

Acum măcar temperatura din bucătărie era mai aproape de normal.

— Nu-i în pivniţă? a întrebat Flo, îndreptându-se de spate şi dându-şi de pe frunte şuviţele transpirate. La naiba! a spus ea cu faţa îmbujorată de căldură. Unde o fi?

— Te-ai uitat în frigider? a întrebat Nina.
Flo a dat din cap în semn că da.
— Dar în congelator? am întrebat eu.
— Exact! s-a lovit ea cu palma peste frunte. Mi-am amintit: m-am gândit s-o pun în congelator în caz că vrem margarita cu gheaţă. Of, ce proastă sunt.
— *Amin!* mi-a şoptit Nina, apoi s-a aplecat şi a deschis congelatorul de sub blatul de gătit. Am găsit-o, a zis ea cu vocea înăbuşită de bâzâitul ventilatorului.
S-a îndreptat de spate cu o sticlă aburită în mână şi a luat două lămâi verzi din coşul cu fructe:
— Nora, ia un tocător şi un cuţit. A, şi sarea. Flo, parcă ai zis că avem şi păhărele pentru shoturi.
— Da, în spatele uşii cu oglindă din capătul livingului. Dar chiar crezi că e bine să începem cu shoturi? N-ar fi mai înţelept să începem cu ceva mai slab, cum ar fi mojito?
— La naiba cu înţelepciunea, a spus Nina, ieşind din bucătărie, iar când am ajuns şi eu în hol, a adăugat în şoaptă: Am nevoie de ceva cât se poate de tare ca să fac faţă în noaptea asta.
Când am ajuns în living, Clare şi Tom s-au întors spre noi, iar Clare a scos un chiuit şi s-a apropiat dansând, luând sticla din mâna Ninei şi cuţitul din mâna mea. Apoi s-a apropiat în paşi de dans de măsuţa de cafea, bluza ei argintie împrăştiind raze de lumină în încăperea slab luminată, şi a trântit sticla şi cuţitul pe tăblia de sticlă.
— Shoturi de tequila! N-am mai băut de când aveam douăzeci şi unu de ani. Poate că am avut nevoie de toţi anii ăştia ca să-mi treacă mahmureala.
Nina a pus lămâile pe măsuţă şi s-a dus să ia pahare din dulap, în timp ce Clare s-a aşezat în genunchi pe covor şi a început să le taie felii.
— Mai întâi sărbătorita! a spus Melanie, iar Clare a zâmbit.
Am urmărit-o cu toţii punându-şi sare pe interiorul încheieturii şi luând o felie de lămâie. Nina a umplut un păhăruţ până la buză şi i l-a întins. Clare şi-a lins încheietura, a dat shotul de duşcă şi a muşcat puternic din lămâie, cu ochii închişi. Apoi a scuipat coaja pe

covor şi a trântit paharul pe masă, scuturându-se şi râzând în acelaşi timp.

— Dumnezeule! Mi-au dat lacrimile. Dacă mai beau unul, mi se întinde rimelul pe jumătate de faţă.

— Dragă, a spus Nina ferm, abia am început. Urmează Le… adică Nora.

— Ştiţi… a intervenit Tom când am îngenuncheat şi eu lângă masă, dacă vreţi ceva mai rafinat, putem să încercăm nişte tequila regală.

— Tequila regală? am întrebat eu, iar Nina mi-a turnat în păhăruţ până a dat pe-afară. Se amestecă cumva cu şampanie?

— Posibil. Dar eu am altă reţetă, a spus Tom, băgând mâna în buzunarul pantalonilor şi scoţând o punguţă cu praf alb. Ceva mai interesant decât sarea?

Doamne! Am aruncat o privire la ceas. Nici măcar nu se făcuse opt. În ritmul ăsta, la miezul nopţii aveam să ne urcăm cu toţii pe pereţi.

— Cocaină? a întrebat Melanie, apoi şi-a încrucişat mâinile pe piept privindu-l rece pe Tom şi în glasul ei s-a simţit o undă de dispreţ. Serios? Nu mai suntem studenţi. Unii dintre noi suntem părinţi. Şi nu cred c-o să fie suficient să-mi pompez laptele şi să-l arunc.

— Atunci nu priza, a spus Tom, ridicând din umeri, dar în vocea lui se simţea un pic de iritare.

— Haleala e gata!

Pauza stânjenitoare a fost întreruptă de Flo, care a apărut în uşă, cu braţele tremurându-i sub povara unui fund de lemn plin cu pizza fierbinte şi cu o sticlă la subsuoară.

— Să elibereze cineva masa înainte să scap tot pe covorul mătuşii.

— Uite ce propun, a spus Clare, uitându-se la Nina şi la mine, care făceam loc pe masă, apoi s-a apropiat de Tom şi i-a dat o sărutare sărată, cu iz de lămâie. Hai s-o păstrăm pentru desert.

— Nicio problemă, a spus Tom degajat, băgând punguţa înapoi în buzunar. N-am nici cea mai mică dorinţă să-mi împart drogurile foarte scumpe cu oameni care nu le apreciază.

Melanie a zâmbit uşor şi a luat sticla de la subsuoara lui Flo, care a pus fundul de lemn pe masă şi s-a îndreptat de spate.

— Hm, că tot veni vorba de şampanie…

— Sigur! E o ocazie specială, a spus Flo radioasă, părând să nu bage de seamă tensiunea dintre Melanie şi Tom. Scoate-i dopul, Mels. Aduc imediat paharele.

În timp ce Melanie curăţa staniolul sticlei, Flo a deschis dulapul cu oglindă şi a început să cotrobăie prin el, iar în cele din urmă, uşor îmbujorată, s-a întors cu şase pahare de şampanie, chiar în clipa când s-a auzit „poc!”, iar dopul a sărit în aer şi a ricoşat din televizorul cu ecran plat.

— Hopa! a zis Melanie, ducând o mână la gură. Scuze, Flo.

— Nu-ţi face griji, a spus Flo senină.

Dar când Melanie s-a aplecat să toarne şampanie, a verificat discret ecranul televizorului, frecându-l cu mâneca şi aruncând o privire uşor iritată peste umăr.

Am luat cu toţii câte un pahar. Am încercat să zâmbesc. Mie nu-mi place şampania – îmi dă dureri de cap şi o indigestie acidă, unde mai pui că, în general, băuturile acidulate nu-s pe gustul meu – dar nu ni se oferise posibilitatea de a refuza.

Flo şi-a ridicat paharul şi s-a uitat de jur împrejur, privindu-ne în ochi pe rând, apoi s-a oprit asupra lui Clare.

— Pentru o petrecere *nemaipomenită,* a spus ea. Pentru o petrecere *perfectă,* în cinstea celei mai bune prietene pe care o poate avea cineva. Pentru sprijinul meu. Pentru prietena mea cea mai bună. Pentru eroina şi sursa mea de inspiraţie: Clare!

— Şi pentru James, a adăugat Clare cu un zâmbet. Altfel nu pot să beau. Nu-s suficient de egoistă cât să închin în cinstea mea.

— Ah, a spus Flo după o clipă. Păi, m-am gândit că… weekendul ăsta n-ar trebui să fie doar pentru tine? Am crezut că ideea e să uităm un pic de mire. Dar sigur, dacă aşa vrei. Pentru Clare şi James.

— Pentru Clare şi James, a repetat toată lumea în cor, ducând paharele la gură.

Am băut şi eu, simţind cum îmi sfârâie pe limbă bulele acide, făcându-mă să înghit cu greu.

Clare şi James. Clare şi *James.* Tot nu-mi venea să cred – nu mi-i puteam imagina împreună. Oare James se schimbase atât de mult în zece ani?

Încă mă uitam în fundul paharului când Nina mi-a dat un ghiont în coaste:

— Ce faci, încerci să-ţi citeşti viitorul în zaţul şampaniei? Nu cred c-o să-ţi iasă.

— Mă gândeam, am spus eu, încercând să zâmbesc.

Nina a ridicat din sprâncene şi, o clipă, mi-a fost teamă că o să spună ceva, una dintre replicile ei scandalos de grosolane care te răneau şi te făceau să tresari.

Dar înainte să poată deschide gura, Flo a bătut din palme şi a spus:

— Haideţi, nu vă jenaţi! Luaţi pizza!

Nina şi-a pus pizza într-o farfurie şi la fel am făcut şi eu. Una dintre ele era acoperită cu felii de salam ieftin din care se scurgea pe fundul de lemn un ulei roşu, cu miros chimic, dar îmi era foame după alergare. Mi-am pus o felie cu salam şi una cu spanac şi ciuperci, apoi am adăugat în farfurie pită arsă şi humus.

— Să folosiţi şerveţele dacă e cazul, nu vreau să pătăm covorul cu ulei, a spus Flo, învârtindu-se în jurul mesei, în timp ce noi mâncam. Ah, şi vă rog să lăsaţi feliile vegetariene pentru Tom.

— Flops, i-a pus Clare o mână pe umăr, sunt suficiente. Tom sigur nu poate să le mănânce pe toate. Plus că mai avem în frigider dacă se termină.

— Ştiu, a spus Flo, roşie la faţă şi cu picături de sos pe bluza argintie, prinzându-şi în agrafă o şuviţă răzleţită. Dar e o chestiune de principiu. Dacă cineva vrea mâncare vegetariană, trebuie să spună de la început. Nu-mi plac oamenii care se înfruptă din felurile vegetariene numai pentru că n-au chef de cele cu carne. Pentru că în felul ăsta vegetarienii nu mai au ce mânca!

— Îmi pare rău, am spus eu. Uite, am luat o felie cu ciuperci. Vrei s-o pun la loc?

— Păi, nu, a spus Flo iritată. Cred că deja s-a pătat cu salam.

O clipă, m-am gândit să-i răspund că toate feliile erau pătate cu uleiul scurs din salam şi că, dacă era atât de deranjată, probabil ar fi

trebuit să le pună pe funduri diferite, dar am preferat să-mi muşc limba.

— Nu-i nimic, a spus Tom, care-şi pusese pe farfurie trei felii de pizza cu ciuperci şi un cocoloş mare de humus.

— Cam de atâta am nevoie, zău. Dacă mănânc ceva în plus, Gary o să mă pună să fac tracţiuni până la Crăciun.

— Cine-i Gary? a întrebat Flo, luând o felie cu salam şi aşezându-se pe canapea. Credeam că pe iubitul tău îl cheamă Bruce.

— Gary e antrenorul meu personal, i-a răspuns Tom uitându-se foarte mulţumit la abdomenul lui plat. Are mult de lucru cu mine, bietul de el.

— Ai antrenor personal? a spus Flo, profund impresionată.

— Draga mea, oricine a reuşit cât de cât în viaţă are antrenor personal.

— Eu n-am, a spus Nina sec, apoi a muşcat sănătos dintr-o felie de pizza şi a continuat cu gura plină: Eu pur şi simplu mă duc la sală şi fac exerciţii. N-am nevoie de cineva care să urle la mine în timp ce lucrez. De fapt – şi a înghiţit eroic –, am nevoie, şi pentru asta îmi iau iPod-ul la mine. Îmi place mai mult aşa, pentru că pot să schimb piesa când vreau, dacă refrenul devine monoton.

— Serios? a râs Tom. Nu se poate să fiu singurul de aici care are antrenor. Nora, tu? Din ce văd, n-ai fund de scriitoare.

— Eu?

Am ridicat privirea din farfurie, speriată că ajunsesem brusc în centrul atenţiei.

— Nu! Nici măcar n-am abonament la sală, doar alerg. La mine nu ţipă decât copiii din Parcul Victoria.

— Dar tu, Clare? a continuat Tom pe un ton rugător. Melanie? Haide! Să mă sprijine cineva. E ceva cât se poate de normal!

— Eu am antrenor personal, a recunoscut Clare. Dar… – a ridicat o mână să tempereze satisfacţia lui Tom – *numai* pentru că a trebuit să pierd câteva kile ca să încap în rochia de mireasă!

— N-am înţeles niciodată de ce fac femeile chestia asta, a spus Nina, luând încă o gură de pizza.

Un firicel de ulei roşiatic i s-a prelins pe bărbie, dar Nina l-a şters repede cu limba înainte să continue:

— Adică de ce îşi cumpără o rochie cu două numere mai mici. La urma urmelor, se presupune că tipul te-a cerut de nevastă când aveai fundul împănat cu grăsime.

— Scuză-mă! a râs Clare, dar în tonul ei se simţea şi o undă de iritare. Nu aveam fundul împănat! Şi n-am făcut-o pentru James, deşi trebuie să vă spun că şi el are antrenor personal. Am făcut-o pentru mine, ca să fiu în cea mai bună formă în ziua nunţii.

— Deci numai oamenii slabi arată bine?

— Nu asta am spus!

— Păi ai zis că eşti în cea mai bună formă când porţi haine cu două numere mai mici…

— Când dau jos câteva kile, a corectat-o Clare pătimaş. *Tu* ai adus vorba de numere. În fine, ţie îţi dă mâna să vorbeşti! Eşti trasă prin inel!

— Din întâmplare, nu pentru că mi-aş fi propus, a ripostat Nina pe un ton sobru. Nu fac diferenţe între oameni în funcţie de numărul de kile. Întreab-o pe Jess.

— Ei, asta-i prea de tot, a spus Clare, punându-şi farfuria pe masă. Uite ce, întâmplarea face să cred că *eu* arăt mai bine când port mărimea treizeci şi opt, nu patruzeci, în regulă? Nu m-am referit la altă lume.

— Nina, a intervenit Flo pe un ton mustrător.

Dar Nina era în mare formă, încuviinţând serios din cap şi încurajând zâmbetul pe jumătate înăbuşit al lui Melanie şi chicotitul lui Tom, care îşi ascunsese gura cu palma.

— Mda, înţeleg, a continuat ea. N-are nicio legătură cu modul ridicol în care Occidentul idealizează modelele anorexice şi cu prezenţa constantă în presă a fetişcanelor ca nişte scobitori. De fapt…

— Nina! a intervenit din nou Flo, mai furioasă de data asta.

Apoi s-a ridicat în picioare, trântindu-şi farfuria pe masă, iar Nina a ridicat privirea, întrerupându-se cu un aer uluit:

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. Nu ştiu care-i problema ta, dar las-o baltă, da? E petrecerea lui Clare şi *nu* accept să stârneşti o ceartă.

— Cine stârneşte certuri? Doar nu eu arunc cu farfurii, a spus

Nina calm. Păcat, mai ales că eşti atât de grijulie cu lucrurile mătuşii tale.

Am urmat cu toţii privirea Ninei şi am văzut crăpătura de pe farfuria trântită de Flo pe măsuţă. O clipă, am avut în minte imaginea unui taur întărâtat, gata să atace.

— Uite ce! a spus Flo furioasă şi totul în încăpere a împietrit, paharele pe jumătate golite şi feliile de pizza rămânând suspendate în aer, în aşteptarea marii explozii.

— E în regulă, a intervenit Clare în pauză tensionată, trăgând-o pe Flo la loc lângă ea şi izbucnind în râs. Zău. Ăsta e umorul Ninei. O să te obişnuieşti cu ea. Nu se ia de mine – nu foarte tare.

— Mda, a spus Nina, încuviinţând din cap cu o mină complet neutră. Îmi pare rău. Dar pur şi simplu cred că aşteptările inuman de nerealiste ale femeilor de la propriile lor corpuri sunt ridicole.

Flo s-a uitat îndelung la Nina, apoi din nou la Clare, cu o mină nesigură. După care a râs scurt şi nu foarte convingător.

— Haideţi, a intervenit Tom în tăcerea care a urmat. La petrecerea asta nu s-a băut destul, atmosfera nu e nici pe departe suficient de încinsă pentru gustul meu. Cine mai vrea un shot?

S-a uitat în jur şi privirea i s-a oprit asupra mea. Pe faţa lui bronzată s-a aşternut un zâmbet maliţios:

— Nora, pari mult prea trează. Tu n-ai băut shotul dinainte de masă.

Am mormăit dezaprobator, însă Nina a încuviinţat energic din cap şi mi-a împins un shot plin, iar Tom mi-a întins o felie de lămâie şi tubul cu sare. Nu aveam cum să mă opun. Mai bine îl dădeam pe gât cât mai repede, ca pe un medicament.

Tom mi-a pus sare pe interiorul încheieturii, iar eu am lins-o, am luat shotul de la Nina şi l-am băut dintr-o sorbitură, după care am înhăţat felia de lămâie din mâna lui Tom. Zeama mi-a explodat între dinţi chiar în clipa când am simţit arsura tequilei pe gâtlej. Am aşteptat câteva clipe, cu respiraţia tăiată şi strângând din dinţi, apoi am simţit că mi se împrăştie în vene o căldură familiară, iar ceva s-a înceţoşat la marginea câmpului meu vizual şi realitatea s-a estompat.

Poate că, dacă mă pileam, weekendul avea să fie mult mai plăcut.

Mi-am dat seama că se uitau cu toţii la mine, aşteptând ceva. Încă ţineam paharul în mână.

— Gata! am spus eu, trântindu-l pe masă şi aruncând coaja de lămâie pe farfurie. Cine urmează?

— Bem şi una regală? a întrebat Tom perfid, ridicând punguţa.

Clare mi-a dat un ghiont în coaste:

— Haide, de dragul vremurilor de altădată. Mai ţii minte când am tras împreună prima linie?

Da, ţineam minte, dar foarte probabil nu fusese cocaină, ci aspirină pisată, şi nici atunci nu prea îmi dorisem să prizez. Doar mă luasem după Clare, ca o oaie, de teamă ca nu cumva să rămân în urmă.

— Tragem cu toţii, i-a spus ea lui Tom. Fă una şi pentru Nina – te bagi şi tu, nu-i aşa, doamna doctor?

— Ştii cum sunt doctorii, a răspuns Nina cu un zâmbet sec. Avem reputaţia că ne prescriem singuri medicamentele.

Tom s-a aşezat în genunchi lângă un colţ al măsuţei de sticlă, scoţându-şi cardul de credit, iar noi ne-am uitat la el cât a răsturnat praf din punguţă, l-a mărunţit bine şi l-a împărţit cu grijă în patru linii. Apoi a ridicat capul, arcuindu-şi întrebător sprâncenele:

— Presupun că Mel pompez-şi-arunc Cho n-o să ni se alăture, dar tu, Florence gazda-perfectă Clay?

I-am aruncat o privire lui Flo. Era foarte îmbujorată, ca şi când ar fi băut mult mai mult decât paharul de şampanie pe care-l văzusem în mâna ei.

— Păi, a spus ea crispată, nu mă încântă chestia asta. E casa mătuşii. Dacă…

— Of, Flops! a spus Clare, dându-i un sărut şi acoperindu-i gura cu o mână, să nu mai protesteze. Nu fi caraghioasă. Nu priza, dacă nu vrei, dar nu cred că mătuşa o să apară din senin cu câini care depistează droguri şi o să ne treacă numele într-o agendă.

Flo a clătinat din cap, îndepărtându-se de mâna lui Clare, şi a început să strângă farfuriile. Melanie s-a ridicat şi ea în picioare.

— Să te ajut, a spus ea hotărât.

— Ne rămâne nouă mai multă! a spus Tom cu o bucurie uşor agresivă.

A rulat o bancnotă de zece lire şi a tras o linie, ştergându-se la nas cu un deget pe care apoi şi l-a frecat de gingii.

— Clare?

Clare s-a aşezat în genunchi şi a tras o liniuţă cu o îndemânare care m-a făcut să mă întreb cât de des priza. S-a ridicat în picioare, s-a legănat uşor, apoi a râs:

— Doamne, nu se poate să mă fi luat deja. Cred că e de la tequila! Nina? a întrebat ea, întinzându-i bancnota de zece.

Nina a făcut o grimasă:

— Nu, mersi, e plină de muci. N-ai decât s-o dai unui vânzător care habar n-are la ce a fost întrebuinţată. Eu o să folosesc altceva.

A luat de pe şemineu un exemplar din *Vogue Living,* a rupt o bucată din copertă şi a tras cea de-a treia linie. M-am crispat când am văzut coperta măcelărită, sperând că Flo nu avea să observe.

— Nora?

Am oftat. Era adevărat că trăsesem prima mea linie cu Clare. Dar fusese şi printre ultimele. Să nu mă înţelegeţi greşit – în facultate, am fumat, am băut şi am luat şi alte droguri. Dar nu mi-a plăcut niciodată cocaina.

Acum, mă simţeam ca o caricatură absurdă îngenunchind stângaci pe covor şi lăsând-o pe Nina să vandalizeze încă o dată exemplarul din *Vogue Living.* Ai fi zis că suntem într-un film de groază prost, cu câteva clipe înainte ca ucigaşul să-şi facă apariţia şi să înceapă să înjunghie lumea. Nu mai lipsea decât ca primele victime să fie doi adolescenţi care se sărutau în piscină.

Eram prea în vârstă pentru aşa ceva. Nici când eram la şcoală nu mă simţisem în largul meu făcând asta. Mă luasem după Clare numai pentru că eram prea slabă ca să spun nu. Ca prin ceaţă, mi-am amintit o tiradă a lui James împotriva ipocriţilor care luau droguri: „Oamenii ăştia mă fac să râd: intră în greva foamei pentru Oxfam[9] şi protestează faţă de Nestlé, iar apoi, cu banii lor de buzunar, îi îmbogăţesc pe baronii drogurilor din Columbia. Nişte idioţi. Chiar nu văd contradicţia? În schimb, aş fuma în fiecare zi iarbă crescută în casă."

M-am lăsat pe canapea şi am închis ochii, simţind cum mi se amestecă în sânge tequila, şampania şi cocaina. Toată seara

încercasem să fac legătura între James aşa cum îl cunoscusem eu şi Clare din prezent, dar nu reuşisem decât să simt şi mai acut ciudăţenia întregii poveşti. Oare James chiar se schimbase atât de mult? Stăteau în apartamentul lor din Londra şi trăgeau pe nas cot la cot? îşi mai amintea ce spusese la şaisprezece ani? Oare vedea contradicţia de care vorbea atunci? Îşi dădea seama că devenise unul dintre idioţii de care râdea cu ani în urmă?

Era o imagine care mă durea, ca o rană pe jumătate vindecată care te doare pe neaşteptate.

— Lee? s-a auzit înfundat vocea lui Clare, şi am deschis ochii fără tragere de inimă. Lee! Hai, dragă, concentrează-te. Doar nu te-ai îmbătat deja, nu?

— Ah, nu, m-am îndreptat eu de spate, frecându-mi faţa.

Trebuia să merg mai departe, nu aveam cum să dau înapoi.

— De fapt, nu-s suficient de beată. Unde e tequila?

Zece

— N-am făcut niciodată… a spus Clare, care stătea tolănită pe canapea, cu picioarele în poala lui Tom şi cu lumina focului jucându-i în păr.

Avea un păhăruţ într-o mână şi o felie de lămâie în cealaltă, ţinându-le în echilibru, ca şi când şi-ar fi cântărit opţiunile.

— N-am făcut niciodată… sex în avion.

Au urmat câteva clipe de tăcere, întrerupte în cele din urmă de hohotul de râs al lui Flo. Apoi Tom – foarte lent, cu o expresie ironică – şi-a ridicat păhăruţul.

— Noroc, draga mea!

L-a dat de duşcă şi a muşcat felia de lămâie, făcând o grimasă.

— Ah, ai făcut cu *Bruce!* a spus Clare, în vocea ei simţindu-se un amestec amical de sarcasm şi amuzament. Probabil aţi făcut-o la clasa întâi!

— Ai fost aproape – la clasa business, a răspuns el, după care şi-a umplut din nou paharul şi s-a uitat în jur. Serios? Beau singur?

— Poftim? a întrebat Melanie, ridicând privirea din telefon. Scuze, am prins un pic de semnal şi am vrut să iau legătura cu Bill, dar n-am reuşit. Ce era, adevăr sau provocare?

— Nici una, nici alta, am mers mai departe, a răspuns Tom, cu limba împleticită de băutură.

Făcuse o mulţime de chestii ciudate la viaţa lui, aşa că era dezavantajat în jocul ăsta.

— Jucăm „N-am făcut niciodată…”. Iar eu am *făcut* sex în avion.

— Îmi pare rău, n-am fost atentă, a spus Melanie, dând de duşcă shotul cu un aer absent şi ştergându-se la gură. Gata. Flo, pot să mai sun o dată de pe fix?

— Nu, nu, nu, nu! a spus Clare, dând din deget. Nu scapi aşa uşor.

— Cu siguranţă nu! a intervenit Flo indignată. Dacă ai făcut, trebuie să ne spui când şi unde.

— Când am fost în luna de miere cu Bill. Era un zbor de noapte.

I-am supt-o la toaletă. Se pune? În fine, deja am băut.

— Tehnic vorbind, *el* a făcut sex, nu tu, a spus Tom ironic, făcând lent cu ochiul. Dar, pentru că deja ai băut, se pune. Aşa, mai departe! Rândul meu. N-am făcut niciodată… la dracu', ce n-am făcut niciodată? Gata, ştiu, sporturi acvatice.

Răspunsul lui a fost întâmpinat cu hohote de râs şi nimeni n-a băut.

— Cum, serios? a mormăit el.

— Sporturi acvatice? a întrebat Flo nesigură, ducând paharul la gură, dar s-a uitat în jur, încercând să înţeleagă ce era amuzant. Adică scufundări şi chestii de genul ăsta? Am făcut iahting, se pune?

— Nu, scumpo, a răspuns Clare, apoi s-a aplecat spre Flo şi i-a şoptit ceva la ureche.

Faţa lui Flo a căpătat o expresie şocată, apoi una de amuzament scârbit.

— Nu se poate! Revoltător!

— Haideţi, s-a rugat Tom, spuneţi-i şi unchiului Tom. Suntem între fete, n-aveţi de ce să vă ruşinaţi.

A urmat încă o clipă de tăcere şi Clare a râs.

— Îmi pare rău, aşa-ţi trebuie dacă te înhăitezi cu pudice ca noi. N-ai ce face, îndură ca un bărbat.

Tom şi-a dat shotul de duşcă, a umplut din nou paharul şi s-a lăsat pe spate, acoperindu-şi ochii cu o mână:

— La naiba, a venit vremea să plătesc pentru păcatele tinereţii. Se învârte camera cu mine.

— Rândul tău, Lee, a spus Clare de pe canapea.

Era îmbujorată, iar părul auriu îi era răsfirat pe umeri.

— Spune-ne.

Mi s-a strâns stomacul. Era momentul de care mă temeam. Toată runda dinainte, cu capul înceţoşat de tequila, şampanie şi rom, mă străduisem să găsesc ceva de zis, dar toate amintirile mă trimiteau cu gândul la James. Mi-au venit în minte toate lucrurile pe care nu le făcusem, pe care nu le spusesem. Am închis ochii şi camera a părut că se clatină.

Una era să joci jocul ăsta într-o încăpere plină cu prieteni, care deja ştiau cam tot ce era de zis, şi cu totul altceva când aveai în jur

un amestec stingheritor de străini şi cunoştinţe de demult. N-am făcut niciodată… Doamne, ce-aş fi putut spune?

N-am aflat niciodată de ce a făcut-o.

Nu l-am iertat niciodată.

N-am reuşit niciodată să-l uit.

— Lee… a spus Clare cu glas melodios. Hai, spune, că altfel te fac de râs runda următoare.

Simţeam în gâtlej un gust neplăcut de tequila şi cocaină. Nu mai puteam să beau. Dacă mai puneam alcool în gură, mi se făcea rău.

Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat.

Cum putea să se căsătorească cu Clare?

— Nu mi-am făcut niciodată un tatuaj, am zis eu în cele din urmă.

Cu asta ştiam că eram pe teren sigur, întrucât Tom deja mărturisise că avea unul.

— La naiba… a mormăit el, dând shotul peste cap.

Flo a râs:

— Haide, nu scapi aşa uşor! Arată-ne şi povesteşte-ne, te rog.

Tom a oftat, apoi şi-a descheiat cămaşa, dând la iveală un piept musculos şi bronzat. A tras de-o mânecă, dezgolindu-şi umărul să ne arate tatuajul – o inimă străpunsă de-o săgeată, pe care era scris cu italice: *Nu tocmai nătărău.*

— Gata, a spus el, încheindu-şi cămaşa. Acum arătaţi şi voi, că nu se poate să fiu singurul.

Nina n-a spus nimic, ci pur şi simplu şi-a ridicat blugii de pe o gleznă, arătându-ne un tatuaj în formă de pasăre.

— Ce e? a întrebat Flo, uitându-se mai de aproape. O mierlă?

— Un şoim, a spus Nina, fără să dea detalii, apoi şi-a tras blugii la loc şi a băut shotul. Dar tu?

Flo a clătinat din cap:

— Prea îndrăzneţ pentru o fricoasă ca mine! Dar Clare are un tatuaj!

Clare a zâmbit şi s-a ridicat în capul oaselor. S-a întors cu spatele spre noi, ridicându-şi bluza argintie, care a sclipit ca solzii de peşte. Deasupra beteliei blugilor avea nişte modele celtice curbate spre talia ei subţire.

— Fund cu coarne! a pufnit Nina.
— Nebunia tinereţii, a spus Clare, uşor jenată. Aveam douăzeci şi doi de ani şi m-am îmbătat la Brighton.
— O să arăţi nemaipomenit când o să fii o doamnă în vârstă, a spus Nina. Un ghidaj bun pentru tânărul care o să te şteargă la fund când o să ajungi la azil.
— O să aibă la ce să se uite, bietul de el, a râs Clare, trăgându-şi bluza la loc, apoi s-a lăsat pe canapea şi a băut shotul. Mels? a strigat ea.
Dar Melanie se dusese cu telefonul fix în hol – ne-am dat seama unde era după firul întins şi după vocea ei joasă şi alarmată.
— …Şi a băut din biberon? am auzit-o din hol. Cât?
— Asta e, a spus Nina hotărâtă. Pe Melanie am pierdut-o. Să continuăm. N-am făcut niciodată… N-am făcut niciodată… N-am făcut niciodată…
Şi-a mutat privirea de la mine la Clare şi pe faţa ei a apărut brusc o expresie răutăcioasă. Mi s-a pus un nod în stomac. La beţie, Nina nu e întotdeauna o persoană plăcută.
— Nu mi-am tras-o niciodată cu James Cooper.
S-au auzit râsete şovăielnice în living, iar Clare a ridicat din umeri şi a băut. Apoi ochii ei de culoarea albăstrelei şi ochii cafenii ai Ninei s-au întors spre mine. S-a făcut linişte şi nu se mai auzea decât solista de la Florence and the Machine care ne spunea că iubitul ei face sicrie.
— Du-te dracului, Nina, am spus eu.
Am dat shotul de duşcă cu mâna tremurândă, apoi m-am ridicat în picioare şi am ieşit îmbujorată pe hol, simţindu-mă brusc foarte, foarte beată.
— Poţi să-i dai jumătate de banană la micul dejun, am auzit-o pe Melanie. Dar dacă-i dai struguri, să tai boabele în două; sau poţi să-i mărunţeşti cu tăietorul de cartofi…
Am trecut pe lângă ea şi am urcat treptele, iar Flo a pornit nedumerită în urma mea, întrebându-mă:
— Ce-i? Ce s-a întâmplat?
Când am ajuns la etaj, am dat buzna în baie şi am încuiat uşa, apoi m-am aşezat în genunchi în faţa closetului şi am vomitat tot ce

aveam în stomac.

Doamne, ce beată eram. Suficient de beată cât să cobor în living şi s-o plesnesc pe Nina pentru că era o nenorocită căreia îi plăcea să răscolească rahatul. E drept că nu ştia toată povestea mea cu James, dar ştia suficient cât să-şi dea seama că mă punea într-o situaţie îngrozitoare – şi nu doar pe mine, ci şi pe Clare.

În clipa aceea, îi uram pe toţi: pe Nina, pentru că mă împungea cu întrebările ei foarte sarcastice, pe Flo şi pe Tom, pentru că se holbau la mine în timp ce beam, pe Clare, pentru că mă obligase să vin. Şi cel mai mult îl uram pe James – pentru că o ceruse în căsătorie pe Clare, pentru că declanşase toată povestea asta. O uram până şi pe sărmana şi nevinovata Melanie, numai pentru că era şi ea acolo.

Mi-a venit din nou să vomit, dar nu mai aveam ce. Îmi rămăsese în gură un gust îngrozitor de tequila. M-am ridicat în picioare şi am scuipat în closet, apoi am tras apa şi m-am dus la chiuvetă, să-mi clătesc gura şi să mă spăl pe faţă. Eram palidă şi aveam pete roşii pe pometi, iar rimelul mi se întinsese pe obraji.

Cineva a ciocănit la uşă.

— Lee?

Mi-am dat seama că era Clare şi mi-am acoperit faţa cu palmele.

— Am n-nevoie de câteva clipe singură.

Of, mă bâlbâiam. Nu mă mai bâlbâisem de când terminasem şcoala. După ce plecasem din Reading, reuşisem cumva să scap şi de bâlbâială, şi de Lee, personalitatea mea tristă şi stângace. Nora nu se bâlbâise niciodată. Redeveneam Lee.

— Lee, îmi pare rău. Nina n-ar fi trebuit să…

Du-te dracului, mi-am zis în sinea mea. *Te rog. Lasă-mă în pace.*

Am auzit şoapte în spatele uşii şi, cu degete tremurânde, am încercat să-mi şterg rimelul de pe obraji cu hârtie igienică.

Doamne, ce situaţie stânjenitoare. Mă simţeam ca şi când aş fi fost din nou la şcoală – certuri între fete, împunsături, tot tacâmul. Îmi jurasem să nu mă mai întorc niciodată acolo. Făcusem o greşeală că venisem. O mare, mare greşeală.

— Îmi pare rău, Nora.

Era vocea Ninei, care, deşi vorbea împleticit, era sincer

îngrijorată – sau cel puţin aşa părea.

— A vorbit gura fără mine… te rog, ieşi de-acolo.

— Vreau să mă duc la culcare, am spus eu, răguşită de la vomat.

— Le… Nora, *te rog,* a spus Clare. Haide, îmi pare rău. Şi Ninei îi pare rău.

Am inspirat adânc şi am tras zăvorul.

Stăteau amândouă în uşă, cu feţe abătute în lumina puternică din baie.

— Te rog, Lee, m-a luat Clare de mână. Vino înapoi în living.

— E în regulă, zău, am spus eu. Dar chiar sunt obosită, m-am sculat la cinci să prind trenul.

— Bine… a spus Clare, dându-mi drumul la mână fără tragere de inimă. Dar numai dacă nu te culci necăjită.

Fără să vreau, mi-am încleştat dinţii. *Fii calmă. Nu te gândi doar la tine.*

— Nu, nu mă c-culc „necăjită”, am spus eu, încercând să vorbesc degajat. Pur şi simplu sunt obosită. Iar acuma o să mă spăl pe dinţi. Ne vedem dimineaţă.

Am trecut pe lângă ele şi am intrat în dormitor să-mi iau portfardul, dar când m-am întors, încă erau acolo, iar Nina bătea din picior.

— Deci vorbeşti serios? a spus ea. Chiar ne laşi baltă? A fost doar o glumă, Lee, ce Dumnezeu! Clare e cea care ar fi putut să se simtă ofensată, dar după cum vezi nu s-a supărat. Ţi-ai pierdut simţul umorului după ce-ai terminat şcoala?

Câteva clipe, m-am gândit la toate replicile pe care aş fi putut să i le dau. *Nu* fusese o glumă. Nina ştia foarte bine ce însemna acea întrebare pentru mine şi intenţionat adusese vorba despre James în singurul loc şi în singurul moment în care nu puteam să mă eschivez sau să relativizez importanţa subiectului.

Dar ce rost ar fi avut să-i răspund? Muşcasem momeala ca o proastă, explodasem la momentul aşteptat. Nu mai aveam cum să îndrept lucrurile.

— Nu vă las baltă, am spus eu obosită. Dar e trecut de miezul nopţii şi m-am trezit la cinci dimineaţa. Vă rog, zău că am nevoie de somn.

Mi-am dat seama, chiar în timp ce vorbeam, că mă rugam de ele, că îmi găseam scuze, încercând să scap de vina de a părăsi petrecerea. Iar asta mi-a dat curaj. Doar nu mai aveam şaisprezece ani. Nu mai trebuia să stăm mereu împreună ca şi când am fi fost legate cu un cordon ombilical invizibil. Fiecare mersese pe drumul ei şi toate supravieţuiserăm. Nu se strica petrecerea lui Clare numai pentru că mă duceam eu la culcare şi nu trebuia să-mi justific decizia ca un prizonier în faţa tribunalului.

— Mă duc la culcare, am repetat eu.

A urmat o pauză. Clare şi Nina s-au uitat una la alta, apoi Clare a spus:

— Bine.

Din cine ştie ce motiv iraţional, cuvântul ăsta m-a enervat mai mult decât orice – ştiam că nu voia decât să spună că era de acord, dar a sunat ca şi când mi-ar fi dat permisiunea, ceea ce m-a scos din sărite. *S-a dus vremea când îmi spuneai ce să fac.*

— Noapte bună, am încheiat eu, apoi am trecut pe lângă ele şi am intrat în baie.

Peste fâşâitul apei şi hârşâitul periuţei de dinţi, le-am auzit vorbind în şoaptă la uşă, aşa că am întârziat în baie, curăţându-mi rimelul cu o grijă exagerată, până când vocile s-au stins şi am auzit paşi îndepărtându-se pe parchet.

Am răsuflat uşurată, eliberând o tensiune de care nici măcar nu fusesem conştientă: am simţit cum mi se relaxează gâtul şi umerii.

De ce? De ce aveau încă puterea asta asupra mea, mai ales Clare? De ce le *dădeam voie*?

Am oftat, mi-am aruncat periuţa şi pasta de dinţi în neseser, am deschis uşa şi m-am dus în dormitor, unde era linişte şi răcoare – cu totul altfel decât în livingul supraîncălzit şi aglomerat. Se auzea Jarvis Cocker în fundal, vocea lui răsunând pe holul deschis, dar muzica s-a redus la câteva acorduri de bas înfundate după ce am închis uşa şi m-am trântit în pat. Am simţit o uşurare incredibilă. Am închis ochii şi m-am simţit aproape ca în apartamentul meu din Hackney; nu lipseau decât zumzetul traficului şi claxoanele.

Îmi doream atât de mult să fi fost acolo, încât aproape că *simţeam* sub palmă pilota mea cu flori, tocită şi catifelată, şi vedeam

jaluzelele de ratan care se legănau uşor la fereastră în nopţile de vară.

Dar apoi s-au auzit ciocănituri la uşă şi, când am deschis ochii, m-a întâmpinat întunericul pădurii, de care mă despărţea doar peretele de sticlă. Am oftat, străduindu-mă să mă ridic în capul oaselor, şi am auzit alte ciocănituri.

— Lee?

M-am dat jos din pat şi am deschis uşa. În prag era Flo, cu mâinile în şolduri.

— Lee! Nu pot să cred că-i faci una ca asta lui Clare!

— Ce? am spus eu, simţindu-mă brusc sleită de puteri. Ce fac? Mă culc?

— M-am străduit din răsputeri să organizez un weekend perfect pentru Clare – te omor dacă strici tot!

— Nu stric nimic, Flo. Tu faci mare caz de chestia asta, nu eu. Pur şi simplu vreau să mă culc, în regulă?

— Nu, nu e *deloc* în regulă. N-o să-ţi permit să-mi sabotezi toate eforturile!

— Pur şi simplu vreau să mă culc, am repetat eu, ca pe o mantră.

— Iar eu cred că eşti… o *egoistă* nenorocită, a izbucnit Flo, roşie la faţă, părând gata să izbucnească în lacrimi. Clare… Clare e cea mai tare, da? Şi merită… merită…

Îi tremura bărbia.

— Mda, mă rog, am spus eu şi, fără să mai stau pe gânduri, i-am închis uşa în nas.

Câteva clipe, am auzit-o respirând precipitat pe hol şi m-am gândit că, dacă izbucneşte în plâns, va *trebui* să ies să-mi cer scuze. Nu puteam sta în cameră s-o ascult făcând o criză la uşa mea.

Dar n-a făcut nicio criză. Cu un efort uriaş, s-a liniştit şi a coborât, lăsându-mă şi pe mine în pragul lacrimilor.

Nu ştiu când a venit Nina în cameră, dar era târziu, foarte târziu. Nu mă luase somnul, dar m-am prefăcut că dorm, ghemuită sub plapumă, cu perna pe cap, iar ea a păşit zgomotos prin cameră, răsturnând tuburi de cremă şi lovindu-şi valiza cu piciorul.

— Eşti trează? a zis ea în şoaptă, strecurându-se în patul alăturat.

M-am gândit să nu-i răspund, apoi am oftat şi m-am întors spre ea:

— Da. Probabil pentru că ai răsturnat toate tuburile de cremă din cameră.

— Scuze.

S-a ghemuit în aşternut şi i-am văzut strălucirea ochilor când a căscat şi a clipit obosită.

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Sincer, n-am vrut…

— Nu-i nimic, am spus eu fără chef. Şi mie îmi pare rău. Am exagerat. Eram obosită şi beată.

Deja hotărâsem ca a doua zi dimineaţă să-mi cer scuze faţă de Flo. Dacă era cineva de vină pentru ce se întâmplase, cu siguranţă nu era ea.

— Nu, eu am greşit, a spus Nina, apoi s-a întors pe spate, acoperindu-şi ochii cu o mână. Am răscolit căcatul, ca de obicei. Dar, ştii, au trecut zece ani. Cred că pot fi iertată că am presupus că…

S-a oprit. Dar ştiam ce voia să spună. Putea fi iertată dacă presupunea că un om normal lăsase în urmă ce se întâmplase, trecuse mai departe.

— Ştiu, am spus eu iritată. Crezi că nu-mi dau seama? E jalnic.

— Nora, ce s-a întâmplat? E clar că s-a întâmplat ceva. Nu reacţionezi aşa după o despărţire normală.

— Nu s-a întâmplat nimic. Mi-a dat papucii. Asta a fost tot.

— Eu am auzit altceva, a spus ea, întorcându-se iar pe o parte, şi i-am simţit privirea aţintită asupra mea în întuneric. Am auzit că tu i-ai dat papucii.

— Ai auzit greşit. El m-a părăsit. Printr-un mesaj, dacă vrei să ştii.

La scurtă vreme după aceea, m-am descotorosit de telefon. Mă durea de fiecare dată când auzeam piuitul vesel şi nepăsător care mă anunţa că primisem un nou mesaj.

— Înţeleg… şi totuşi. Uite, nu te-am întrebat niciodată, dar cumva te-a…

S-a oprit. Auzeam cum i se învârteau rotiţele creierului, încercând

să-şi dea seama cum să formuleze ceva dificil. N-am spus nimic. Orice ar fi vrut să mă întrebe, nu aveam de gând s-o ajut.

— La dracu', n-am cum să zic chestia asta fără să-mi bag nasul în treburile tale. Nu te-a… nu te-a lovit, nu?

— *Ce?*

Nu mă aşteptam la asta.

— Ah, înţeleg, e clar că nu. Scuze.

S-a întors din nou pe spate:

— Îmi pare rău. Dar acum, sincer, Lee…

— *Nora.*

— Scuze! Iartă-mă, m-am luat şi eu după Clare. Şi, da, ai dreptate, e greu de înţeles. Sincer, la cum ai reacţionat după despărţire, nu poţi învinovăţi lumea că şi-a pus întrebări…

— *Lumea*?

— Da, aveam şaişpe ani… a fost o poveste dramatică… tu ai plecat din oraş, iar James a fost distrus. Normal că ne-am pus întrebări, nu?

— Ei, ce să-ţi spun.

Mi-am aţintit privirea în tavan. În liniştea care s-a lăsat, nu se auzea decât un răpăit uşor – ca de ploaie, dar mai discret –, care venea de afară.

— Deci lumea a crezut că m-a lovit?

— Mda, a răspuns Nina laconic. Aş zice că asta era cea mai populară teorie. Asta sau că ţi-a dat vreo boală venerică.

Doamne. Bietul James. În ciuda a ceea ce făcuse, nu merita *asta.*

— Nu, am spus eu în cele din urmă. Nu, James Cooper nu m-a bătut. Nici nu mi-a dat vreo boală venerică. Şi poţi s-o spui oricui „îşi pune întrebări" despre mine în prezenţa ta. Iar acum, noapte bună, vreau să dorm.

— Atunci, dacă n-a fost asta, ce s-a întâmplat?

— Noapte bună.

M-am întors pe-o parte, ascultând tăcerea, respiraţia exasperată a Ninei şi răpăitul discret de afară.

Şi, în cele din urmă, am adormit.

Unsprezece

Voci. Pe coridor. Mi se strecoară în vis prin ceaţa morfinei şi, o clipă, am impresia că sunt din nou în casa de sticlă, iar Clare şi Flo şoptesc la uşa mea, ţinând puşca cu mâini tremurânde.

Ar fi trebuit să verificăm uşile…

Apoi deschid ochii şi-mi amintesc unde sunt.

La spital. Pe coridor sunt asistente, personal de serviciu… poate şi poliţista pe care am văzut-o mai devreme.

Stau întinsă şi clipesc, încercând să-mi pun în funcţiune creierul obosit şi amorţit de medicamente. Ce oră e? Lămpile de noapte sunt aprinse, dar nu-mi dau seama dacă e nouă seara sau patru dimineaţa.

Întorc capul după telefonul mobil. De obicei, imediat ce mă trezesc, mă uit la telefon să văd cât e ceasul. E primul lucru pe care-l fac. Dar mobilul meu nu e pe noptieră.

Pe scaunul de lângă fereastră nu e nicio haină, iar halatul de spital pe care-l port nu are buzunare. Telefonul meu a dispărut.

Stau întinsă pe pat, uitându-mă în jur prin încăperea mică şi slab luminată. Mă aflu într-o rezervă, ceea ce e ciudat – dar poate că salonul principal era plin. Sau poate că asta e practica obişnuită aici. Nu văd niciun ceas pe perete, iar în rezervă nu e niciun alt pacient pe care să-l întreb. Poate că monitorul cardio-respirator de la capul meu afişează şi ora, dar nu pot să-i văd ecranul.

Câteva clipe, mă gândesc să strig, s-o întreb pe poliţista de la uşa mea ce oră e, unde mă aflu, ce s-a întâmplat cu mine.

Dar apoi îmi dau seama: poliţista vorbeşte cu cineva – ale lor erau vocile care se auzeau mai devreme, înghit în sec. Îmi simt gâtul uscat şi lipicios. Îmi ridic cu greu capul de pe pernă, pregătindu-mă să strig. Dar înainte să pot rosti vreun cuvânt, prin geamul gros al uşii răzbate de pe coridor o propoziţie care îmi lipeşte limba uscată de cerul gurii.

— Doamne, deci acuma luăm în calcul posibilitatea unei crime?

Doisprezece

M-am trezit într-o linişte deplină, întreruptă doar de sforăitul uşor al Ninei în patul alăturat. Dar, întinzându-mi muşchii şi dorindu-mi să fi umplut paharul cu apă de pe noptieră, am început să desluşesc zgomotele pădurii: cântecele păsărilor, trosnet de crengi şi o uşoară bufnitură – nu mi-am dat seama de la ce putea fi –, urmată de nişte foşnete, ca şi când pe acoperiş ar fi căzut foi de hârtie.

M-am uitat la telefon – ora 6:48 şi tot nu aveam semnal –, apoi mi-am luat un pulover şi m-am apropiat de fereastră. Când am tras draperia, aproape că am izbucnit în râs. Ninsese peste noapte; nu mult, dar suficient cât să transforme peisajul într-o carte poştală victoriană. Deci *asta* însemna răpăitul ciudat pe care-l auzisem în timpul nopţii. Dacă m-aş fi ridicat din pat şi m-aş fi uitat pe fereastră, aş fi văzut.

Cerul era colorat în nuanţe de roz şi albastru, norii luminaţi de dedesubt aveau nuanţe de piersică, iar pământul aducea cu un covor pufos şi alb, presărat cu ace de pin şi urme lăsate de păsări.

Adidaşii de pe calorifer erau plini de noroi de la alergarea din ajun, dar erau uscaţi, la fel şi jambierele. Mi-am pus o bluză termoizolantă şi un fes, dar m-am gândit că n-o să am nevoie şi de-o geacă. Chiar dacă alerg într-o zi geroasă, eman suficientă căldură cât să nu-mi fie frig, cu condiţia să nu bată vântul. Iar dimineaţa era liniştită. Nicio creangă nu se legăna, iar zăpada cădea din copaci din cauza gravitaţiei, nu a vântului – ramurile se încovoiau sub propria lor greutate.

Am auzit sforăituri uşoare din toate camerele când am coborât scările cu grijă, doar în şosete, punându-mi adidaşii abia când am ajuns pe covorul de la intrare, ca să nu murdăresc podelele mătuşii lui Flo. Uşa de la intrare avea un şir intimidant de şuruburi şi încuietori, aşa că m-am dus în vârful picioarelor la uşa din bucătărie, care avea doar o clanţă şi o broască. Cheia s-a răsucit uşor şi am apăsat pe clanţă. M-am crispat când am tras de uşă, întrebându-mă brusc dacă nu cumva ar fi trebuit să dezactivez vreo

alarmă – dar nu s-a auzit nicio sirenă, aşa că m-am strecurat afară în dimineaţa geroasă şi mi-am început încălzirea.

Vreo patruzeci de minute mai târziu, m-am întors pe poteca din pădure, alergând uşor, cu obrajii îmbujoraţi de frig şi efort, scoţând pe gură norişori albi care se înălţau spre albastrul strălucitor al cerului. Mă simţeam uşoară şi calmă – lăsasem nemulţumirile şi tensiunile în urmă, undeva, în pădure –, însă mi s-a strâns uşor inima când am văzut că burlanul centralei scotea aburi ca un tren. Cineva se trezise şi folosea apa caldă.

Mi-aş fi dorit să am o oră de linişte înainte să se trezească şi ceilalţi, să iau micul dejun singură, fără conversaţii de complezenţă. Iar când am ajuns lângă casă, am văzut că cine se trezise făcuse şi un drum pe afară. Am văzut urme de paşi care duceau de la uşa din spate la garaj şi înapoi. Ce ciudat. Toate maşinile erau parcate afară, în faţa casei. Ce motiv ar fi putut avea cineva să se ducă la garaj?

Dar deja începuse să mi se facă frig din cauza bluzei transpirate, pentru că nu mai alergam, şi voiam să beau o cafea. M-am apropiat de uşa de la bucătărie. Cine se trezise sigur avusese un motiv să iasă din casă.

— Hei! am strigat eu cu glas scăzut după ce am deschis uşa, nevrând să-i trezesc pe ceilalţi. Eu sunt.

Cineva stătea lângă blatul pentru gătit. Era aplecată deasupra unui mobil. A ridicat capul şi am văzut că era Melanie.

— Bună! a zâmbit ea, gropiţele adânci apărând şi dispărând pe obrajii ei ca piersica. Credeam că sunt singura care s-a trezit. Ai fost să alergi pe zăpada asta? Nebună mai eşti!

— E nemaipomenit, i-am răspuns eu, apoi mi-am curăţat adidaşii pe covorul din faţa uşii şi i-am scos din picioare, ţinându-i de şireturi. Cât e ceasul?

— Şapte jumate. M-am sculat acu' vreo treizeci de minute. Ca să vezi, am şi eu ocazia să dorm până târziu, fără să mă trezească Ben, şi uite, mă scol cu noaptea-n cap!

— Aşa ai fost programată, am spus eu.

— Ai perfectă dreptate, a oftat ea. Vrei un ceai?

— Aş prefera o cafea, dacă avem.

Abia apoi mi-am amintit:
— Ah, la naiba, n-avem cafea, nu?
— Nu. Simt că mor. Şi eu sunt cafegioaică. În facultate, beam ceai, dar m-a convertit Bill. Am încercat să beau suficient ceai cât să-mi iau o doză echivalentă de cafeină, dar cred că vezica mea n-o să reziste.
N-aveam ce să fac. Ceaiul măcar era o băutură caldă.
— Aş bea şi un ceai. Te superi dacă mai întâi fac un duş şi îmi schimb hainele? Am alergat şi ieri în astea, cred că put.
— Nicio problemă. Vreau să fac şi pâine prăjită. O să fie gata când te întorci.

Zece minute mai târziu, când am revenit la parter, în bucătărie mirosea a pâine prăjită, iar Melanie fredona *Roţile autobuzului*[10].
— Hei, a spus ea când m-a văzut, ştergându-mi părul cu prosopul. Uite, avem Marmite[11], gem de căpşune şi marmeladă.
— De zmeură n-avem?
— Nu.
— Atunci Marmite, te rog.
Mi-a uns o felie şi mi-a împins farfuria, apoi a aruncat o privire la telefonul de pe blat. Am luat o gură şi am întrebat:
— Nici acum n-ai semnal?
— Nu, a răspuns ea, şi zâmbetul politicos i-a dispărut de pe buze. Începe să mă scoată din sărite chestia asta. Ben n-are decât şase luni şi a fost cam neliniştit de când am început să-i dăm mâncare solidă. Da… ştiu că e caraghios, dar nu suport să stau departe de el.
— Îmi închipui, am spus pe un ton plin de înţelegere, deşi nu prea aveam cum s-o înţeleg.
Dar ştiam ce înseamnă dorul de casă, şi probabil era de câteva ori mai puternic când aveai un copil neajutorat care aştepta să te întorci.
— Cum e Ben? am întrebat eu, încercând s-o înseninez.
— O, e adorabil!
Zâmbetul i-a revenit pe buze, un pic mai convingător de data asta, apoi a pus mâna pe telefon şi a început să caute prin fotografii:
— Uite, asta e o poză cu el de când i-a ieşit primul dinte.

Mi-a arătat o fotografie înceţoşată cu un copil bucălat căruia nu i se vedea niciun dinte în gură, dar Melanie a trecut peste ea, căutând altceva. A făcut o grimasă când a dat peste una care semăna cu o explozie într-o fabrică de muştar.

— Doamne, scuze pentru asta.

— Ce e?

— Ben când a făcut aşa mult caca, încât i-a ajuns şi în păr! I-am făcut o poză şi i-am trimis-o lui Bill la serviciu.

— Bill şi Ben[12]?

— Ştiu, a râs ea uşor stânjenită. Am început să-i spunem Ben de când era în burtica mea. Iniţial a fost o glumă, dar în cele din urmă ne-am obişnuit să-i spunem aşa. Îmi pare un pic rău, dar mă gândesc că n-o să fie toată viaţa în compania lui taică-su. Ah, uită-te la asta – prima oară când l-am dus la bazin!

Era o poză mai clară – o feţişoară şocată într-o piscină bleu, cu gura roşie rotunjită într-un „o!" furios şi ofensat.

— E adorabil, am spus eu, încercând să nu par frustrată.

Dumnezeu ştie că nu vreau un copil, dar, când vezi familia fericită a altuia, ai un sentiment de excludere, deşi n-ar trebui să fie aşa.

— Chiar este, a spus Melanie cu duioşie. Mă simt binecuvântată.

A dus mâna la cruciuliţa de la gât, aproape inconştient, şi a oftat:

— Mi-aş dori să fie semnal aici. Am crezut sincer că sunt în stare să stau departe de el, dar acum… două nopţi mi se pare prea mult. Mă tot întreb: dacă se întâmplă ceva şi Bill nu poate să mă sune?

— Dar are numărul de fix de aici, nu? am întrebat eu, luând o gură de pâine cu Marmite.

Melanie a încuviinţat din cap.

— Da. De fapt – şi s-a uitat din nou la telefon să vadă cât e ceasul –, i-am zis că o să-l sun în dimineaţa asta. N-a vrut să sune el cu noaptea în cap, să nu trezească pe toată lumea. Te superi dacă…?

— Deloc, am spus eu, iar Melanie s-a ridicat, şi-a golit ceaşca şi a pus-o pe blat. Ah, apropo, mi-am amintit eu brusc când a ajuns lângă uşă, voiam să te întreb, ai fost cumva la garaj?

— Nu? s-a mirat ea, rostind cuvântul ca pe o întrebare. Cum aşa? Era deschis?

— Nu ştiu, n-am încercat uşa. Dar am văzut urme de paşi spre garaj.

— Ce ciudat. N-am fost eu.

— Da, straniu.

Am mai luat o gură de pâine cu Marmite şi am mestecat îngândurată. Urmele erau proaspete, deci trebuie să fi fost făcute cândva *după* ce s-a oprit ninsoarea.

— Crezi că e posibil să…

Dar m-am oprit.

— Ce-i?

Nu mă gândisem la ce urma să spun, iar acum, că începusem, nu-mi venea să duc gândul la capăt.

— Păi… am continuat eu, am presupus că a fost cineva care a ieşit din casă, s-a dus la garaj şi s-a întors. Dar poate că n-a fost aşa.

— Ah… crezi că ne-a dat cineva târcoale? Ai văzut şi paşi dinspre drum spre garaj?

— N-am văzut. Dar garajul e foarte aproape de pădure şi urmele nu prea au cum să se vadă printre copaci, unde zăpada nu s-a depus uniform.

În plus – deşi pe asta am păstrat-o pentru mine –, dacă ar fi fost urme pe poteca din pădure, probabil le-am şters eu când am alergat.

— În fine, am spus eu, luând hotărât cana în mână. Îmi fac griji degeaba. Probabil a ieşit Flo să ia ceva din garaj.

— Da, ai dreptate, a spus Melanie.

A ridicat din umeri şi a ieşit din bucătărie, apoi am auzit clinchetul receptorului ridicat din furcă. Dar în loc să urmeze zgomotul roţii de la telefon, am auzit o suită de alte trei clinchete şi bufnitura receptorului trântit la loc în furcă.

— Asta-i prea de tot, nu mai merge nici fixul! Zău, asta e picătura care a umplut paharul. Dacă a păţit Ben ceva?

— Stai un pic, am spus eu, punându-mi farfuria în chiuvetă şi ducându-mă în living. Hai să încerc şi eu. Poate că n-ai format bine numărul.

— Nu e de la număr, mi-a întins ea receptorul. Linia e moartă. Ascultă şi tu.

Avea dreptate. Telefonul nu avea ton. Nu se auzeau decât un

fâşâit şi uşoare pârâituri.

— Probabil e de la zăpadă.

M-am gândit la crengile din pădure, încovoiate de propria lor povară.

— Probabil a căzut o creangă peste fire şi le-a rupt. O să vină nişte tehnicieni să rezolve problema, dar…

— Dar *când?* a întrebat Melanie îmbujorată, necăjită şi cu lacrimi în ochi. N-am vrut să-i spun asta lui Clare, dar e prima oară când las copilul sigur şi mă simt ca dracu'. Ştiu că ar trebui să spun: „Uraaa, ies cu fetele!", dar nu mai am chef de beţii şi de prosteală de genu' ăsta. Şi nu mă interesează nici cât negru sub unghie cine s-a culcat cu cine. Tot ce vreau e să mă duc acasă şi să-l ţin în braţe pe Ben. Vrei să ştii adevăratul motiv pentru care m-am sculat devreme? Pentru că aveam ţâţele tari ca piatra de la lapte şi mă dureau atât de tare, că m-am trezit cu ele împroşcând lapte pe tot patul.

Acum plângea de-a binelea şi-i curgea nasul:

— A trebuit să mă s-scol să-mi pompez laptele în chiuvetă. Iar asta e picătura care a umplut paharul, habar n-am d-d-dacă totul e în regulă acasă. Nu mai vreau să stau aici.

Mă uitam la ea muşcându-mi buza. O parte din mine voia s-o ia în braţe, o altă parte nu voia să se apropie de faţa ei pătată de lacrimi şi muci.

— Hei, am spus eu cu stângăcie. Hei, uite… dacă te simţi ca dracu'…

Dar m-am oprit. Nu mă asculta. Se uita nu la mine, ci pe fereastră, la pădurea presărată cu zăpadă, gândindu-se la ceva, respirând mai calm după ce s-a oprit din plâns.

— Melanie? am îndrăznit eu în cele din urmă.

S-a întors să se uite la mine, ştergându-şi faţa cu mâneca halatului.

— O să plec.

Totul s-a întâmplat atât de repede, că n-am ştiut ce să spun.

— Flo o să mă omoare, dar nu-mi pasă. Clare n-o să se supere. Nu cred că a ţinut morţiş să-şi facă petrecerea burlăciţelor, dar a acceptat pentru că Flo are obsesia asta ciudată că ea e cea mai bună prietenă din lume. Crezi că se poate conduce pe drumul până la

şosea?

— Da, am spus eu, pe sub copaci zăpada e foarte subţire. Dar cum rămâne cu Tom? Tu l-ai adus cu maşina, nu?

— Doar de la Newcastle, şi-a şters ea din nou faţa, părând mai calmă acum, că luase o hotărâre. Sunt sigură că o să-l ducă înapoi Clare, Nina sau altcineva. Nu-i mare lucru.

— Ai dreptate.

Mi-am muşcat limba, imaginându-mi reacţia lui Flo.

— Eşti sigură că nu vrei să mai aştepţi un pic? O să repare linia în scurtă vreme, sunt sigură.

— Nu, m-am hotărât. Plec acum. Mă rog, aştept până se scoală Flo, dar mă duc să-mi fac bagajul. O, ce uşurare!

A zâmbit şi faţa i s-a înseninat dintr-odată, gropiţele revenindu-i în obraji.

— Mulţumesc că m-ai ascultat. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, dar chiar m-ai ajutat să iau o decizie. Adică ai dreptate – dacă mă simt ca dracu', ce rost are să mai stau aici? Clare n-ar vrea să mă aibă în preajmă ştiind că mă simt rău.

Am urmărit-o urcând liniştită pe scară, probabil ca să-şi facă bagajul, şi m-am gândit la vorbele ei.

Ce *rost* avea să fiu acolo? Brusc, mi-am dat seama că nu voiam să plece. Nu pentru că îmi plăcea de ea sau pentru că aveam să-i simt lipsa – n-o cunoşteam suficient de bine, deşi părea foarte plăcută –, ci pentru că şi eu mi-aş fi dorit să fug de-acolo. Iar faptul că rămâneam mai puţini cu unul avea să-mi facă evadarea mai dificilă – pe umerii supravieţuitorilor apăsa sarcina de a compensa absenţa lui Melanie.

Nu aveam maşină şi nici alibiul unui copil mic, aşa că îmi era foarte greu să inventez un motiv care să nu fie perceput ca ranchiună faţă de James şi faţă de femeia care-l câştigase pe fostul meu iubit.

Credeam că mă durea de mult în cur de ce credea Clare Cavendish despre mine. Mergând cu paşi mici spre bucătărie, mi-am dat seama că m-am înşelat.

Treisprezece

Iată cum am cunoscut-o pe Clare. Era prima zi de şcoală şi stăteam singură într-o bancă, încercând să nu plâng. Toţi ceilalţi copii fuseseră la creşa şcolii, numai eu nu, aşa că nu cunoşteam pe nimeni. Eram mică şi costelivă, iar mama îmi împletise părul în două codiţe tari, fixate cu agrafe la tâmple, „ca să nu faci păduchi”.

Ştiam să citesc, dar nu voia să spun la nimeni. Mama îmi spusese că, dacă s-ar fi aflat, aş fi fost văzută ca o antipatică atotştiutoare, şi că profesorii aveau să mă înveţe cum să citesc ca lumea, nu aşa cum învăţasem eu.

Aşa că stăteam singură, în timp ce restul copiilor stăteau câte doi în bănci, discutând între ei, iar la un moment dat în clasă a intrat Clare. Nu mai văzusem nicio fată atât de frumoasă. Părul ei lung şi desfăcut – deşi regulile şcolii cereau să fie purtat prins – strălucea în soare ca într-o reclamă la Pantene. S-a uitat în jur la ceilalţi copii, vreo doi dintre ei lovind plini de speranţă cu palma în banca alăturată şi strigând: „Clare! Clare, stai cu mine!”

Dar ea m-a ales pe mine.

Nu ştiu dacă înţelegeţi ce înseamnă să fii aleasă de cineva precum Clare. E ca şi când ai sta pe scaun într-un teatru şi dintr-odată ai fi scăldată în lumina caldă a unui proiector. Te simţi expusă şi, în acelaşi timp, flatată. Toată lumea se uită la tine şi îţi dai seama că se întreabă: de ce *ea?*

Clare a luat loc lângă mine şi am simţit cum mă transform din nimeni în cineva. Cineva cu care ceilalţi ar vrea să stea de vorbă, să se împrietenească.

Mi-a zâmbit şi m-am trezit zâmbind şi eu.

— Bună, a spus ea. Pe mine mă cheamă Clare Cavendish şi am părul atât de lung, că pot să mă aşez pe el. Am s-o joc pe Fecioara Maria în piesa de Paşti.

— Pe mine… am încercat eu să răspund. Pe mine mă cheamă L-Le…

„Pe mine mă cheamă Leonora”, asta încercam să spun. Dar Clare

mi-a zâmbit:

— Bună, Lee.

— Clare Cavendish, a strigat cineva.

Era învăţătoarea, care bătuse în tablă cu mânerul buretelui ca să ne atragă atenţia.

— De ce nu ai părul prins în coadă?

— Îmi dă dureri de cap, a răspuns Clare, întorcându-şi spre învăţătoare faţa angelică, scăldată în soare. Mama mi-a spus să nu-l prind în coadă. Am o adeverinţă de la medic.

Un răspuns tipic pentru Clare.

Oare chiar avea adeverinţă de la medic? Exista vreun doctor întreg la cap care să dea unei fetiţe de cinci ani o adeverinţă că poate să poarte părul desfăcut?

Dar, în fond, nu conta. Clare Cavendish o spusese şi astfel devenise un adevăr. Şi chiar a jucat-o pe Fecioara Maria în piesa de Paşti. Iar eu am devenit Lee. Lee cea sfioasă şi bâlbâită. Prietena ei cea mai bună.

N-am uitat niciodată ce a făcut Clare în ziua aceea. Ar fi putut să aleagă pe oricine. Ar fi putut să profite de popularitatea ei şi să se aşeze lângă una dintre fetele cu agrafe Barbie şi pantofi Lelli Kelly.

În schimb, m-a ales pe mine, singura fată care stătea tăcută, izolată şi m-a transformat.

Considerată cea mai bună prietenă a lui Clare, eram întotdeauna inclusă în jocuri, nu condamnată să aştept pe margine – singură dar încercând să n-o arăt –, în speranţa că-mi va cere cineva să joc. Eram invitată la petreceri întrucât Clare voia să vin şi eu, iar după ce Clare a venit să se joace la mine şi a vorbit de bine despre leagănul şi casa mea de păpuşi, au început şi alte fete să-mi accepte invitaţiile şovăielnice.

Copiii de cinci ani pot fi incredibil de cruzi. Spun lucruri pe care niciun adult nu le-ar spune vreodată – replici acide despre cum arăţi, despre familia ta, despre cum vorbeşti şi miroşi, despre hainele pe care le porţi. Dacă cineva ar vorbi aşa la serviciu, ar fi concediat pentru limbaj ofensator la locul de muncă, dar la şcoală e cât se poate de firesc. Fiecare clasă are câte un ţap ispăşitor, copilul nepopular cu care nu vrea să stea nimeni în bancă, cel care e

învinovăţit pentru tot şi e ales ultimul la toate jocurile de echipă. Şi, probabil la fel de inevitabil, fiecare clasă are o matcă. Matca noastră era Clare şi, fără prietenia ei, aş fi putut deveni uşor ţapul ispăşitor, stând singură în bancă pentru totdeauna. O parte din mine – fetiţa speriată de cinci ani din carapacea mea de adult – îi va fi mereu recunoscătoare pentru asta.

Să nu mă înţelegeţi greşit, n-a fost întotdeauna uşor să fiu cea mai bună prietenă a lui Clare. Raza de căldură şi iubire a reflectorului putea să fie retrasă la fel de uşor pe cât îmi fusese oferită. Uneori, mă ironiza şi mă critica, în loc să mă apere. În multe zile mă întorceam acasă plângând din cauza câte unui lucru pe care mi-l spusese sau mi-l făcuse. Dar Clare era amuzantă şi generoasă, iar prietenia ei era un colac de salvare fără de care nu m-aş fi putut descurca, şi de fiecare dată sfârşeam prin a o ierta.

Mamei, pe de altă parte, nu-i plăcea Clare, din motive pe care n-am reuşit să le înţeleg niciodată. Nu avea niciun sens, pentru că, din multe puncte de vedere, Clare semănă cu fiica în care mama se străduia să mă transforme – fermecătoare, vorbăreaţă, populară, nu foarte studioasă. Apoi, când a sosit timpul să ne înscriem la gimnaziu, mama şi-a exprimat în dese rânduri speranţa ca eu să fiu admisă la liceul clasic, iar Clare, nu. Dar a fost admisă. Clare nu era o tocilară, nimeni n-o putea acuza de aşa ceva, dar era isteaţă şi întotdeauna reuşea s-o scoată la capăt cu examenele.

Aşa că mama s-a dus la o profesoară şi i-a cerut să fim puse în clase diferite. Astfel mi-am făcut o nouă prietenă, o tovarăşă la fel de improbabilă: Nina cea ironică şi amuzantă, cu picioarele subţirele şi cafenii, cu ochii mari şi negri. Nina era înaltă, iar eu eram scundă, şi putea să alerge opt sute de metri în două minute şi treizeci de secunde. Era amuzantă şi nu se temea de nimeni. Era periculos să fii în preajma ei, căci limba ei ascuţită nu făcea nicio diferenţă între prieten şi inamic – era la fel de probabil să râzi la sarcasmele ei sau să fii ţinta lor. Dar îmi plăcea. Şi, din multe puncte de vedere, mă simţeam mai bine cu ea decât cu Clare.

Şi totuşi, relaţia mea cu Clare nu s-a schimbat, pentru că în pauze venea să mă caute. Luam prânzul împreună, iar când chiuleam, mergeam să ne cheltuim alocaţia la Woolworths pe CD-uri şi pe oje

cu sclipici cu care nu aveam voie să ne dăm când mergeam la şcoală. Am fost prinse o singură dată, când aveam cincisprezece ani. O mână puternică pe umăr. Faţa furioasă a domnului Bannington aplecată deasupra noastră. Ne-a ameninţat că ne suspendă, că ne spune părinţilor, că o să ni se interzică să ieşim în pauză pentru tot restul vieţii…

Clare s-a uitat la el cu ochii ei albaştri şi senini, plini de sinceritate. „Îmi pare atât de rău, domnule Bannington, a spus ea. Dar, ştiţi, azi e ziua de naştere a bunicului lui Lee, care a locuit cu ea în ultima parte a vieţii." A făcut o pauză şi l-a fixat cu o privire plină de înţeles, invitându-l să-şi amintească, să unească punctele între ele. „Lee era tristă şi nu putea sta la ore. Îmi pare rău dacă am făcut ceva greşit."

O clipă, am rămas cu gura căscată. Chiar era ziua bunicului? Trecuse un an de la moartea lui. Oare uitasem? Apoi mi-am amintit şi m-a cuprins furia. Nu, *bineînţeles* că nu era. Ziua lui era în mai. Şi noi eram abia în martie.

Domnul Bannington a rămas nemişcat şi încruntat, muşcându-şi mustaţa, iar în cele din urmă mi-a pus mâna pe umăr:

— Ei bine, în cazul ăsta… Nu pot accepta aşa ceva, fetelor. Dacă s-ar da alarma de incendiu, lumea şi-ar putea pune viaţa în pericol să vă caute prin şcoală. Înţelegeţi? Aşa că vă rog să nu vă faceţi un obicei din asta. Dar, în cazul de faţă, o să trec cu vederea. Doar de data asta.

— Îmi pare rău, domnule Bannington, a plecat Clare capul cu un aer spăsit. Am vrut doar să fiu o bună prietenă pentru Lee. Ştiţi, a fost greu pentru ea.

Iar domnul Bannington a tuşit uşor emoţionat, a dat scurt şi ferm din cap, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

În drum spre şcoală, eram atât de furioasă, că n-am putut vorbi. Cum îndrăznise Clare să facă una ca asta? Cum *îndrăznise?*

Când am ajuns la poarta şcolii, mi-a pus o mână pe umăr:

— Lee, uite, sper că nu te-ai supărat, dar nu mi-a trecut nimic altceva prin cap. Ştii, eu te-am convins să chiuleşti şi m-am gândit că e responsabilitatea mea să găsesc o scuză ca să ieşim din bucluc.

Aveam faţa împietrită. Am încercat să-mi închipui ce-ar fi zis

mama dacă aş fi fost suspendată şi dacă i-aş fi povestit cum ne-a scos Clare din necaz. M-am gândit că va trebui să petrec adevărata zi de naştere a bunicului, în mai, fără să aduc aminte de ea – şi să n-o mai pomenesc niciodată la şcoală.

— Mersi, am spus eu pe un ton apăsat, neobişnuit de ferm pentru mine.

Clare doar a zâmbit şi m-am simţit învăluită de căldura ei solară:

— Cu plăcere.

M-am îmbunat şi i-am zâmbit, aproape împotriva voinţei mele.

La urma urmelor, Clare nu încercase decât să fie o bună prietenă.

*

— Nu.

— Flo…

— Nu pleci.

O clipă, Melanie a rămas nemişcată în mijlocul bucătăriei, ca şi când ar fi încercat să se gândească la ce să spună. În cele din urmă, a izbucnit într-un râs surprins.

— Şi totuşi… plec, a spus ea, punându-şi geanta pe umăr, încercând să treacă pe lângă Flo şi să se apropie de uşă.

— Nu! a strigat Flo, cu o undă de isterie în glas. Nu te las să strici tot!

— Flo, calmează-te! a ripostat Melanie. Îmi dau seama că weekendul ăsta e important pentru tine, dar uită-te şi tu la tine! Pe Clare o doare-n cur dacă sunt aici sau nu. Ţi-ai făcut o imagine despre cum ar trebui să fie lucrurile, dar nu poţi *forţa* lumea să-ţi facă pe plac. Vino-ţi în fire!

— Tu… a zis Flo, cu degetul îndreptat spre Melanie. Tu eşti o prietenă rea. Şi o *persoană rea.*

— Nu sunt o prietenă rea, a răspuns Melanie, părând brusc foarte obosită. Sunt doar părinte. Ce naiba, viaţa mea nu se învârte în jurul lui Clare Cavendish. Iar acuma te rog să te dai la o parte din calea mea.

A pornit spre hol, trecând pe lângă braţele întinse ale lui Flo, şi s-a uitat în sus:

— Clare! Te-ai trezit!

— Ce se întâmplă? a întrebat Clare, coborând treptele înfăşurată într-un şal de lână boţit.

Soarele se revărsa prin fereastra din spatele ei şi i se răsfrângea în păr, creându-i o aureolă în jurul capului.

— Am auzit ţipete. Ce se întâmplă? a repetat ea.

— Plec, a spus Melanie, urcând câteva trepte să-i dea o scurtă sărutare, după care şi-a aranjat geanta pe umăr. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vin. Nu sunt pregătită să-l las singur pe Ben, iar problema cu fixul a făcut să-mi fie şi mai greu…

— Care-i problema cu fixul?

— Nu mai are ton, a răspuns Melanie. Dar nu-i vorba de asta. Nu tocmai. Pur şi simplu… vreau să mă întorc acasă. N-ar fi trebuit să vin. Nu te superi, nu?

— Bineînţeles că nu.

Clare a căscat, dându-şi la o parte părul din ochi:

— Nu fi caraghioasă. Dacă nu te simţi bine, pleacă. Oricum ne vedem la nuntă.

— Aşa-i, a încuviinţat Melanie, apoi s-a aplecat în faţă, aruncând o scurtă privire peste umăr spre Flo, şi a spus cu glas scăzut: Clare, ajut-o să-şi vină în fire, da? Nu e… nu e sănătos. Pentru nimeni.

A coborât, a deschis uşa şi a trântit-o în urma ei, după care s-a auzit scrâşnet de roţi pe drumul desfundat, iar maşina a pornit hurducându-se spre şosea.

Flo a izbucnit în hohote de plâns şi, pentru o clipă, am rămas nemişcată, întrebându-mă ce-ar fi trebuit – ce-aş fi putut – să fac. Apoi Clare a coborât restul treptelor căscând, a luat-o pe Flo de braţ şi a condus-o în bucătărie. Am auzit bolborositul ceainicului amestecat cu hohotele de plâns ale lui Flo şi cu vocea mângâietoare a lui Clare.

— Mi-ai salvat viaţa, a îngăimat Flo printre sughiţuri. Cum aş putea să uit asta vreodată?

— Draga mea, i-a spus Clare, cu o exasperare plină de iubire în glas. De câte ori…

Am urcat treptele cu spatele, păşind silenţios, iar când am ajuns la etaj, m-am întors şi am pornit cu paşi mari spre dormitor. Ştiam că era laş din partea mea, dar nu eram în stare de altceva.

Uşa de la camera pe care o împărţeam cu Nina era închisă şi, chiar când mă pregăteam să apăs pe clanţă, s-a auzit dinăuntru vocea ei plină de dor şi tandreţe – o voce cu care nu eram obişnuită.

— …şi tu îmi lipseşti. Doamne, ce mult mi-aş dori să fiu cu tine. Eşti în pat?

Pauză lungă.

— Nu te mai aud ca lumea. Mda, semnalul e foarte prost. Am încercat să te sun aseară, dar n-am reuşit. Acuma am doar o liniuţă de semnal.

Încă o pauză.

— Nu, doar un tip, Tom. E băiat de treabă. O, Jess, draga mea, te iubesc…

Am tuşit. Nu voiam să dau buzna în mijlocul conversaţiei, pentru că Nina nu coboară des garda, iar când o face, nu vrea să fie văzută. Ştiu din proprie experienţă.

— …mi-aş dori să te ţin în braţe. Mi-e foarte dor de tine. Suntem la capătul pământului: peste tot numai copaci şi dealuri. Mă tentează să plec, dar nu cred că Nora…

Am tuşit din nou, mai tare de data asta, şi am mişcat clanţa, iar ea s-a întrerupt şi a strigat:

— Da?

Am deschis şi ea mi-a zâmbit.

— Ah, tocmai a intrat Nora. Stăm în aceeaşi cameră. Ce? Iar nu te mai aud bine.

Pauză.

— Ah, să nu-ţi faci niciun fel de griji! Da, îi transmit. Bine, o să închid. Abia dacă te mai aud. Şi eu te iubesc. Pa-pa. Te iubesc.

A închis şi mi-a zâmbit de pe teancul de perne:

— Salutări din partea lui Jess.

— Ah, mă bucur că ai reuşit să vorbeşti cu ea. Cum se simte?

Îmi place Jess. E scundă, rotofeie şi relaxată, are un zâmbet radios şi niciun pic de maliţiozitate – exact opusul Ninei. Alcătuiesc cuplul perfect.

— Bine. Îi e dor de mine. Normal.

S-a întins până i-au trosnit încheieturile şi a oftat:

— Doamne, ce mi-aş dori să fie şi ea aici. Sau să nu fiu eu aici.

Una din două.

— Păi avem un loc liber. Suntem mai puţini cu unul.

— Ce?

— Melanie a plecat. S-a stricat fixul şi asta a fost picătura care a umplut paharul.

— Ei, glumeşti? Zău, zici că suntem în *Zece eschimoşi mititei* de Agatha Christie.

— Indieni.

— Ce?

— *Zece indieni mititei.*

— Ba erau eschimoşi.

— Erau pe naiba, am spus eu, aşezându-mă pe pat. De fapt, în titlul iniţial erau negri, apoi i-au înlocuit cu indieni, iar în cele din urmă cu soldaţi, gândindu-se că e niţel ciudat să ofensezi minorităţi. Dar n-au fost niciodată eschimoşi.

— Mă rog, cum zici tu, a expediat ea eschimoşii, fluturându-şi mâna. E vreun pic de cafea la bucătărie?

— Nu, doar ceai, ai uitat?

Am luat un pulover, mi l-am tras pe cap şi mi-am netezit părul:

— Clare nu bea cafea, deci nici noi.

— Mda, că Flo e satelitul ei iubitor. Chiar, cum a primit plecarea lui Melanie?

— Hm. Ascultă şi s-ar putea să…

M-am oprit şi amândouă am auzit limpede hohote de plâns dinspre bucătărie. Nina a dat ochii peste cap:

— E sărită de pe fix. Vorbesc serios. Încă din facultate era ciudată. Ai văzut că se îmbracă la fel ca Clare? La fel făcea şi atunci. Dar acum…

— Nu cred că-i sărita de pe fix, am zis eu stânjenită. Clare are o personalitate puternică şi dacă n-ai multă încredere în tine…

M-am oprit, încercând să pun în cuvinte sentimentul pe care l-am avut întotdeauna – că propria mea personalitate e un spaţiu gol, un vid pe care-l poate umple cineva precum Clare. Era un lucru pe care ştiam că Nina nu avea cum să-l înţeleagă – avea ea multe defecte, dar lipsa personalităţii nu era unul dintre ele. S-a uitat îngândurată la mine câteva clipe, fără să ridice capul de pe pernă, apoi a dat din

umeri.

— Clare e *perfectă,* înţelegi ce vreau să spun? am adăugat eu în cele din urmă. E uşor să-ţi doreşti şi tu perfecţiunea asta şi să te gândeşti că imitaţia e calea prin care o poţi dobândi.

— Poate, s-a ridicat ea în capul oaselor, îndreptându-şi maioul. Eu tot cred că nu-i întreagă la cap. Dar în fine… Uite, voiam să-ţi spun că-mi pare foarte rău pentru aseară. Nu ştiam că e un punct atât de sensibil pentru tine. Dar zău aşa, de ce-ai venit dacă încă te afectează povestea asta?

Mi-am tras blugii şi m-am ridicat de pe pat, muşcându-mi buza, încercând să-mi amintesc ce-i povestisem Ninei şi ce nu. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna sunt înclinată să nu-mi dau cărţile pe faţă. Nu-mi place să le ofer oamenilor un avantaj asupra mea – nici măcar prietenilor. Întotdeauna am fost o persoană rezervată şi tendinţa asta s-a accentuat de când am început să locuiesc şi să muncesc singură. Dar am ştiut şi că e o tendinţă care, dacă i-aş da voie, m-ar putea face la fel de nebună ca Flo – în felul meu.

— Am venit pentru că…

Am tras aer în piept şi m-am forţat să continui:

— Pentru că habar n-aveam că Clare se căsătoreşte cu James.

— *Ce?*

Nina şi-a coborât picioarele din pat şi s-a uitat la mine. Am ridicat tremurător din umeri. Pusă problema în felul ăsta, suna într-adevăr… jalnic.

— Vorbeşti serios? Deci Clare te-a ademenit aici ca să-ţi dea vestea asta de căcat?

— N-nu chiar.

La naiba! *Nu* te mai bâlbâi.

— A zis că voia să mi-o spună în faţă. Că simţea că mi-e datoare.

— Ei, pe dracu'! a zis Nina, trăgându-şi o bluză pe ea şi, o clipă, vocea i-a fost înăbuşită, apoi a redevenit limpede când i-a ieşit capul pe guler, îmbujorată de indignare: Dacă voia să ţi-o spună faţă în faţă, normal era să te invite în oraş! Nu să te momească într-o pădure uitată de lume. Ce-o fi fost în capul ei?

— Nu cred… nu cred că asta a fost intenţia ei – Doamne, de ce-i luam apărarea? Cred că pur şi simplu nu s-a gândit.

— Pfui! a spus Nina, ridicându-se în picioare şi începând să-şi pieptene furioasă părul, care pârâia uşor când trecea peria prin el. Cum de-şi permite să facă *căcaturi* de genu' ăsta? Iar dup-aia mai şi reuşeşte să miroasă a trandafiri! Ţii minte că într-a noua a spus! toată lumea din clasă că îmi plăcea Debbie Harry? Şi apoi a zis că a făcut-o pentru că eram obligată „să trăiesc în minciună”, iar colegii chiar au avut impresia că mi-a făcut o *favoare?*

— Păi…

Nu ştiam ce să spun. Episodul cu Debbie Harry fusese foarte urât. Încă îmi aminteam expresia şocată a Ninei din clipa când intrase în clasă şi o găsise pe Clare fredonând – cu un zâmbet insinuant – piesa *Aşteptând la telefon*[13]*,* în timp ce toată clasa chicotea.

— Întotdeauna e vorba numai despre *ea,* a continuat Nina. Despre cum arată şi cum se simte ea. Atunci voia să pară prietena grijulie, liberală şi tolerantă, aşa că m-a dat în vileag, fără să-i pese dacă eram pregătită să spun tuturor adevărul, iar acum vrea să-şi ia zborul în asfinţit cu James la braţ, fără să se simtă deloc vinovată, aşa că, repede, te pune într-o situaţie în care nu prea ai de ales dacă s-o ierţi sau nu.

Nu mă gândisem aşa la povestea asta, dar, într-un sens, Nina avea dreptate.

— Nu mă necăjeşte ce-a făcut Clare, am spus eu, deşi în sinea mea ştiam că nu era adevărat decât în parte. Ce mă necăjeşte de fapt e că…

— Ce?

Dar brusc mi-am dat seama că nu puteam s-o spun. Sentimentul de goliciune se întorsese, aşa că am clătinat din cap şi am întors privirea, trăgându-mi şosetele.

Ce voisem să spun înainte de a-mi pierde curajul era: cât ştia James din toate astea? Fusese de acord cu planul?

— Putem să plecăm, a spus Nina pe un ton relaxat, încheindu-şi nasturii de la blugi, apoi s-a ridicat în picioare, întinzându-şi trupul de un metru şi optzeci şi cinci. Am putea să ne luăm noi zborul în asfinţit şi să le lăsam pe Clare şi Flo să se înnebunească de cap una pe alta.

— Şi pe Tom.

— Ah, da, şi pe Tom.
— Putem, nu-i aşa?
Era o perspectivă ademenitoare, aşa că m-am gândit la ea câteva clipe, în timp ce Nina continua să-şi perie părul.
Dar nu puteam să plecăm. Ştiam prea bine. Sau, de fapt, *eu* nu puteam să plec.
Dacă aş fi refuzat să vin aici, ar fi fost altceva. Dar plecarea mea acum, la jumătatea weekendului, ar fi fost interpretată într-un singur fel. Mi-i şi imaginam pe toţi făcând speculaţii: *biata Nora, ce fraieră, nici acum n-a lăsat în urmă povestea cu James; i-a stricat petrecerea lui Clare pentru că pur şi simplu n-a putut să se bucure pentru ea.*
Şi, lucru cel mai rău, *el* ar fi aflat. Mi-i imaginam în apartamentul lor perfect din Londra, ghemuiţi în pat, Clare oftând cu un aer preocupat: *Îmi fac griji pentru ea, James, pare că n-a reuşit nici acum să treacă peste despărţirea de tine.*
Şi el… şi el…
Mi-am dat seama că aveam pumnii încleştaţi, iar Nina se uita curioasă la mine. Am făcut un efort să-i relaxez şi am râs scurt şi fals:
— Ce bine ar fi să plecăm, nu? Dar nu putem. Ar fi un *du-te dracului* cam apăsat mai ales acum, după plecarea lui Melanie.
Nina s-a uitat la mine îndelung, cu un aer concentrat, apoi a clătinat din cap:
— Bine. Cred că eşti un pic masochistă. Dar cum vrei tu.
— Mai avem doar o noapte, am încercat eu să mă conving pe mine însămi. Pot să mai suport o noapte.
— În regulă, atunci mai stăm o noapte.

Paisprezece

De-aş fi plecat atunci.

Aş vrea să pot dormi, dar nu pot, nici cu ajutorul aparatului de injectat morfină, care face clic şi zumzăie lângă mine. Stau trează în pat, ascultând vocile de pe coridor; poliţistul şi poliţista discută cu glas scăzut despre ce s-a întâmplat, iar cuvântul acela îmi tot răsună în minte: *Crimă. Crimă. Crimă.*

O fi adevărat? E posibil să fie adevărat?

Cine a murit?

Clare? Flo? *Nina?*

Inima îmi stă în loc. Nu Nina. Nu frumoasa, insolenta, radioasa Nina. Te rog…

Trebuie să-mi amintesc. Trebuie să încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Ştiu că, în zori, vor veni să-mi pună întrebări. Aşteaptă să mă trezesc, aşteaptă să discute cu mine.

Până atunci, trebuie să am o versiune asupra evenimentelor.

Dar *ce* s-a întâmplat după discuţia cu Nina? Întâmplările din ziua aceea se învârt şi zvâcnesc în capul meu, amestecându-se şi încâlcindu-se, adevărul cu minciunile. Mai am doar câteva ore să încerc să mă limpezesc. Aşadar, pas cu pas. Ce s-a întâmplat după?

Mâna mi se duce la vânătaia de la umăr.

Cincisprezece

Când Nina şi cu mine am coborât la parter, Flo deja se oprise din plâns şi se spălase pe faţă, iar acum mânca pâine cu marmeladă, evident hotărâtă să pretindă că nu se întâmplase nimic.

— Avem cafea? a întrebat inocent Nina, deşi mi-am dat seama din tonul ei că nu voia decât s-o înţepe.

Flo a ridicat privirea cu o mină jalnică şi iarăşi i-a tremurat buza.

— Am… am uitat… V-am zis, nu ţii minte? Dar promit că o să iau azi, când mergem la poligonul de trageri.

— *Ce?*

Ne-am uitat amândouă la Flo, care ne-a zâmbit cu ochi umezi.

— Da, voiam să fie o surpriză. Mergem să tragem în porumbei de ceramică.

Am râs scurt, cu un aer şocat, iar Nina a rămas nemişcată.

— Serios?

— Bineînţeles. De ce?

— Pentru că… suntem la o… petrecere a burlăciţelor? Vrei să tragem cu puşca?

— M-am gândit că o să fie amuzant. A fost şi vărul meu când şi-a făcut petrecerea burlacilor.

— Da, dar…

Nina s-a oprit şi am văzut limpede gândurile care-i treceau prin minte, ca şi când i-ar fi fost scrise în frunte pe hârtie de telegraf: *De ce să nu mergem la o piscină ţi apoi să dansăm într-un club, ca oamenii normali? Pe de altă parte, la un poligon de trageri nu ne poate obliga să purtăm boa de pene roz, nu-i aţa? Deci putea fi şi mai rău.*.

M-am întrebat dacă nu cumva se gândea şi la Columbia, la plăgile împuşcate pe care le tratase nu cu mult timp în urmă.

— Hm… bine, a spus ea în cele din urmă.

— Porumbeii sunt de fapt ca nişte farfurii, a spus Flo pe un ton serios. Aşa că n-aveţi de ce să vă faceţi griji în caz că sunteţi vegetarieni sau împotriva sporturilor sângeroase.

— Nu-s vegetariană.

— Ştiu, dar zic în caz că ai fi fost.

— Nu-s vegetariană, a repetat Nina, dând ochii peste cap, apoi s-a dus la coşul cu pâine să pună nişte felii la prăjit.

— M-am gândit să luăm micul dejun aici, a continuat Flo. Iar apoi poate jucăm ceva… Am pregătit un mic concurs gen „Cine ştie câştigă”.

Nina s-a crispat teatral.

— Apoi plecăm la poligon. Şi ne întoarcem aici să bem şi să mâncăm curry[14].

— Curry? s-a auzit vocea lui Tom.

Ne-am întors cu toţii şi l-am văzut coborând treptele în pantaloni de pijama şi cu un halat desfăcut, frecându-se la ochi. Pantalonii de pijama erau înnodaţi foarte jos, atârnându-i pe şolduri şi dând la iveală o cantitate impresionantă de piele bronzată şi muşchi.

— Tim, l-a întâmpinat Nina, îmi pare rău să-ţi spun, dar ţi-ai uitat cămaşa. Nu vrei s-o ispiteşti pe Nora mai mult decât poate duce.

Am aruncat o bucată de pâine prăjită spre ea, dar s-a ferit şi pâinea a lovit-o pe Flo.

— Of, scuze!

— Încetaţi! ne-a mustrat Flo.

Tom doar a căscat, dar şi-a legat halatul şi mi-a făcut cu ochiul.

— Şi care-i planul pe ziua de azi? a întrebat el, luând o bucată de pâine prăjită de pe farfuria pe care i-a împins-o Flo.

— Tragem cu puşca, a spus Nina pe un ton neutru.

Sprâncenele lui Tom s-au ridicat atât de mult încât aproape că i-au dispărut în păr.

— Poftim?

— Tragem cu puşca. Lui Flo i se pare nostim.

Flo i-a aruncat o privire, nedându-şi seama dacă Nina o lua peste picior.

— *De fapt,* împuşcăm porumbei de ceramică, a spus ea sfidător. E distractiv!

— În regulă, a spus Tom, mestecând şi uitându-se în jur. M-am sculat ultimul? Ah, nu. Presupun că Melanie încă doarme.

— Melanie… a început Flo indignată.

Dar chiar în clipa aceea Clare a venit din living şi a întrerupt-o

ferm pe Flo:

— Melanie a trebuit să plece. Probleme de familie. Nu-ţi face griji, Tom, eu sau Nina o să te ducem înapoi la Newcastle. Dar vestea bună e că acum încăpem toţi într-o maşină, aşa că n-o să mai avem probleme de orientare – conduc eu, iar Flo o să-mi dea indicaţii, că ştie cum se ajunge la poligon.

— Excelent, a spus Nina. Nemaipomenit. O să cântăm cu toţii „Un elefant se legăna pe o pânză de păianjen” şi o să ne hârjonim pe bancheta din spate. Abia aştept.

— Bun, cred că a sosit timpul pentru concurs, a spus Flo.

A întors capul să se uite la mine, Nina şi Tom, care stăteam pe bancheta din spate. Eram strivită între ei şi deja mi se făcuse un pic rău, mirosul intens al aftershave-ului cu care se dăduse Tom accentuându-mi greaţa. Sau poate parfumul lui Clare – era greu să-mi dau seama în spaţiul înghesuit al maşinii. Am vrut să deschid un geam, dar ningea, iar căldura era dată la maximum.

— Avem două tabere, a continuat Flo. Voi trei împotriva lui Clare. Puneţi mâinile pe butoane pentru prima rundă, vă rog.

— Stai, stai! a strigat Nina. Despre ce o să fie întrebările şi care-i premiul?

— E un concurs despre James, a spus Clare amuzată. Nu-i aşa, Flops?

— Bineînţeles! a răspuns Flo râzând, iar mie aproape că mi-a venit să vomit. Iar premiul… nu ştiu. Gloria? Ah, gata, ştiu! Echipa care pierde poartă ăştia tot restul zilei!

Şi-a cotrobăit în rucsac şi a scos câteva perechi de chiloţi sumari pe spatele cărora scria: ÎL ❤ PE JAMES COOPER.

Am simţit că mi se încordează toţi muşchii de furie. Nina a tuşit şi s-a uitat plină de înţelegere la mine.

— Ăăă, Flo… a început ea pe un ton reţinut, dar Flo şi-a văzut de treabă.

— Staţi liniştiţi! O să-i purtaţi peste pantaloni – sau pe cap, sau cum vreţi voi… Aşa, şi acuma prima întrebare. E pentru echipa din spate. Clare primeşte câte un punct pentru fiecare întrebare la care voi nu ştiţi răspunsul, iar ea îl ştie. Care e al doilea prenume al lui James?

Am închis ochii, copleşită de răul de maşină, şi i-am ascultat pe Nina şi Tom discutând aprins despre întrebarea lui Flo.

— Sunt singur că începe cu C, a spus Tom. Cumva Chris?

Karl. Cu K.

— Nu, l-a contrazis Nina. Are legătura cu Rusia, că taică-su a fost profesor de politică rusă… Poate Theodor. Sau care era prenumele lui Stalin?

— Joseph. Dar sunt *sigură* că nu e Joseph. În plus, cine şi-ar boteza copilul după *Stalin*?

— Bine, atunci nu Stalin. Zi-mi alt rus faimos?

Am scrâşnit din dinţi. *Karl.*

— Dostoievski? Lenin? Marx?

— Marx! a strigat Nina. Îl cheamă Karl. Sunt sigură.

În ciuda greţii tot mai pronunţate, am zâmbit uşor văzând cât de competitivă este. Nina nu accepta să piardă nimic – nicio dispută, niciun joc – şi spunea deseori că de aceea nici nu juca vreun sport competitiv, pentru că n-ar fi suportat să piardă în faţa *cuiva,* nici măcar în faţa lui Usain Boit.

— Răspuns final? a întrebat Flo cu o mină serioasă. Încă aveam ochii închişi, dar am simţit-o pe Nina încuviinţând viguros din cap alături de mine.

— Karl. Cu K.

— Corect! întrebarea doi. În ce zodie e James?

— E născut în a doua parte a anului, sunt sigură, a spus imediat Nina. În septembrie sau octombrie.

— Ba nu, cred că în august, a ripostat Tom. De fapt, n-am nicio îndoială.

S-au ciondănit o vreme, făcând schimb de dovezi, iar în cele din urmă Nina a spus:

— Nora, tu ce…? Hei, te simţi bine? Ai faţa verzuie.

— Mi-e puţin greaţă, am răspuns eu scurt.

— O, Doamne, s-a tras ea înapoi, deşi nu prea avea spaţiu la dispoziţie pe bancheta din spate. Deschideţi un geam. Tom, deschide-l şi tu pe-al tău.

Apoi mi-a dat un ghiont uşor în coaste şi a spus:

— Deschide ochii. Îţi face bine să te uiţi la drum – cică e bine să-i

dai creierului informaţia că te deplasezi.

Am deschis ochii fără tragere de inimă. Flo rânjea pe scaunul din faţă, iar Clare conducea calm. Am văzut în retrovizor că zâmbea. Mi-a surprins privirea o clipă şi în zâmbetul ei am citit o undă maliţioasă. O clipă – doar o clipă – mi-a venit să-i dau o palmă peste pometele de o frumuseţe perfectă.

— Sunt *sigur* că e născut în august, a repetat Tom. Îmi aduc aminte că, într-un an, am fost la Proms[15] cu el şi cu Bruce.

— Ei, pe naiba! am răbufnit eu. E născut pe 20 septembrie. Habar n-am în ce zodie pică.

— Fecioară, a spus Tom instantaneu, părând să nu fi pus la suflet ieşirea mea nervoasă. Eşti sigură că asta e data, Nora?

Am dat din cap în semn că da.

— Bine. Fecioară. Ăsta e răspunsul nostru.

— Două puncte pentru echipa din spate! a spus Flo încântată. Clare, va *trebui* să-i ajungi din urmă! Următoarea întrebare: care e mâncarea preferată a lui James?

Am vrut să închid din nou ochii, dar n-am îndrăznit. Era o adevărată tortură.

Mi-am luat privirea de la Clare şi am plecat capul, înfigându-mi unghiile în palmă, încercând să uit de greaţă şi de amintirile care mi se înghesuiau nepoftite în minte. L-am revăzut o clipă pe James întins pe pat, după ce se întorsese de la şcoală, mâncând un bol cu clementine, fructele lui preferate. Am simţit în nări aroma dulce şi pătrunzătoare a uleiului din coaja lor şi mirosul camerei lui James – iz de cearşafuri răvăşite şi parfumul pielii lui. Înainte, îmi plăceau clementinele – îmi plăcea să le simt aroma pe degetele lui şi să-i găsesc cojile în buzunare. Acum, nu mă mai ating de ele.

— Curry *panang?*[16] a spus Tom nesigur, dar Flo a făcut o grimasă.

— Eşti *foarte* aproape, a spus ea. Dar nu pot să vă dau decât jumătate de punct pentru răspunsul ăsta. *Panang* cu...?

— Tofu, a adăugat Tom prompt.

Flo a încuviinţat din cap:

— Trei puncte! Încă două întrebări şi apoi îi vine rândul lui Clare. Întrebarea patru: cu ce piesă şi-a făcut James debutul în West End.

{17}

— La ce te referi când zici West End? a întrebat Tom. Adică incluzi şi Teatrul Naţional Regal? Pentru că eu, unul, nu l-aş include.

A urmat o discuţie în şoaptă între Flo şi Clare, după care Flo s-a întors spre noi.

— Bine, reformulez: cu ce piesă a debutat la *Londra?*

L-am căutat o dată pe James pe Google. O singură dată. Am găsit o mulţime de poze cu el: fie în costum pe scenă, fie reclame, fie zâmbind la evenimente caritabile şi la premiere. Nu m-am putut uita la cele în care privea direct în obiectiv, la cele în care mă fixa cu privirea de pe ecran. Când am ajuns la una care-l înfăţişa gol pe scenă, în piesa *Equus,* am închis navigatorul cu mâini tremurânde, ca şi când aş fi nimerit peste ceva violent sau obscen.

Tom şi Nina discutau în continuare peste capul meu.

— Credem că a debutat ca dublură în *Băieţii de la istorie,* a spus Nina în cele din urmă, şi Flo a tras aer în piept.

— Oooo! Foarte aproape. Îmi pare rău – ăla a fost *al doilea* lui rol. Să ne spună Clare răspunsul corect.

— *Vincent în Brixton,* a zis Clare. Un punct pentru mine.

— N-am auzit niciodată de piesa asta, a spus Nina.

Tom s-a aplecat peste mine şi i-a dat un pumn în glumă:

— A câştigat Premiul Lawrence Olivier pentru cea mai bună piesă nouă. *Şi* un Premiu Tony.

— N-am auzit nici de premiul ăsta. Cine e Tony?

— Dumnezeule! a spus Tom, ridicând mâinile. Merg în maşină cu o adevărată filistină!

— Mai departe, a spus Flo tare, ca să-i acopere. A cincea şi ultima întrebare pentru echipa din spate. Unde şi când a cerut-o James de soţie pe Clare?

Am închis din nou ochii, ascultând protestele lui Tom şi Nina.

— Nu e corect!

— Ar trebui să fie lucruri pe care Clare ar putea să *nu* le ştie.

— A cerut-o de ziua ei, a spus Tom. Sunt sigur. Pentru că a doua zi au luat masa cu mine şi cu Bruce, iar Clare ne-a arătat inelul. Chiar, unde ţi-e inelul, Clare?

— Ah, păi… am auzit-o mişcându-se pe scaunul din faţă şi punând mâna pe schimbător să vireze din scurt într-o intersecţie. L-am lăsat acasă. Sinceră să fiu, încă nu m-am obişnuit să-l port şi mă tem întruna să nu-l pierd.

— Cât priveşte locul… s-a auzit vocea lui Tom, şi i-am ghicit încruntătura. Aş paria că te-a cerut la J. Sheekey.

— Ooo, atât de aproape! a tras Flo aer în piept. Da, a cerut-o de ziua ei, dar nu la J. Sheekey, ci în barul de pe Southbank. Îmi pare rău, doar jumătate de punct. Deci aveţi… trei puncte jumate, iar Clare, un punct jumate.

— Unele dintre întrebări au fost aranjate, a mormăit Tom. Dar o să ne răzbunăm.

— În regulă, runda a doua, prima întrebarea pentru Clare. Cum se numea primul animal de companie al lui James?

— Blimey, a răspuns Clare nesigură. Cred că era un hamster, dar chiar nu sunt sigură.

— Echipa din spate?

— Habar n-am, a spus Nina. Nora? m-a întrebat ea.

A avut delicateţea să-şi ia un ton stânjenit, ca şi când ar fi înţeles cât de dureroasă era toată povestea asta pentru mine. Ştiam. Dar nu voiam nici în ruptul capului să le spun. Doar am clătinat din cap.

— Un porcuşor de Guineea pe care îl chema Mindy, ne-a lămurit Flo. Nu ia nimeni punctul. Întrebarea doi. Care femeie celebră e preferata lui James?

Clare a izbucnit în râs:

— Bine, din respect faţă de mine însămi, o să aleg pe cineva care seamănă cu mine. Adică pe… Doamne, cu cine semăn? Dar orice aş spune, tot o să par nerealistă. În regulă, îi plac femeile puternice şi amuzante. O să spun… Billie Piper.

— Nu semeni deloc cu Billie Piper! a obiectat Nina. Mă rog, în afară de faptul că sunteţi amândouă blonde.

— Ei bine, nu e Billie Piper, a spus Flo. E…

Şi s-a uitat pe foaie:

— Habar n-am cine e femeia asta. Jean… cum se pronunţă numele ăsta? Morrow? Tu ştii, Clare?

— Nici eu n-am auzit niciodată de ea. E actriţă de teatru, Tom?

— Pe aici, i-a spus Flo lui Clare, şi am virat brusc într-o intersecţie.

— Jeanne Moreau, a spus Tom. E o actriţă franceză. A jucat în filmul ăla de Truffaut – *Jules* şi *Jim,* parcă. Dar nu ştiam că e actriţa preferată a lui James.

— Mă rog, n-aş putea spune că e o celebritate, a bombănit Clare, după care am traversat un pod arcuit şi am luat viteză.

Am simţit că iarăşi mi se face rău.

— Următoarea întrebare, i-a cerut Clare lui Flo.

— Care e marca de haine preferată a lui James?

Marca de haine preferată? James, aşa cum îl ştiam eu, ar fi râs de întrebarea asta. M-am gândit că poate era o întrebare capcană, iar Clare avea să răspundă: Oxfam.

Clare a tăcut câteva clipe, bătând darabana în volan.

— Ezit între Alexander McQueen şi Comme des Garçons, a spus ea în cele din urmă. Dar o să aleg… McQueen. Pentru că asta poartă.

Cui îi păsa?

— Corect! a spus Flo. Mă rog, răspunsul lui a fost: „Dacă e vorba de mărci care mi se par elegante, atunci probabil Vivienne Westwood, dar dacă te referi la marca pe care o port, atunci McQueen." Deci cred că se pune ca un răspuns corect. Întrebarea patru. Ce parte a corpului – Flo a izbucnit în râs – şi-a tăiat din greşeală la zece ani, la un curs de tâmplărie?

— Şi-a retezat o bucăţică din încheietura unui deget. Şi acuma se mai vede semnul.

Am strâns pleoapele şi mai tare. Îmi aminteam foarte bine cicatricea aceea, o pată albă pe încheietura degetului mic de la mâna stângă şi o linie lungă, care i se întindea până la încheietură, contrastând cu pielea lui bronzată. Mi-am amintit cum îi sărutam linia aceea, urcând cu buzele pe antebraţul lui, până la adâncitura moale a umărului, iar James stătea întins, tremurând uşor, încercând să nu râdă în timp ce-i atingeam pielea catifelată şi sensibilă de pe interiorul braţului.

— Corect! a spus Flo. Te descurci de minune. Sunteţi la egalitate: trei puncte jumate. Aşa că întrebarea următoare este decisivă. Dacă

Clare ghiceşte, chiloţii o să-i purtaţi voi. Aşadar, bătăi de tobă! La ce vârstă şi-a pierdut James virginitatea?

Am simţit că mi se ridică fierea în gâtlej şi am deschis ochii:

— Opreşte m-maşina!

— Ce-i? mi-a aruncat Clare o privire în retrovizor. Doamne, Lee, eşti verde la faţă.

— Opreşte maşina, am repetat eu, punând mâna la gură. O să…

Dar n-am putut termina. Mi-am strâns buzele, respirând pe nas, şi Clare a oprit brusc. Am ieşit repede din maşină pe lângă picioarele Ninei şi am rămas pe marginea înzăpezită a drumului, cu mâinile sprijinite pe genunchi, tremurând de greaţă.

— Ţi-e rău? am auzit vocea alarmată a lui Flo în spatele meu. Te ajut cu ceva?

Însă nu puteam să vorbesc. Doar am clătinat vehement din cap, dorindu-mi ca Flo să mă lase în pace. Voiam să mă lase *toţi* în pace.

— Cum te simţi, Lee? a ieşit pe geam vocea lui Clare.

Nu Lee, curvă proastă ce eşti! Nora! mi-am spus cu răutate în sinea mea. Dar am tăcut. Am aşteptat să mi se domolească respiraţia şi să-mi treacă greaţa.

— Nora, te simţi mai bine?

Era Nina, care a venit lângă mine şi mi-a pus mâna pe umăr. Am dat din cap în semn că da, apoi m-am îndreptat de spate, inspirând adânc şi tremurător. Aerul rece mi-a înţepat plămânii, dar era o răceală curată, purificatoare, o adevărată eliberare după zăpuşeala din maşină.

— Da. Scuze. Mi s-a făcut un pic rău… Cred că de la statul în spate.

— Ba cred că de la concursul greţos al lui Flo, a spus ea, fără să se sinchisească să coboare vocea.

M-am crispat gândindu-mă la Flo şi m-am întors spre ea cu o expresie vinovată. Dar Flo sau n-o auzise pe Nina, sau nu-i păsa, pentru că stătea de vorbă cu Clare pe un ton nepăsător.

— Flo, a spus Nina, întorcându-se spre maşină, cred că ar fi bine ca Nora să stea în faţă, te superi?

— Nu, absolut nicio problemă. Nora, biata de tine! Ar fi trebuit să spui că ţi-e rău.

— Mă simt mai bine, am spus eu pe un ton încordat, dar am luat loc lângă Clare, pe scaunul eliberat de Flo.

Clare s-a uitat la mine plină de înţelegere, iar Flo a spus cu entuziasm în glas:

— Aşa! Iar acuma să ne întoarcem la concurs!

— Flops, a intervenit Clare, cred că e mai bine să rămână remiză, ce zici? Am jucat destul.

— Ah, s-a schimbat Flo la faţă.

Mi-a părut rău pentru ea. Oricine ar fi fost vinovat pentru situaţia asta, cu siguranţă nu era ea. Singura ei greşeală era că încerca să fie o bună prietenă pentru Clare.

Şaisprezece

— Leonora!

Simt că mă scutură o mână.

— Leonora, trebuie să te trezeşti, draga mea. Leonora.

Nişte degete îmi ridică pleoapele şi ochii îmi sunt inundaţi de o lumină orbitoare.

— Au! strig eu, clipind şi trăgându-mi capul într-o parte.

O mână îmi dă drumul la bărbie.

— Scuze, draga mea, te-ai trezit?

Faţa e tulburător de aproape, iar ochii femeii se uită ţintă într-ai mei. Clipesc din nou, apoi încuviinţez din cap.

— Da. M-am trezit.

Nu ştiu când am adormit. Am impresia că am stat trează jumătate de noapte, urmărind siluetele poliţiştilor pe geamul de la uşă, încercând să-mi amintesc, să pun lucrurile cap la cap. Poligonul de trageri. De acolo am vânătaia de recul. Să nu uit să le spun poliţiştilor… De-aş putea să-mi fac ordine în gânduri.

Dar cu cât mă întorc mai mult în trecut, cu cât mă apropii de ce s-a întâmplat, cu atât sunt mai înceţoşate lucrurile. Ce s-a întâmplat de fapt? Unde mă aflu acum?

Probabil am rostit cu voce tare ultimele cuvinte, pentru că asistenta îmi zâmbeşte binevoitor.

— Ai avut un mic accident de maşină, scumpa mea.

— Am păţit ceva?

— Nu, nu ţi-ai rupt nimic, îmi explică ea cu un plăcut accent de Northumberland. Te-ai lovit rău la faţă. Ai ochii vineţi, dar nicio fractură. De-aia te-am şi trezit. Trebuie să facem observaţii la câteva ore, să ne asigurăm că nu s-a întâmplat nimic pe timpul nopţii.

— Am adormit, spun eu prosteşte, apoi îmi frec faţa cu palmele.

Mă doare de parcă m-aş fi izbit cu capul de o fereastră.

— Ai grijă, îmi spune asistenta. Ai câteva tăieturi şi vânătăi.

Îmi frec picioarele presărate cu noroi, nisip şi sânge. Mă simt respingătoare. Am nevoie să fac pipi.

— Pot să fac un duş? întreb eu, cu mintea înceţoşată.

Văd uşa unei băi în colţul camerei. Asistenta se uită pe fişa de la capul patului.

— Să întreb doctorul. Nu spun că nu, dar vreau să mă asigur.

Se întoarce să iasă, iar eu văd silueta de pe hol şi-mi amintesc dintr-odată conversaţia pe care am auzit-o azi noapte. Pare să fi fost un coşmar. Oare chiar am auzit ce cred că am auzit sau doar am visat?

— Aşteaptă, am spus eu. Azi-noapte oamenii de-afară au zis că…

Dar deja a ieşit şi uşa s-a închis în urma ei, aducând în cameră mirosuri de mâncare şi zgomote de pe coridor. Poliţista de pe hol o apucă pe asistentă de braţ şi aud un schimb de replici. Asistenta dă din cap plină de înţelegere.

— Nu încă, aud din pat… permisiune de la medic… mai trebuie aşteptat…

— Nu cred că înţelegi, spune poliţista care, deşi vorbeşte cu glas scăzut, rosteşte cuvintele limpede şi ferm, ca o prezentatoare de ştiri, aşa că o aud prin geamul uşii mai clar decât pe asistenta care mormăie cu accentul ei nordic. Acuma vorbim de o investigaţie criminalistică.

— O, nu! spune asistenta şocată. A murit?

— Da.

Deci e adevărat. N-a fost doar în mintea mea. N-a fost doar produsul morfinei şi al izbiturii la cap.

E adevărat.

Mă străduiesc să ridic capul de pe pernă, simţindu-mi bătăile inimii în fundul gâtului, şi în stânga mea văd linia subţire şi verde tresărind panicată pe ecranul monitorului.

Deci a murit cineva.

A *murit* cineva.

Dar cine?

Şaptesprezece

— Bine-aţi venit în pădurea Tuckett, ne-a întâmpinat vag plictisit bărbatul cu accent australian.

Era bronzat şi avea trăsături puternice, care îmi aminteau de Tom Cruise, şi după cum se uita Flo la el, cu gura întredeschisă şi cu ochii verzi măriţi, mi-am dat seama că nu eram singura care observase asemănarea.

— Numele meu e Grig, şi astăzi o să fiu instructorul vostru.

S-a oprit, părând să ne numere, apoi a zis:

— Staţi un pic, rezervarea spune că ar trebui să fie şase persoane. Cineva a tras chiulul?

— Da, a spus Flo apăsat. Cineva a tras chiulul. Şi nu-i greu de ghicit la *cine* o să mă gândesc când o să trag cu puşca.

— Vasăzică suntem doar cinci, a spus instructorul relaxat, fără să ia în seamă încordarea nervoasă a lui Flo. Am înţeles. Bun, întâi de toate trebuie să vă spun care sunt măsurile de siguranţă…

Şi a început o tiradă despre căşti antifonice, alcool, responsabilităţile posesorilor de armă şi aşa mai departe.

După ce am stabilit că da, suntem toţi începători, că nu, niciunul dintre noi nu are permis de portarmă, şi că da, cu toţii suntem majori şi nebăuţi, am semnat fiecare câte o declaraţie lungă şi întreaga trupă a pornit spre partea din spate a centrului de primire, care era orientată spre pădure.

Instructorul ne-a măsurat din priviri:

— Slavă Domnului că n-aţi venit cu boa de pene roz sau alte porcării de genu' ăsta. N-o să vă vină să credeţi ce probleme avem cu grupurile de burlăciţe.

A făcut semn cu degetul spre Flo:

— Tu… Flo, am reţinut bine? Ai o haină cam subţire, îţi trebuie ceva mai gros să te apere de recul.

A scormonit într-un cufăr din spatele lui şi a scos o haină matlasată. Flo a făcut o grimasă, dar a pus-o pe ea.

— Scuze, trebuie să te întreb, a spus ea, ridicând fermoarul. Chiar

te cheamă Grig? E cumva o poreclă?

— Nu, mi se zice Grig de la Grigory.

— Ah, *Greg,* a comentat Flo, râzând un pic prea tare.

Greg s-a uitat un pic ciudat la ea:

— Mda, Grig. Aşa am zis şi eu. Acum, a continuat el, scoţând o puşcă desfăcută şi aşezând-o pe o masă cu picioare în „X”, trebuie să vă întipăriţi în minte că o puşcă e o armă concepută să ucidă. Să nu uitaţi asta. Trataţi-o cu respect şi o să vă trateze şi ea cu respect. Jucaţi-vă cu ea şi, vă place sau nu, o să aveţi probleme. Şi, lucrul cel mai important, niciodată să nu îndreptaţi arma spre cineva – nici încărcată, nici descărcată. Şi dacă apăsaţi pe trăgaci şi puşca nu trage, să nu vă uitaţi pe ţeavă să vedeţi ce s-a întâmplat. Toate astea par simple, dar aţi fi surprinşi să aflaţi cât de des încalcă lumea măsurile astea simple de siguranţă. Aşa. Acum, o să învăţăm câteva lucruri de bază despre încărcarea puştii, despre închiderea şi deschiderea ei, după care o să mergem în pădure şi o să tragem în nişte ceramică. Dacă aveţi întrebări, să nu ezitaţi. Acum, primele cartuşe cu care o să tragem astăzi…

L-am ascultat cu toţii în tăcere, în timp ce ne prezenta detaliile tehnice şi concursul caraghios de pe drum mi s-a şters complet din minte. Mă bucuram că aveam un lucru asupra căruia să mă concentrez, că nu mai trebuia să mă gândesc la Clare şi James, şi am avut impresia că şi ceilalţi simţeau la fel – sau măcar cei mai mulţi dintre ei. Nina şi Clare au schimbat repede subiectul când Flo încercase să discute în maşină despre planurile pentru luna de miere. Tom nu mai intervenise în conversaţie şi îşi petrecuse mare parte din restul drumului până la poligon tastând pe telefonul BlackBerry, dar l-am văzut aruncând o scurtă privire spre mine şi Clare şi mi-am dat seama că era atent la ce se discuta. *Dacă scrii mesaje despre ce se întâmplă aici, jur că te omor,* mi-am spus în sinea mea, dar am tăcut.

Acum aprobam din cap ce spunea Greg despre catapultele pentru porumbeii de ceramică, iar când, în cele din urmă, şi-a încheiat tirada, l-am urmat cu toţii afară, în pădurea rară de pin, cu puştile desfăcute şi sprijinite pe braţ.

— Auzi, dacă o să-ţi placă să tragi, poate ar fi bine să pui şi o

puşcă pe lista de cadouri pentru nuntă! i-a spus Flo lui Clare, râzând zgomotos. Să fie nuntă cu împuşcături!

Clare a râs şi ea:

— Cred că James m-ar omorî dacă m-aş apuca să modific lista de cadouri. Am stat aproape o zi întreagă la John Lewis[18] ca s-o reducem la forma actuală. N-o să-ţi vină să crezi câte certuri am avut – ne-a luat vreo două ore numai să alegem o cafetieră. O recomandare din partea lui Heston Blumenthal[19] e un plus sau un minus? Vrem să aibă şi dispozitiv pentru spumă de lapte? Să luăm o cafetieră care şi râşneşte cafeaua sau una cu capsule…

— Şi aţi ales una care râşneşte, nu? a întrerupt-o Tom. Pentru că orice ar spune George Clooney, modelul cu capsule e deja demodat. E un fel de sifon *de nos jours*[20].

— Vorbeşti exact ca James! a spus Clare. Într-adevăr, alea care râşnesc cafeaua sunt foarte bune, dar ce te faci dacă se strică râşniţa? Ăsta a fost argumentul meu. Rămân în casă cu o maşină inutilă. Dar dacă îţi iei o râşniţă separată…

— Adevărat, a dat Tom din cap. Şi ce-aţi hotărât până la urmă?

— Păi, ştii că eu sunt cu ceaiul. James e fanul cafelei. Aşa că l-am lăsat pe el să aibă ultimul cuvânt şi a ales un model cu râşniţă marca Sage, recomandat de Heston Blumenthal.

— Şi Bruce s-a gândit să cumpere una anul trecut. O maşinărie dată naibii. Costă aproape şase sute de lire, nu?

— Cam aşa, a încuviinţat Clare.

Nina mi-a aruncat o privire, încrucişându-şi ochii, iar eu am încercat să-mi păstrez o mină impasibilă, dar eram întru totul de acord cu ea. Şase sute de lire pentru o cafetieră? Îmi place cafeaua, dar să dai atâţia bani? Ah, şi au pus cafetiera pe lista de cadouri… Ştiam că nu asta era intenţia ei, dar mi se părea ofensatoare presupunerea lui Clare că oamenii puteau să cheltuiască atâta pentru ea. Sau că şi-ar fi dorit.

Dar poate că era presupunerea lui James.

Gândul ăsta mi-a lăsat un gust amar.

— Gata, a spus Greg când copacii au dispărut, făcând loc unui luminiş larg, acoperit cu iarbă. Toată lumea se opreşte aici. Acum, a continuat el, cu aerul cuiva care recita un refren de care era sătul

până peste cap, astăzi vom folosi cartuşe de 75 de milimetri. Este un cartuş cu rază medie, potrivit pentru toate tipurile de tragere în ţinte ceramice. Acesta – a ridicat un tub metalic – este un cartuş letal de 75 de milimetri. Alicele se află aici – a lovit cu degetul capătul rotunjit al tubului –, la mijloc e umplutura cartuşului, iar praful de puşcă şi capsa sunt aici, la capătul metalic. Acum, înainte de a începe, vreau să vă arăt efectele unui astfel de cartuş asupra corpului uman.

— Să nu ne ceri să ne oferim voluntari! a strigat Flo.

Greg s-a întors spre ea cu o faţă inexpresivă:

— Foarte frumos din partea ta că te-ai oferit, domnişoară.

Flo a râs nervos. Părea uimită şi, în acelaşi timp, vag nerăbdătoare.

— Ar trebui să începi cu viitoarea mireasă, zău! a protestat ea, când Greg i-a făcut semn cu mâna să se apropie, dar tot s-a dus lângă el îmbujorată, mimând frica şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Aşa, deci Flo a avut amabilitatea de a se oferi voluntară. Cu ajutorul ei, vom demonstra efectele unui foc de puşcă de la mică distanţă.

A făcut o pauză şi a clipit:

— Dar nu vă faceţi griji, n-o să stea la capătul periculos al ţevii. Asta – a ridicat o coală mare de hârtie cu o siluetă umană conturată cu negru – este o ţintă de hârtie, folosită de obicei pentru exerciţiile cu pistolul.

A băgat mâna în buzunar, a scos nişte piuneze şi a fixat ţinta pe un copac alăturat. Scoarţa era ciuruită şi nu trebuia să te gândeşti mult că să-ţi dai seama ce urma să se întâmple.

— Toată lumea în spate, vă rog. Căştile pe urechi, Flo.

— Mă simt ca un DJ! a spus Flo, zâmbind şi trăgându-şi căştile fluorescente pe urechi.

— Acum încarc puşca, a spus Greg, fixând cartuşul în locaşul lui, iar acum o închid, aşa cum v-am arătat în centrul de primire. Flo, vino aici, în faţa mea. Aşa. Ridică puşca.

Greg i-a lipit-o de umăr, ajutând-o să ţină arma nemişcată. Flo a chicotit uşor isteric.

— Greg al nostru e foarte drăguţ, nu-i aşa? mi-a şoptit Tom la

ureche. Nu m-ar deranja să-mi corecteze poziţia. Oricum, Flo pare că n-are de gând să obiecteze.

— Ţine-o bine, a spus Greg. Acum, degetul pe trăgaci.

A cuprins mâna lui Flo, imobilizând ţeava şi patul puştii:

— Apasă uşor pe trăgaci. Fără mişcări bruşte…

S-a auzit o bubuitură asurzitoare, iar Flo a icnit şi s-a dat în spate, izbindu-se de pieptul lui Greg, iar hârtia din faţa noastră s-a pulverizat.

— Dumnezeule! a spus Tom.

Mai văzusem trageri la ţintă în filmele americane – gloanţele lăsau găuri mici, aproape de mijlocul ţintei desenate în interiorul siluetei negre. Dar asta era cu totul altceva. Alicele loviseră silueta în piept, iar partea de mijloc a hârtiei dispăruse aproape complet. În timp ce ne uitam la ţintă, bucata cu picioarele s-a desprins şi a căzut uşor pe pământul acoperit cu frunze.

— Exact, i-a răspuns Greg, luând puşca din mâna lui Flo şi apropiindu-se de noi.

Faţa lui Flo, care mergea alături de el, era un amestec de spaimă şi încântare. Era îmbujorată, dar nu-mi dădeam seama dacă era de la emoţia împuşcăturii sau, cum sugerase Tom, de la apropierea de Greg.

— După cum aţi văzut, a continuat instructorul, o singură împuşcătură de la mică distanţă pricinuieşte daune foarte mari. Dacă ar fi fost vorba de un om, puţin probabil să mai fi supravieţuit până la punctul de prim ajutor, darămite până la cel mai apropiat spital. Aşadar, doamnelor şi domnilor, morala este asta: respectaţi-vă arma. În regulă. Întrebări?

Am clătinat cu toţii din cap, fără să spunem nimic. Doar Flo era radioasă. Nina avea o mină foarte posomorâtă. Mi-am amintit de plăgile împuşcate pe care le tratase cât lucrase pentru Medici fără Frontiere şi m-am întrebat la ce se gândea.

Greg a dat din cap o singură dată, cu un aer satisfăcut, şi am plecat în grup după el spre stabiliment.

Optsprezece

— A fost foarte distractiv! a spus Flo, prăbuşindu-se pe canapea şi dându-şi jos ghetele.

Avea şosete roz şi pufoase. Şi-a scuturat zăpada din păr – începuse din nou să ningă pe drumul de întoarcere – şi a adăugat:

— Bravo, Tom! Eşti un trăgător pe cinste!

Tom a zâmbit şi s-a tolănit pe un fotoliu.

— Am tras mult cu arcul în adolescenţă. Cred că sunt abilităţi similare.

— Ai tras cu arcul? s-a uitat Nina la el cu un aer surprins. Ca în *Robin Hood şi ceata lui?* Trebuia să porţi colanţi?

— Nu, ca în sportul ăla olimpic, a spus Tom, care se vedea că era obişnuit cu tachinările, aşa că nu s-a supărat. Şi nu, nu trebuia să purtăm colanţi. Am făcut şi scrimă. E foarte bună pentru condiţia fizică. Foarte solicitantă. Acum mi-am cam ieşit din formă.

Şi-a încordat un biceps şi s-a uitat la el cu o mină care se voia tristă, dar pe faţa lui s-a citit o undă de mulţumire de sine.

— Doamne, i-a răspuns Nina cu o mină plină de compasiune, îmi închipui că e îngrozitor să ai pectorali ca nişte sâni de adolescentă şi abdomen cu pătrăţele. Habar n-am cum de te suportă Bruce.

— Încetaţi! i-a mustrat Flo.

Clare se uita la ei de pe cealaltă canapea şi m-am trezit uitându-mă la ea, amintindu-mi că-i plăcea să observe, că obişnuia să arunce câte o replică, aşa cum arunci o piatră într-un lac, apoi să se retragă în linişte şi să urmărească vălurelele, în timp ce oamenii din jurul ei se străduiau să-şi dea seama ce-a vrut să spună. Nu era un obicei plăcut, dar nici nu puteam să-l condamn. Îl înţelegeam foarte bine. Şi eu mă simt mai bine când privesc decât atunci când sunt privită.

Clare a întors capul şi m-a surprins uitându-mă la ea în timp ce se uita la Nina şi Tom hârjonindu-se, şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet conspirativ, care părea să spună: *Te-am văzut.*

Am întors privirea.

Oare ce sperase să obţină invitându-mă aici? Nina credea că

încercase să-şi împace conştiinţa pe cheltuiala mea – echivalentul unui soţ infidel care-şi mărturiseşte adulterul soţiei.

Eu nu eram de aceeaşi părere. Nu mi-o imaginam pe Clare nemaidormind nopţile pentru că se combinase cu James. Şi, în orice caz, nu merita condamnarea mea. Nu-mi datora nimic. James şi cu mine ne despărţiserăm cu mult timp în urmă.

Deci nu era asta. M-am gândit că poate… poate doar îşi dorise să privească. Să vadă cum primesc vestea. Probabil că, în liceu, o dăduse pe Nina în vileag din acelaşi motiv. Ca un copil care vede un muşuroi plin cu furnici şi nu poate să *nu facă* o gaură în el.

Apoi se dă un pas în spate… şi se uită.

— Dar tu, Lee? a spus Flo dintr-odată.

Am întors capul spre ea, smulsă din gândurile mele.

— Scuze, poftim?

— Ţi-a plăcut?

— Oarecum, am răspuns eu, frecându-mi umărul, unde simţeam că începea să se formeze o vânătaie. Atâta că mă cam doare umărul.

— Te-a lovit reculul când ai tras prima oară, nu?

Izbitura puştii m-a luat prin surprindere. Patul de lemn m-a lovit cu atâta putere în osul umărului, încât mi s-a tăiat respiraţia.

— Puşca trebuie ţinută strâns, a spus Tom. Tu ai stat cu ea aşa, uite.

A întins mâna să ia puşca de deasupra şemineului şi a sprijinit-o de umăr, arătându-mi poziţia defectuoasă care mă costase o vânătaie.

Ţeava puştii era îndreptată direct spre mine. Am împietrit.

— Hei! a strigat Nina.

— Tom! a intervenit şi Clare, ridicându-se în capul oaselor de pe canapea şi mutându-şi privirea de la mine la Tom şi înapoi la mine. Pune-o jos!

Tom doar a rânjit. Ştiam că glumea, dar tot am simţit că mi se încordează fiecare muşchi din corp.

— Uau, zici că-s Jason Bourne, a spus el. Simt cum mi se urcă puterea la cap. Hmm… ia să interogăm nişte oameni. Să începem cu tine, Nora: de ce nu te-a pomenit Clare niciodată în toţi anii de când o cunosc?

Am încercat să vorbesc, dar gura mi se uscase brusc şi abia dacă mai puteam să înghit.

— Tom! a spus Clare mai apăsat. Poate că sunt paranoică, dar chiar e cazul să fluturi puşca aia după ce înţeleptul Grig ne-a sfătuit să nu ne jucăm cu armele?

— Nu e încărcată, a spus Flo şi a căscat. Mătuşa o foloseşte ca să sperie iepurii.

— *Şi totuşi… a s*pus Clare.

— Glumeam, a răspuns Tom.

Buzele i s-au curbat din nou într-un rânjet ca de lup, dezvelindu-şi dinţii nenatural de albi, apoi a coborât puşca şi a pus-o la loc pe cuiele de lemn.

M-am trântit pe speteaza canapelei, simţind cum se retrage valul de adrenalină, şi pumnii mi s-au descleştat. Îmi tremurau mâinile.

— Mda, bună glumă, a spus Clare, încruntându-se cu aerul că nu găsea nimic amuzant în povestea asta. Data viitoare când mai vrei să te joci cu chestia aia, ai grijă să n-o mai îndrepţi spre una dintre prietenele mele, da?

I-am aruncat o privire recunoscătoare, iar ea a dat ochii peste cap, ca şi când ar fi vrut să spună: „Ce idiot!”.

— Îmi pare rău, a spus Tom cu blândeţe în glas. Cum am zis, era o glumă, dar îmi pare rău dacă am supărat pe cineva.

Şi a făcut o plecăciune ironică spre mine.

— Pe mine să mă scuzaţi, a spus Flo, căscând încă o dată. Trebuie să mă duc să pregătesc cina.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Clare.

Flo s-a luminat, zâmbetul radios transfigurându-i toată faţa.

— Serios? Dar tu ar trebui să fii răsfăţata zilei.

— Ei, lasă, vin şi eu să toc ceva.

S-a ridicat de pe canapea, a luat-o pe Flo prieteneşte pe după umeri şi au ieşit împreună din living. Tom le-a urmărit cu privirea.

— Ce cuplu ciudat, nu?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

— Mi-e greu să-mi dau seama ce legătură poate să existe între Clare aşa cum o ştiu eu şi Flo. Sunt atât de… diferite.

Observaţia lui ar fi putut părea lipsită de sens, dat fiind că erau

asemănătoare din punct de vedere fizic şi ambele erau îmbrăcate aproape identic, ca şi când ar fi purtat o uniformă: blugi gri spălăciţi şi bluză cu dungi. Dar am înţeles la ce se referea.

Nina s-a întins:

— Dar au în comun ceva foarte important.

— Ce anume?

— Amândouă cred că Clare e buricul universului.

Tom a pufnit, iar eu am încercat să nu râd. Nina s-a uitat într-o parte cu ochii ei negri şi strălucitori, cu un discret zâmbet ironic în colţul gurii. Apoi s-a întins încă o dată şi a ridicat din umeri, dintr-o singură mişcare fluidă.

— Mda. Iar acuma cred că aş putea să-mi sun jumătatea, a spus ea, scoţându-şi mobilul şi făcând o grimasă. Nu am niciun pic de semnal. Tu, Lee?

Nora. Dar nu puteam să-i corectez tot timpul pe cei din jur, altfel aş fi părut obsedată de control.

— Nu ştiu, am răspuns eu, pipăindu-mi buzunarele. Ciudat. Nu ştiu unde mi-e telefonul. Sunt sigură că l-am luat cu mine la poligon – îmi amintesc că m-am uitat pe Twitter. Poate l-am lăsat în maşină. Dar cred că nici eu n-am semnal – n-am avut nicio liniuţă de când am ajuns aici. Mai devreme ai prins puţin semnal în camera noastră, nu?

— Mda, a spus Nina, care tocmai ridicase receptorul fixului şi apăsa repetat pe furcă. Ăsta nici acum n-are ton. Bine. Mă duc sus, în balcon, poate prind o liniuţă-două. Sau poate reuşesc să trimit un mesaj.

— Ce-i aşa urgent? a întrebat Tom.

Nina a clătinat din cap:

— Nimic. Atâta că... ştii, mi-e dor de ea.

— Frumos.

Tom şi cu mine am urmărit-o cu privirea până a dispărut pe scară, picioarele ei lungi înghiţind câte două trepte odată. Tom a oftat şi s-a întins pe canapea.

— Nu-l suni pe Bruce?

A clătinat din cap:

— Sincer să fiu, înainte să plec am avut o mică... divergenţă, ca

să zic aşa.

— Înţeleg, am spus eu, încercând să-mi iau un ton neutru.

Nu ştiu niciodată ce să spun în astfel de situaţii. Nu-mi place ca lumea să-şi bage nasul în treburile mele, deci presupun că la fel simt şi ceilalţi. Dar uneori oamenii vor să-şi verse necazul şi trebuie să ai grijă să nu laşi impresia că eşti rece sau stânjenit, că le respingi confidenţele. În astfel de situaţii, încerc să nu judec deloc, să nu smulg secrete sau să mă arăt rezervată faţă de mărturisiri. Şi adevărul este că, deşi o parte din mine nu vrea să le asculte micile gelozii sau obsesiile ciudate, o altă parte din mine îşi doreşte să le încurajeze. E acea parte care ascultă, dă din cap şi ia notiţe, punând totul la păstrare. E ca şi când aş deschide capacul unei maşinării ca să văd cum funcţionează în timp real. Banalitatea lucrurilor care-i motivează pe oameni e dezamăgitoare, dar, în acelaşi timp, e fascinant să le vezi rotiţele şi resorturile interioare.

Problema este că, aproape mereu, oamenii îţi poartă pică a doua zi pentru că i-ai văzut goi şi cu garda jos. Aşa că am grijă să fiu rezervată şi să mă implic cât mai puţin, nu cumva să se simtă încurajaţi în mărturisirile lor. Dar nu prea-mi iese. Aşa că mi se întâmplă deseori să fiu încolţită la câte o petrecere de cineva care îmi spune o poveste lungă despre ce figură i-a făcut cutare, după care el i-a zis nu ştiu ce, iar ea şi-a tras-o cu el, iar fosta lui iubită a făcut şi a dres…

Te-ai putea gândi că oamenii sunt reticenţi când vine vorba să se confeseze unui scriitor. Te aştepţi să *ştie* că noi, scriitorii, suntem în esenţă păsări necrofage, care scormonim hoiturile relaţiilor defuncte şi ale certurilor uitate ca să le transformăm în literatură – reîncarnări fantomatice ale eurilor lor trecute, asamblate laolaltă într-un mozaic macabru născocit de imaginaţia noastră.

Tom ar fi trebuit să ştie asta mai bine decât oricine. Şi totuşi, nu părea să aibă vreo reţinere. Vorbea cu mine tărăgănat, pe un ton plictisit, care nu reuşea totuşi să ascundă faptul că încă era furios pe soţul lui.

— …Ce trebuie să înţelegi e că Bruce i-a dat lui James prima lui mare şansă: l-a regizat în *Cravate negre, minciuni albe* în urmă cu… Doamne, trebuie să fi fost acum şapte, opt ani. Şi e posibil… mă rog,

nu sunt sigur… nu l-am întrebat niciodată ce s-a întâmplat, dar Bruce nu era tocmai renumit pentru castitatea lui profesională… Bineînţeles, pe atunci nu eram împreună. Dar, evident, Bruce simte că James îi este dator într-o anume măsură şi poate că lui James i se pare la fel de evident că nu-i datorează nimic. Ştiu că Bruce a fost foarte furios de la povestea cu *Coriolan* şi l-a enervat şi că Eamonn i-a luat partea lui James… Iar apoi, când s-au iscat zvonurile alea despre el şi Richard, ei bine, şi-a dat seama că nu puteau avea decât o singură sursă. Bruce s-a jurat că nu i-a trimis textul ăla lui Clive.

Şi a ţinut-o aşa, înşirând nume şi locuri care nu-mi spuneau nimic, precum şi piese care nu lăsaseră decât foarte vagi urme în peisajul meu cultural. Intrigile pe care le pomenea îmi erau complet străine, dar ideea era clară: Bruce avusese un trecut cu James – nu ştiu exact de ce natură –, iar acum era supărat pe el. Bruce nu fusese de acord ca Tom să vină la petrecerea asta. Iar Tom venise.

— În fine, dă-l dracului, a încheiat el pe un ton dispreţuitor, dar nu mi-am dat seama dacă se referea la Bruce sau la James.

Apoi s-a dus la bufetul cu sticle de băutură: gin, votcă şi rămăşiţele jalnice ale tequilei de cu o noapte înainte.

— Vrei ceva? m-a întrebat el. Gin tonic?

— Nu, mulţumesc. De fapt, poate nişte apă tonică.

Tom a încuviinţat din cap, după care a plecat la bucătărie şi s-a întors cu două pahare, gheaţă şi lămâi verzi.

— Noroc! a spus el, cu o expresie care îl făcea să pară cu vreo zece ani mai tânăr.

Am luat o gură şi am tuşit. În pahar nu era doar apă tonică, ci şi gin. Aş fi putut să mă supăr, dar Tom a ridicat o sprânceană cu o mină comică, exact la momentul potrivit, încât nu m-am putut abţine să râd şi n-am mai zis nimic.

— Ia spune-mi, a început el, golindu-şi paharul şi umplându-l din nou, ce-a fost între tine şi James? De ce-ai reacţionat aşa azi-noapte?

N-am răspuns imediat. Am luat încă o gură din pahar şi am înghiţit-o pe îndelete, întrebându-mă ce să-i spun. Primul impuls a fost să expediez întrebarea cu un hohot de râs, dar mi-am dat seama că până la urmă tot ar fi aflat mai târziu de la Clare sau de la Nina. Era mai bine să fiu onestă.

— James este… a fost…

Am învârtit băutura în pahar, făcând cuburile de gheaţă să zornăie, în timp ce mă gândeam cum să formulez răspunsul.

— Fostul meu iubit, am spus eu în cele din urmă – şi era adevărat, dar atât de departe de întregul adevăr, încât părea o minciună. Am fost împreună în liceu.

— În *liceu?* s-a mirat el, ridicând ambele sprâncene de data asta. Dumnezeule! Acum un secol. Deci prima iubire.

— Da, cam aşa.

— Dar aţi rămas prieteni?

Ce-aş fi putut spune? Nu l-am mai văzut din ziua în care mi-a scris acel mesaj.

Nu, nu l-am iertat niciodată pentru ce mi-a spus, pentru ce-a făcut.

Nu.

— Hm… nu chiar. Am cam pierdut legătura.

Dintr-odată, s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de vocile estompate ale lui Clare şi Flo, care discutau în bucătărie, şi de şuierul duşului de la etaj – probabil Nina înţelesese că nu avea cum să prindă semnal şi renunţase la ideea de a vorbi cu Jess.

— Deci v-aţi cunoscut la şcoală? a întrebat Tom.

— Oarecum. Am jucat împreună într-o piesă… am spus eu, tărăgănând vorbele.

Era ciudat să vorbesc despre asta. Ca adult, nu prea vorbeşti despre cum ţi-a fost frântă inima prima oară. Dar Tom era aproape un străin pentru mine. Şi mi se părea foarte puţin probabil să-l mai văd vreodată după acel weekend, aşa că simţeam discuţia cu el ca pe-o uşurare.

— În *Pisica pe acoperişul fierbinte,* am continuat eu. Eu eram Maggie, iar James era Brick. Ironia sorţii, nu?

— De ce spui asta? a întrebat Tom nedumerit.

Însă nu-i puteam explica. Mă gândeam la ce spune Maggie în ultimul act al piesei: să transformi o minciună în adevăr. Şi mi-am închipuit că, dintre toţi oamenii, Tom ar fi putut înţelege cel mai bine ce voiam să spun dacă i-aş fi citat acea replică – şi-ar fi dat seama la ce se referea Maggie.

În schimb, am înghiţit în sec şi am spus:

— Aşa… ironia sorţii.

— Haide, a zâmbit el, încreţindu-şi obrajii bronzaţi. Sigur ai vrut să spui ceva.

Am oftat. Nu aveam de gând să-i spun adevărul. Sau nu adevărul la care mă gândisem. Ci unul diferit.

— Păi, eu trebuia să fiu dublura pentru rolul lui Maggie, care îi fusese dat lui Clare – ea lua rolul principal în aproape toate piesele, încă din şcoala primară.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A făcut mononucleoză. A lipsit de la şcoală un semestru întreg. Şi aşa am ajuns eu să joc rolul.

Întotdeauna eram dublura. Aveam o bună memorie verbală şi eram conştiincioasă. Mi-am dat seama după expresia lui Tom că nu înţelegea unde era ironia sorţii în povestea asta.

— În sensul că ea ar fi trebuit se fie alături de el, iar acuma chiar este? m-a întrebat el. Asta vrei să spui?

— Nu, nu tocmai… Mie nu-mi place să se uite lumea la mine, să fiu urmărită, dar am ajuns să joc rolul principal. Poate că toţi scriitorii preferă să fie în faţa paginii albe, nu pe scenă. Tu ce crezi?

Tom n-a zis nimic, ci doar s-a întors să se uite spre pădure prin peretele de sticlă şi mi-am dat seama că se gândea la remarca lui de cu o noapte înainte. Casa de sticlă semăna cu o scenă. Spectatorii. Privitorii din noapte.

După o clipă, i-am urmat privirea. Peisajul se schimbase faţă de noaptea trecută: cineva aprinsese proiectoarele de siguranţă de afară şi acum puteai vedea peluza albă întinzându-se ca un covor de zăpadă şi copacii ca nişte santinele, cu trunchiurile goale şi aspre sub baldachinele de crengi. Ar fi trebuit să mă simt mai bine că vedeam stratul de zăpadă intact, dovada vizuală că eram singuri, că cine făcuse urme dimineaţă nu se întorsese. Şi totuşi, nu era deloc liniştitor. Pentru că accentua impresia că ne aflam pe scenă: proiectoarele semănau cu reflectoarele de la teatru, care aruncă spectatorii într-o mlaştină neagră, dincolo de iazul lor de lumină aurie, făcând din ei privitori nevăzuţi în întuneric.

M-a trecut un fior gândindu-mă la miriadele de ochi ai nopţii:

vulpi cu ochi strălucind galben în lumina proiectoarelor, bufniţe cu aripi albe, şoareci de câmp speriaţi. Dar urmele de dimineaţă nu fuseseră făcute de animale. Erau foarte, foarte umane.

— Nu mai ninge, a spus Tom inutil. Recunosc, mă bucur. Nu prea mi-ar fi plăcut ideea să rămân înzăpezit aici zile-n şir.

— Înzăpezit? În noiembrie? Chiar crezi că e posibil?

— O, da, s-a auzit vocea lui Flo din spatele nostru, făcându-mă să tresar.

Avea în mâini o tavă cu chipsuri şi alune, iar când a pus-o cu grijă pe masă, a scos limba printre dinţi cu o mină simpatică.

— Se întâmplă des în ianuarie. E unul dintre motivele pentru care mătuşa mea nu locuieşte aici iarna. Dacă ninge mult, drumul de pământ devine impracticabil. Dar nu ninge niciodată atât de tare în noiembrie şi nu cred că o să se întâmple nici azi. La meteo n-au zis că ar mai ninge în noaptea asta. Dar arată frumos, nu-i aşa?

S-a îndreptat de spate frecându-şi şalele şi ne-am uitat cu toţii pe geam la copacii negri cu coroane joase şi la covorul alb de zăpadă. Nu era un peisaj frumos. Ci dezolant şi neiertător. Dar n-am zis asta. În schimb, am pus întrebarea care nu-mi dădea pace.

— Flo, voiam să te întreb, am văzut urme de paşi până la garaj azi dimineaţă. Tu le-ai făcut?

— Urme de paşi? a întrebat ea. La ce oră?

— Devreme. Erau acolo când m-am întors de la alergare, pe la opt. Poate chiar de mai înainte, dar nu m-am uitat când am ieşit.

— N-am fost eu. Unde ai zis că le-ai văzut?

— Între garaj şi uşa din spate a casei.

Flo s-a încruntat.

— Nu… categoric n-am fost eu. Ce ciudat.

Şi-a muşcat buza câteva clipe, apoi a adăugat:

— Dacă nu vă deranjează, aş putea să încui uşile acum – să nu uităm mai încolo.

— Ce vrei să spui? Crezi că ar fi putut fi cineva din afară?

Faţa veselă a lui Flo şi-a luat brusc o mină stânjenită:

— Păi, tocmai vorbeam cu Nina… Mătuşa mea a avut multe bătăi de cap când a construit casa asta; au fost multe obiecţii faţă de proiect: întâi de toate, oamenilor din partea locului nu le-a convenit

că e o casă de vacanţă, iar apoi au fost multe plângeri legate de stilul şi amplasamentul construcţiei.

— Nu mai spune, a intervenit Tom cu o tărăgănare afectată. Aici era un străvechi cimitir amerindian, nu-i aşa?

Flo l-a lovit cu un şervet de hârtie şi pe faţa ei îngrijorată s-a ivit un zâmbet:

— Nimic de genul ăsta. Din câte ştiu, în zonă nu-s îngropate decât oi. Suntem într-o zonă protejată – nu sunt sigură dacă terenul ăsta e în parcul naţional propriu-zis, dar e atât de aproape, încât nici nu mai contează. Proiectul a fost aprobat pentru că era o extindere a unei construcţii mai vechi, un fel de casă de ţară, că înainte aici era o mică fermă. Dar lumea a zis că noua casă nu era în spiritul clădirii originale… În fine, ca să nu mai lungesc vorba, când era pe jumătate gata, casa a luat foc şi mai toată lumea s-a gândit că a fost o mână criminală la mijloc, dar nu s-a putut dovedi nimic.

— Dumnezeule! a zis Tom îngrozit, aruncând o privire pe fereastră, ca şi când, din clipă în clipă, s-ar fi aşteptat să vadă făclii urcând dealul.

— Mă rog, nu s-a întâmplat nimic grav! ne-a asigurat Flo. După cum v-am zis, casa era în curs de construcţie, aşa că era goală, şi până la urmă a fost bine pentru mătuşă-mea, pentru că avea o asigurare foarte bună şi s-a ales cu o casă mai mare. Iar potrivit planului iniţial, trebuia să păstreze o parte din casa veche, dar, pentru că a ars din temelii, n-a mai trebuit să se sinchisească de asta. Una peste alta, aş zice că i-au făcut o favoare. Dar, vă daţi seama, i-a cam schimbat imaginea despre vecini.

— *Există* vreun vecin? a întrebat Tom.

— O, da. Dacă mergi cam un kilometru jumate în direcţia aia – şi Flo a făcut semn cu mâna –, dai peste un mic grup de case. Iar în vale e o fermă.

— Ştii, am gândit eu cu voce tare, nu urmele mă sperie – sau, mă rog, nu urmele ca atare. Ci faptul că, dacă n-ar fi nins, nici n-am fi ştiut că a trecut cineva pe-aici.

Ne-am uitat cu toţii afară, la covorul intact de zăpadă care se întindea până la pădure, ascunzând poteca. Urmele de la alergarea mea de dimineaţă fuseseră acoperite şi nici n-ai fi bănuit că trecuse

cineva pe-acolo. Câteva clipe, am rămas cu toţii în tăcere, gândindu-ne la asta, gândindu-ne la toate momentele în care am fi putut fi observaţi fără ca măcar să ne dăm seama.

Flo s-a dus să încerce ferestrele franţuzeşti. Erau încuiate.

— Bun! a spus ea senină. Mă duc să verific uşa din spate, după care cred că ar trebui să încheiem discuţia asta sumbră şi să mai bem ceva.

— Întru totul de acord, a spus Tom serios.

Mi-a luat paharul gol şi, de data asta, când mi-a pus o porţie dublă, n-am avut nicio obiecţie.

Nouăsprezece

M-am dus sus să mă schimb şi am găsit-o pe Nina stând pe pat, cu capul în mâini. Când am intrat, a ridicat privirea şi am văzut că era abătută şi încruntată – o expresie atât de diferită de obişnuita ei mină sarcastică, încât m-am uitat la ea de două ori, să fiu sigură că nu mă înşel.

— Te simţi bine?

— Mda, a spus ea, dându-şi de pe faţă părul negru şi lucios, apoi s-a ridicat în picioare. Atâta că… pfui, m-am săturat de locul ăsta. Mă simt ca şi când am fi din nou la şcoală. Şi îmi aduc aminte tot ce uram la mine pe vremea aia. Zici că ne-am întors în timp cu zece ani, nu?

— Nu ştiu ce să zic.

M-am aşezat pe patul meu, meditând câteva clipe la vorbele ei. Cu toate că avusesem gânduri asemănătoare cu o noapte înainte, acum mi se păreau nedrepte. Clare, aşa cum o ţineam minte din şcoală, n-ar fi tolerat-o pe Flo nicio secundă – nu fără un motiv puternic. Ar fi încuviinţat replicile prosteşti ale lui Flo, încurajând-o să spună ceva foarte caraghios, moment în care ar fi făcut un pas în spate, ar fi arătat-o cu degetul şi ar fi râs. Dar în weekendul acela nu văzusem niciun pic din cruzimea ei de pe vremuri. În schimb, mă impresionase toleranţa ei. Era limpede că Flo era o persoană cu probleme – şi o admiram pe Clare pentru că dădea dovadă de compasiune şi încerca s-o ajute. Nu ştiam dacă aş fi putut s-o suport pe Flo nici zece zile, darămite zece ani. Nu încăpea îndoială, Clare era o persoană mai matură şi mai generoasă decât credeam eu.

— Cred că Clare s-a schimbat mult, am spus eu în cele din urmă. Pare mai…

M-am oprit, căutând cuvântul potrivit, dar poate că nu exista.

— Pare mai *bună,* cred.

— Oamenii nu se schimbă, a răspuns Nina cu amărăciune. Doar devin mai abili în a-şi ascunde adevărata fire.

Iarăşi am căzut pe gânduri, muşcându-mi buza. Era adevărat? *Eu*

mă schimbasem – sau cel puţin aşa credeam. Eram mult mai încrezătoare în forţele mele, mult mai autonomă. Cât fusesem la şcoală, mă bizuisem pe prietenii mei pentru sprijin şi stimă de sine, dorindu-mi să fac parte din gaşcă, să mă integrez. În cele din urmă, îmi dădusem seama că nu puteam şi de atunci începusem să fiu mai fericită – chiar dacă şi mai singură.

Dar poate că Nina avea dreptate. Poate că pur şi simplu învăţasem să ascund fetiţa stângace şi disperată care fusesem pe vremuri. Poate că eul meu de acum nu era decât o poleială, care se putea curăţa dureros în orice clipă.

— Nu ştiu, a spus Nina. Dar… Nu ţi s-a părut că prânzul a fost stânjenitor?

Într-adevăr, prânzul fusese stânjenitor. Nu se discutase decât despre nuntă: localul petrecerii, rochia lui Clare, ţinuta domnişoarelor de onoare, dacă somonul afumat era potrivit ca aperitiv şi de ce meniul vegetarian conţinea întotdeauna brânză de capră. Şi situaţia se înrăutăţise când îmi dădusem seama că trecusem o graniţă invizibilă, că lăsasem în urmă momentul în care aş fi putut recunoaşte că nu fusesem invitată. Ar fi trebuit s-o recunosc de la început, să fac o glumă pe tema asta încă din prima seară. Acum, trecuse prea mult timp ca să mai pară altceva decât o stratagemă, şi eram prinsă într-o minciună prin omisiune. Iar privirile pline de compasiune ale lui Clare nu mă ajutaseră deloc.

— Problema e că nu mireasa se crede buricul pământului, ci domnişoara de onoare, a continuat Nina. Nu ştiu ce fac dacă mai aud o dată de cadouri de nuntă, de ceară epilatoare şi de discursul cavalerului de onoare… Ţi-l poţi imagina pe James băgat în povestea asta?

Evitasem în mod deliberat să mi-l închipui pe James la nuntă, ca şi când m-aş fi ferit să nu ating o rană dureroasă. Dar acum, încercând să mi-l imaginez, mi-am dat seama că nu puteam. James aşa cum mi-l aminteam, cu capul ras la spate, cu părul strâns în coc în vârful capului şi cu cravata uniformei ruptă, James care se îmbăta cu whiskyul lui taică-su şi care se urca noaptea pe monumentul eroilor din faţa şcolii şi recita cerului întunecat poeme de Wilfred Owen, James care a scris cu rujul versuri de Pink Floyd pe maşina

directorului în ultima zi de şcoală... Pe acel James nu mi-l puteam închipui cu frac, pupând-o pe mama lui Clare şi râzând politicos la discursul cavalerului de onoare.

Efortul de a-mi imagina toate astea era dureros până la greaţă, iar privirile aruncate pe furiş de Nina nu mă ajutau deloc. Urăsc să fiu rănită dar şi mai mult urăsc să mă vadă cineva rănită. Întotdeauna am preferat să mă retrag şi să-mi ling rănile în singurătate. Dar Nina avea dreptate. Nu mireasa era obsedată de nuntă. Ba chiar Clare fusese neobişnuit de tăcută pe durata prânzului. Conversaţia fusese condusă de Flo, încurajată de Tom. La un moment dat, Clare le-a sugerat să schimbe subiectul. Puţin probabil să-şi fi pierdut plăcerea de a fi în centrul atenţiei după ce terminase şcoala. Mai degrabă se gândea la mine.

— Dacă aş fi avut mai mult tupeu, aş fi refuzat, a bombănit Nina. Zic de invitaţia la nuntă. Dar Jess m-ar fi omorât. Îi plac nunţile. Parcă are o tulburarea obsesiv-compulsivă legată de măritişuri. Pentru nunta lui Clare şi-a cumpărat o nouă pălăriuţă cu voaletă. Zi şi tu, un căcat de pălăriuţă cu voaletă...

— Cred că te-ar fi iertat până la urmă, am spus eu zâmbind. Dar probabil ar fi trebuit s-o ceri de soţie ca să te răscumperi.

— S-ar putea s-o cer oricum. Ai veni?

— Bineînţeles, am zis eu, lovind-o jucăuş cu pumnul în braţ. Aş veni şi la petrecerea burlăciţelor – dacă vrei să-ţi faci aşa ceva.

— Ei, îmi fac pe naiba, a spus Nina. Dacă – şi repet, *dacă* – mă căsătoresc vreodată, vă scot la club într-o noapte şi gata. Fără aiureli dintr-astea într-o cabană de la capătul lumii.

A oftat şi s-a ridicat în picioare:

— Ştii ce ne-a pregătit Flo pentru diseară?

— Ce?

— O şedinţă de spiritism. Îţi spun, dacă ne-a pregătit întrebări cu răspunsuri „sexy”, iau puşca de pe perete şi i-o bag într-un loc unde s-o doară – cu sau fără cartuşe oarbe.

— Jocul ăsta chiar o să fie amuzant, a spus Flo, aşezând coli de hârtie pe măsuţa de cafea.

— Globul de cristal spune să fim sceptici, a bombănit Nina.

Clare i-a aruncat o privire încruntată, dar Flo sau n-a auzit-o, sau a ales să-i ignore sarcasmul, împrăştiind lumânări printre sticlele de vin pe jumătate golite.

— Are cineva o brichetă?

Nina a băgat mâna în buzunarul fustei mini de blugi şi i-a întins o brichetă Zippo, iar Flo a început să aprindă lumânările, luându-şi o mină ceremonioasă. Pe măsură ce le aprindea, pe geam apăreau reflecţiile flăcărilor. Pădurea întunecată de dincolo de sticlă nu mai era luminată decât de strălucirea lunii, întrucât proiectoarele de afară fuseseră stinse. În living era semiîntuneric, astfel încât puteam vedea siluetele înghesuite ale copacilor, zăpada palidă şi conturul pădurii pe fundalul cerului uşor luminat. Razele lunii dansau printre crengile copacilor ca nişte licurici, reflectându-se de două ori în geamurile duble.

M-am apropiat de fereastră, sprijinindu-mă de sticlă şi făcându-mi mâinile căuş la ochi să văd în noapte. Totul era nemişcat. Dar mi-am adus din nou aminte de urmele de paşi şi de linia telefonică întreruptă, aşa că nu m-am putut abţine să nu verific pe furiş mânerul uşilor franţuzeşti. Erau bine închise.

— Lui Mel nu i-ar fi plăcut deloc chestia asta, a spus Clare îngândurată, după ce m-am întors la masă şi Flo a aprins ultima lumânare. Sunt sigură că acuma e mai credincioasă decât era în facultate.

— Nu văd diferenţa dintre a intra în comunicare cu un singur prieten imaginar sau cu mai mulţi, a spus Nina sarcastic.

— E credinţa ei, da? N-ai de ce s-o jigneşti.

— Nu jignesc pe nimeni. Nu poţi, prin definiţie, să jigneşti pe cineva care nu e de faţă. O ofensă trebuie nu doar lansată, ci şi recepţionată.

— Dacă un copac se prăbuşeşte când nu e nimeni de faţă, face el vreun zgomot? a spus Tom cu un zâmbet ironic, apoi s-a lăsat pe speteaza canapelei şi a luat o gură mare de vin. Au trecut ani de zile de când n-am mai luat parte la o şedinţă de spiritism. Mătuşă-mea era foarte pasionată de comunicarea cu spiritele. Mergeam pe la ea după şcoală şi mă aşeza la o tablă de spiritism – una din alea clasice, cu litere inscripţionate pe ea.

Ştiam la ce se referea, văzusem în filme table din astea, cu indicator de lemn. Dar indicatorul pe care-l pregătea Flo era diferit de cele pe care le ştiam eu – semăna mai degrabă cu o plăcuţă pe rotile.

— E mai uşor cu ăsta, a spus Flo, străduindu-se, cu limba între dinţi, să fixeze un pix în orificiul indicatorului cu rotile. Am mai încercat cu indicatorul clasic dar problema e că, dacă nu eşti foarte rapid, poţi să pierzi multe litere. Cu pixul, rămân notate toate pe foaie.

— Şi ai primit vreun mesaj? a întrebat Clare. Adică înainte, când ai mai încercat?

Flo a dat din cap cu un aer serios:

— O, da! De obicei primesc un mesaj de un fel sau altul. Mama spune că am o afinitate naturală cu lumea de dincolo.

— Aha, a spus Nina cu o mină sobră, dar am simţit că urma o replică sarcastică.

— Şi care a fost mesajul? am intervenit eu repede, încercând s-o împiedic. Ultima oară, adică.

— Era despre bunicul, a spus Flo. Voia să-i spună bunicii că e fericit şi că, dacă vrea, poate să se recăsătorească. În fine, gata, am terminat. Sunteţi pregătiţi?

— Mai pregătită de-atât nu se poate, a spus Clare, golindu-şi paharul şi punându-l pe masă. Gata. Cum se procedează?

Flo ne-a făcut semn să venim mai aproape.

— Aşa. Puneţi degetele pe indicator. Uşor, pentru că nu încercăm să-l ghidăm, ci doar să fim purtătorii mesajelor pe care le primim din lumea de dincolo.

Nina a dat ochii peste cap, dar şi-a pus degetele pe indicator. Tom şi cu mine i-am urmat exemplul. Clare a fost ultima.

— Gata? a întrebat Flo.

— Gata, i-a răspuns Clare.

Flo a tras aer în piept şi a închis ochii. Strălucirea lumânărilor îi învăluia faţa, care părea luminată dinăuntru. I-am văzut ochii mişcându-se repede sub pleoape când la stânga, când la dreapta, căutând ceva ce nu putea vedea.

— E vreun spirit care vrea să ne vorbească? a întrebat ea solemn.

Indicatorul se mişca neliniştit în cercuri şi spirale, fără să alcătuiască forme cu sens. Nu-l împingea nimeni, eram sigură.

— E vreun spirit aici în noaptea asta? a repetat Flo serios.

Am văzut-o pe Nina ascunzându-şi un zâmbet, iar indicatorul a început să se mişte mai puţin haotic.

D.

— O, uau! a răsuflat Flo uşurată, ridicând privirea cu o mină radioasă. Aţi văzut? Zici c-a fost atras de un magnet. A mai simţit cineva?

Eu, da. Simţisem mai degrabă că indicatorul fusese împins de cineva din cerc, dar n-am spus nimic.

— Care este numele spiritului? a întrebat Flo nerăbdătoare.

Indicatorul a început să se mişte din nou.

te… qui… pauză lungă… *te… qui…*

— *Qui* înseamnă „cine” în franceză, a şoptit Flo. O fi un spirit călăuzitor francez?

…l…

Apoi Tom şi Nina au izbucnit în râs când au văzut apărând de sub indicator litera *a.* Până şi Clare a râs pe înfundate, iar indicatorul a virat către marginea colii de hârtie, căzând pe podea, şi toţi am început să chicotim.

O clipă, Flo s-a uitat la foaie încruntată, neînţelegând gluma. Apoi s-a prins. S-a îndreptat de spate, punând mâinile în sân.

— Mda, a spus ea, uitându-se întâi la Clare, apoi la Tom şi în cele din urmă la mine, moment în care am încercat să-mi iau o mină serioasă. Cine a făcut asta? Spiritismul nu-i o glumă! Adică, da, e un pic caraghios ce facem, dar n-o să descoperim nimic dacă vă bateţi joc! Tom?

— Nu eu! a spus el, ridicând mâinile.

Nina avea mina cea mai inocentă, şi asta m-a făcut să cred că ea era făptaşa.

— Mă rog, oricine ar fi fost, a spus Flo îmbujorată şi iritată, nu mi s-a părut amuzant. M-am străduit din răsputeri şi voi vreţi să stricaţi…

— Hei, hei! Flops! a întins Clare o mână spre ea. Calmează-te, a fost doar o glumă. Gata, n-o să mai facă. Nu-i aşa? a întrebat ea,

uitându-se sever în jur, şi noi toţi ne-am luat cele mai spăşite expresii.

— Bine, a spus Flo bosumflată. Ultima şansă! Dacă vă mai prostiţi, îl pun deoparte şi o să jucăm… o să jucăm Trivial Pursuit! {21}

— Ce ameninţare, a spus Tom serios, deşi i se citea un zâmbet în colţul gurii. Eu, unul, promit c-o să fiu cuminte ca un îngeraş, nu care cumva să mă ameninţi cu Camembert roz…

— În regulă, a spus Flo.

A tras aer în piept şi a aşteptat ca toţi să ne punem din nou degetele pe indicator. Am simţit că pixul tresare şi am văzut că umerii Ninei încă tremurau de la chicotelile pe care se străduia să şi le înăbuşe, dar, după ce Clare i-a aruncat o privire, şi-a muşcat buza şi, cu un efort, s-a potolit.

— Ne cerem scuze pentru frivolitatea *unora* din cercul nostru, a spus Flo cu subînţeles. E vreun spirit care vrea să ne vorbească?

De data asta, indicatorul a luat-o din loc mai încet, părând să se mişte de la sine. Şi, fără niciun dubiu, a format încă un „D”, apoi s-a oprit.

— Eşti prieten cu cineva de aici? a şoptit Flo.

?, a răspuns indicatorul.

De data asta, nu mi s-a mai părut că-l împingea cineva şi mi-am dat seama că şi ceilalţi simţeau la fel. Nu mai râdea nimeni. Clare părea chiar un pic neliniştită.

— Ştii, Flops, nu-s sigură… a dat ea să spună.

Tom a bătut-o uşor pe mână:

— Stai liniştită, draga mea. Cuvintele astea nu-s scrise de spirite, ci de subconştientul celor care stau la masă. Uneori, rezultatele sunt revelatoare.

— Cine eşti? a întrebat Flo, care închisese din nou ochii.

Degetele ei abia dacă atingeau indicatorul. Oricine l-ar fi controlat, sigur nu era ea. Indicatorul s-a mişcat din nou, alcătuind litere de tipar. Tom le citea cu glas tare, pe măsură ce apăreau.

— *M… A…?* Sau ăla era un „N”?… X… W… E… L… L… Bun, avem un cuvânt. Maxwell. *Ş*tie cineva vreun Maxwell?

Toţi am clătinat din cap.

— O fi spiritul unuia dintre foştii arendaşi ai fermei? a spus serios Nina. Poate a venit să ne dea un avertisment, să avem grijă să nu călcăm pe oasele lor sfinte de oaie.

— Poate, a răspuns Flo.

A deschis ochii. Străluceau mari şi verzi în semiîntuneric. Era foarte palidă – dispăruseră complet enervarea şi îmbujorarea de mai înainte. A închis ochii la loc şi a şoptit cu smerenie în glas:

— Vrei să vorbeşti cu cineva de aici, Maxwell?

D.

— Ai vreun mesaj pentru cineva din grup?

D.

— Pentru cine?

F… fl… f…

— Pentru mine? a deschis Flo ochii.

Uimirea ei se învecina cu neliniştea. Ba chiar părea să regrete că ne propusese o şedinţă de spiritism.

— Ai un mesaj pentru mine? a insistat ea.

D.

Flo şi-a înghiţit nodul din gât. Cu mâna liberă strângea marginea măsuţei de cafea atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Bine, a spus ea, făcându-şi curaj.

Primele trei litere s-au format lent: *C…U… M…* dar celelalte au apărut pe foaie într-un ritm precipitat: PĂRĂ *cafea.*

A urmat un moment de tăcere, apoi Nina a izbucnit într-un hohot de râs scurt.

— Du-te dracului! a strigat Flo.

Am tresărit cu toţii şi mi-am dat seama că era prima oară când o auzeam înjurând. Flo s-a ridicat brusc în picioare, azvârlind indicatorul pe masă. Câteva pahare şi lumânări au căzut pe podea, pătând covorul cu vin şi ceară.

— Cine a fost? E o glumă proastă! M-am *săturat!* Nina? Tom?

— Nu eu! a spus Nina, râzând cu atâta poftă, că-i dăduseră lacrimile.

Tom făcea eforturi mai mari să-şi ascundă amuzamentul, dar chicotea şi el cu mâna la gură.

— Îmi pare rău, a spus el, încercând în zadar să-şi ia o mină serioasă. Îmi pare rău. N-nu e deloc a-amu…

Dar n-a reuşit să-şi ducă fraza la capăt.

Apoi Flo s-a întors acuzator spre mine. Eu ştergeam vinul de pe covor.

— Eşti foarte tăcută, Lee. Te faci că nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ţi miroase.

— Ce? am ridicat eu privire, sincer surprinsă. P-pardon?

— M-ai auzit foarte bine! M-am săturat să te văd cum stai ca un şoricel răutăcios, râzând de mine pe la spate.

— Nu râd, am spus eu stânjenită, amintindu-mi că, în prima zi, râsesem la înţepăturile Ninei la adresa lui Flo. Adică… n-am vrut să…

— Toţi credeţi că sunteţi perfecţi, a continuat Flo, respirând precipitat – am crezut că mai avea un pic şi izbucnea în plâns. Toţi credeţi că sunteţi nemaipomeniţi, cu diplomele voastre, cu slujbele şi apartamentele voastre de la Londra.

— Flo… a intervenit Clare, punând din nou mâna pe braţul lui Flo, dar Flo i-a dat-o la o parte.

— Haide, a spus Tom cu glas mângâietor. Uite, nu ştiu cine a făcut-o, dar promit că e ultima oară când ne mai ţinem de glume, da?

Şi s-a uitat în jur:

— Ne-am înţeles? Promitem, nu-i aşa? De data asta, suntem serioşi.

Tom încerca să fie de ajutor, dar am simţit că mi se pune un nod în stomac. Ar fi trebuit să ne oprim după prima ei ieşire nervoasă – continuând, nu făcusem decât s-o căutăm cu lumânarea, dat fiind că Flo era furioasă şi hipersensibilă.

— Nu c-credeţi că… am spus eu iritată.

— C-cred că ar trebui să taci, m-a întrerupt ea mânioasă, imitându-mi bâlbâială cu o precizie surprinzătoare.

Am fost atât de şocată, că n-am spus nimic, ci am rămas cu gura căscată, uitându-mă ţintă la ea. Mă simţeam ca şi când m-ar fi scuipat în obraz un personaj de desene animate.

— Ei, hai Flops, a spus Clare. Mai dă-ne o şansă, da? Şi promit că

de data asta toată lumea o s-o ia în serios. Dacă nu, o să-mi dea mie socoteală.

Flo şi-a golit paharul cu mâna tremurând, după care s-a trântit înapoi la masă şi a pus mâna pe indicator.

— Ultima şansă, a spus ea cu asprime în glas.

Toată lumea a dat din cap şi, fără tragere de inimă, am pus şi eu degetele pe indicator.

— De data asta, să-i punem direct o întrebare, a zis Tom împăciuitor. Dacă tot am aflat că spiritul e aici. De exemplu… o să aibă Clare şi James o viaţă lungă şi fericită?

— Nu! a spus Clare cu glas tare, şi ne-am întors cu toţii, şocaţi de vehemenţa răspunsului ei. Uite ce, pur şi simplu… nu vreau să-l bag pe James în povestea asta, da? Nu-mi place. E un joc amuzant, dar nu vreau să-mi spună un pix că o să divorţez la treizeci de ani.

— Bine, a spus Tom cu blândeţe, dar i-am simţit uimirea în glas. Atunci o întrebare despre mine. Ce aniversare a căsătoriei o să apucăm Bruce şi cu mine?

Ne-am pus cu toţii degetele pe indicator, care, foarte lent, a început să se mişte.

Acum, era cu totul diferit faţă de primele două dăţi. Nimic din mişcările sacadate dinainte, ci doar o curgere domoală, care desena bucle şi spirale pe pagină.

B… b… a citit Flo cu voce tare, apoi s-a oprit.

— Bb? O fi o prescurtare de la „bumbac"? s-a uitat Tom încruntat la foaie. Dar n-are sens. Nunta de bumbac se serbează la un an, parcă. Şi noi deja am serbat-o acu doi ani.

— Sau poate încearcă să ne spună cum îl cheamă, a zis Flo cu respiraţia tăiată.

Furia ei de mai înainte se evaporase, iar acum era foarte încântată – aproape că o cuprinsese frenezia. Şi-a umplut din nou paharul şi l-a golit pe nerăsuflate, din trei guri, apoi l-a pus la loc pe podea. Am văzut că bluza ei argintie, identică cu a lui Clare, avea o pată roşie pe o mânecă.

— Spiritelor nu le place întotdeauna să se supună la comenzi. Hai să-l întrebăm. Cum te cheamă, spirite?

Pixul a început să se mişte din nou, rotindu-se cu iuţeală pe foaie

şi desenând litere peste cuvintele scrise mai înainte.

Primele litere au fost: *Pa*… iar ultimele:… *by*. Pixul s-a oprit, iar Flo s-a aplecat să descifreze literele din mijloc.

— Papa Begby. Uau! Cine o fi?

S-a uitat de jur împrejurul cercului de umeri ridicaţi şi capete care se clătinau în semn că nu.

— Nora? a întrebat Flo brusc. Ştii cine e?

— Doamne, nu! am răspuns eu în mod automat.

Sinceră să fiu, eram destul de speriată. Celelalte chestii fuseseră în mod evident poante. Dar ce se întâmpla acum părea foarte ciudat. Ceilalţi erau la fel de neliniştiţi ca şi mine. Clare îşi rodea capătul unei şuviţe. Nina se străduia să afişeze o mină degajată, dar îi vedeam degetele jucându-se cu bricheta, răsucind-o nervos în buzunar. Tom era pur şi simplu uluit şi, în ciuda semiîntunericului, se vedea că era palid. Numai Flo părea sincer încântată.

— Uau! a şoptit ea. Un spirit adevărat. Papa Begby. O fi proprietarul fostei case? Papa Begby, a spus ea respectuos, ridicând capul spre spaţiul de deasupra noastră. Papa Begby, ai vreun mesaj pentru noi în noaptea asta?

Pixul a început să se mişte din nou, de data asta mai sacadat.

C… am văzut eu apărând pe foaie. O clipă, mi-a stat inima în loc. Nu mai voiam glume cu cafea.

C… c… c…

Scrisul a devenit din ce în ce mai rapid, după care s-a auzit un scrâşnet puternic, iar indicatorul s-a oprit trepidând. Clare a luat mâna de pe el şi a dus-o la gură.

— O, Flops, îmi pare tare rău.

M-am uitat la masă. Pixul străpunsese foaia şi făcuse o gaură în lemnul lustruit de sub ea.

— Mătuşa ta… a început Clare.

— Ei, nu-ţi face griji, a zis Flo nerăbdătoare, apoi a dat indicatorul la o parte şi a ridicat foaia: Ia să vedem, ce scrie?

Ne-am aplecat cu toţii, uitându-ne peste umărul ei, în timp ce întorcea uşor foaia ca să descifreze scrisul spiralat.

C c ccccrrriiiiiiiiiiminaaaaalo

— Dumnezeule! a zis Tom, ducând mâna la gură.

— Nu-i amuzant, a spus Nina, palidă la faţă, şi s-a dat în spate, uitându-se la feţele noastre. Cine a scris asta?

— Recunosc, a spus Tom, pe aia cu cafeaua eu am făcut-o. Dar pe asta, nu. N-aş scrie aşa ceva!

Ne-am uitat cu toţii în jur, căutând o undă de vinovăţie unii în ochii altora.

— Poate căutaţi unde nu trebuie, a spus Flo, care se îmbujorase din nou, însă acum expresia ei era triumfătoare, nu furioasă. Poate că e un mesaj real. La urma urmelor, ştiu câteva lucruri despre voi – despre voi toţi.

— Ce vrei să spui? a întrebat Tom circumspect. Clare, ce vrea să spună?

Dar Clare nu i-a răspuns, doar a clătinat din cap. Se făcuse palidă şi, pe sub gloss, se vedea că şi buzele i se albiseră. Mi-am dat seama că respiram precipitat – aproape că intrasem în hiperventilaţie.

— Hei, a spus brusc Nina, vocea ei părând ciudată şi îndepărtată. Hei, Nora, te simţi bine?

— Da, mi-e bine, am spus eu.

Sau cel puţin am încercat să spun. Nu-mi dădeam seama dacă rostisem sau nu cuvintele. Camera s-a strâmtat, iar ferestrele enorme s-au lărgit ca o gură plină cu dinţi ascuţiţi ca acele de pin, gata să ne înghită pe toţi. Nişte mâini m-au înhăţat de braţe şi m-au aşezat pe canapea, cu capul aplecat între picioare.

— Totul e în regulă, am auzit vocea fermă a Ninei, şi dintr-odată mi-am amintit că era şi medic, nu doar o prietenă cu care ieşeam să beau o dată la câteva luni. Totul e în regulă. Aduceţi o pungă, o pungă de hârtie.

— Bravo, cerşeşte atenţie, am auzit-o pe Flo spunând cu furie printre dinţi, după care a ieşit din cameră.

— N-am nimic, am spus eu, încercând să îndepărtez mâinile Ninei. N-am nevoie de pungă. Mi-e bine.

— Eşti sigură? m-a întrebat ea, uitându-se cu atenţie la faţa mea.

Am dat din cap, încercând să par convingătoare.

— N-am absolut nimic. Scuze, nu ştiu ce s-a-ntâmplat. Prea mult vin, probabil. Dar mi-e bine, zău.

— Prea multă dramă, a spus Tom în şoaptă, dar a spus-o serios, şi

mi-am dat seama că nu se referea la mine.

— Cred că… o să ies să iau nişte aer. E prea cald aici.

Şi chiar era cald – soba împrăştia căldură ca un furnal.

Nina a dat din cap:

— Vin cu tine.

— *Nu!* am spus eu, mai apăsat decât mi-aş fi dorit, apoi am adăugat pe un ton mai calm: Zău, aş prefera să ies singură. Vreau doar nişte aer proaspăt, da?

Afară, m-am sprijinit cu spatele de uşile de sticlă glisante ale bucătăriei. Cerul semăna cu o catifea albastru-închis, iar luna uimitor de albă avea o aureolă palidă, ca de gheaţă. M-a învăluit aerul înţepător al nopţii, răcorindu-mi faţa încinsă şi palmele transpirate. Am rămas nemişcată, ascultându-mi bătăile inimii, încercând s-o domolesc, încercând să mă liniştesc.

Era absurd să mă sperii atât de tare. Cine zicea că mesajul era despre mine? Şi totuşi, ce spusese Flo la sfârşit?

Ştiu câteva lucruri despre voi…

Ce voise să spună? La care dintre noi făcea aluzie?

Dacă la mine, atunci nu se putea referi decât la un lucru. Şi Clare era singura persoană care ştia ce se întâmplase. Oare îi spusese lui Flo?

Nu aveam de unde şti. Voiam să cred că nu. Am încercat să-mi amintesc toate secretele pe care i le încredinţasem lui Clare de-a lungul anilor, secrete pe care ştiam că le păstrase cu străşnicie.

Şi totuşi, mi-am amintit că la liceu, în ziua când am dat teza la franceză, una dintre colegele care aşteptau pe hol alături de mine mi-a pus o mână pe braţ şi mi-a spus: *îmi pare rău, atât de rău. Eşti foarte curajoasă.* Şi pe chipul ei se citea o compasiune autentică, dar şi un fel de satisfacţie, genul pe care-l vezi uneori la adolescenţii intervievaţi în legătură cu moartea tragică a unui prieten. Simţi în ei tristeţea – şi e autentică –, dar simţi şi încântarea pricinuită de dramă, de *realitatea* poveştii.

N-am aflat niciodată la ce se referise colega – poate la despărţirea mea de James. Dar reacţia ei fusese prea intensă ca să fie vorba de asta, şi am început să mă întreb dacă nu cumva Clare povestise

cuiva ce se întâmplase. Tot examenul m-am gândit la întrebarea asta. Iar când s-au terminat cele două ore ale examenului, hotărâsem deja ce trebuia să fac. Întrucât ştiam că îndoiala m-ar fi făcut să-mi pierd minţile.

Nu m-am mai întors niciodată la acel liceu.

Acum am închis ochii, simţind frigul pe faţă şi zăpada umezindu-mi şosetele subţiri, şi am ascultat foşnetele şi trosnetele crengilor încărcate rupându-se sub propria lor greutate, strigătul unei bufniţe, ţipătul ciudat şi înfiorător al unei vulpi.

Nu trăisem niciodată la ţară. Crescusem la periferia Readingului, apoi mă mutasem la Londra după ce împlinisem optsprezece ani. Şi acolo rămăsesem.

Şi totuşi, îmi puteam închipui cum ar fi fost să locuiesc aici, în linişte şi singurătate, luând contact cu oamenii numai când îmi doream. Dar nu mi-ar fi plăcut să locuiesc în acel clopot de sticlă uriaş, ci într-o casă micuţă, contopită cu peisajul, care să nu sară în ochi.

M-am gândit la casa care fusese înainte acolo şi care arsese din temelii la incendiu. Mi-am imaginat o construcţie lungă şi scundă, o siluetă amintind de un animal care se tupilează, ca un iepure care se ascunde în iarbă. Aş fi putut locui într-o asemenea casă.

Când am deschis ochii, lumina care se revărsa din casă, răsfrângându-se în zăpadă, mi-a rănit retina. Era o casă extravagantă şi stridentă, ca un far care îşi împrăştie lumina aurie în noapte. Numai că… un far e menit să ţină navele la distanţă, în timp ce casa de sticlă semăna mai degrabă cu un felinar care atrage moliile.

M-au trecut fiori. Ar fi trebuit să mai las deoparte superstiţiile. Era o casă frumoasă şi eram norocoşi că stăm în ea, fie doar şi pentru câteva zile. Dar mie tot nu-mi plăcea şi nu aveam încredere în Flo, aşa că abia aşteptam să plec a doua zi dimineaţă. M-am întrebat cât de devreme aş fi putut pleca, fără să supăr pe nimeni. Nina şi cu mine aveam bilete pentru trenul de cinci după-amiază, dar biletul meu era din cele cu oră flexibilă.

— Te simţi bine?

Vocea s-a auzit din spatele meu şi a fost urmată de o expirare prelungă de fum. M-am întors şi am văzut-o pe Nina cu o ţigară

rulată în mână, iar cu cealaltă strânsă în jurul coastelor, să se apere de frig.

— Scuze. Ştiu, ai zis că vrei să fii singură, dar… pur şi simplu am vrut să fumez. Aveam nevoie să ies din casă. Pfui, cum poate să fie Flo! Îmi dă fiori. La ce s-o fi referit când a zis că ştie lucruri despre noi?

— Nu ştiu, am spus eu stânjenită.

— Probabil doar vorbe în vânt, a spus Nina, trăgând din ţigară. Deşi, recunosc, după ce-a zis chestia asta, am trecut în revistă toate lucrurile pe care i le-am mărturisit lui Clare de-a lungul anilor şi nu m-am simţit bine gândindu-mă la ce-ar fi putut să-i spună lui Flo. Iar Tom a părut destul de tulburat, nu ţi s-a părut? Oare care o fi scheletul din dulapul lui?

— Nu ştiu, am repetat eu, simţind că mă ia cu tremurat – deja îmi pătrunsese frigul în oase.

— Cred că Melanie a avut dreptate, a spus Nina în cele din urmă. Lui Flo îi lipseşte o doagă. Cât despre relaţia ei ciudată cu Clare, Melanie a zis că nu e… sănătoasă, dar cred că e un eufemism. Flo copiază hainele lui Clare de parcă ar fi tipa din *Albă şi singură.*[22] Eu una, cred că dacă nu ia nişte Xanax, mai are un pic şi repetă scena duşului din *Psycho.*

— Ei, ce Dumnezeu! am pufnit eu.

Nu mi se părea deloc corect din partea Ninei, deşi, într-adevăr, Flo era un pic ciudată.

— Nu e psihopată, am continuat eu. Pur şi simplu nu are suficientă încredere în sine. Ştiu cum e să simţi mereu că eşti pe locul doi. Clare nu e întotdeauna cea mai comodă prietenă.

— Nu încerca să-i găseşti scuze, Nora. Hainele şi toate celelalte chestii… mi se par nişte ciudăţenii. Mă rog, dacă Clare le acceptă, treaba ei. Şi totuşi, ieşirea lui Flo din seara asta era îndreptată direct împotriva noastră, şi n-am de gând s-o tolerez. Ştii, mă gândeam ca mâine… avem tren la cinci după-amiază, dar…

— Dar n-am putea pleca mai devreme? Şi eu mă gândeam exact la asta.

— Sinceră să fiu, m-am săturat până peste cap. Dacă n-aş fi băut, plecam în seara asta, dar aşa, nu-s în stare să conduc. Ce zici,

plecăm imediat după micul dejun?

— Flo o să facă spume, am spus eu serios.

Mai plănuise nişte activităţi pentru a doua zi; nu ştiam ce, dar instrucţiunile erau clare: plecaţi după două după-amiază, nu mai devreme.

— Ştiu. De-aia mă gândeam…

A făcut o pauză şi a tras zdravăn din ţigară:

— Mă gândeam că am putea să plecăm pe furiş. Ar fi laş din partea noastră?

— Da, am spus eu ferm. Foarte laş.

— Ah, bine, a oftat ea, scoţând un nor de fum alb în lumina lunii. Poate reuşesc să inventez vreo urgenţă la spital. Mă gândesc la o scuză în noaptea asta.

— Cum ai putea afla de o eventuală urgenţă? Nu ai semnal la mobil şi nici fixul nu merge.

— Ah, şi asta e încă o problemă, nu crezi? Să zicem că localnicii ăştia demenţi chiar vin încoace, cântând la banjo şi cu torţe aprinse în mâini… Ce facem, aruncăm în ei cu bulgări de zăpadă?

— Nu fi melodramatică. Localnicii nu-s demenţi. Mătuşa lui Flo probabil a dat foc la casă cu mâna ei, ca să încaseze asigurarea, după care a dat vina pe săteni.

— Sper să ai dreptate. Am văzut *Eliberare*[23].

— Mă bucur pentru tine. Dar să ne întoarcem la problema noastră…

— Păi, o să spun că probabil am prins un pic de semnal peste noapte şi am primit un mesaj. Oricum, chiar dacă Flo nu mă crede, ce poate să zică?

O mulţime de chestii, m-am gândit eu, dar, dacă nu baricada uşa, nu-mi dădeam seama cum ar fi putut s-o ţină în loc pe Nina.

A urmat o tăcere lungă. Nina proiecta cerculeţe de fum în aerul nemişcat al nopţii, iar eu scoteam abur pe gură.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nina în cele din urmă. Mă refer la atacul de panică. A fost de la cuvântul de pe foaie?

— Oarecum.

— Dar n-ai crezut că era vorba despre tine, nu?

S-a uitat la mine cu coada ochiului, cu o curiozitate evidentă, şi a

scos un cerculeţ.

— Adică, ce să fi făcut tu în viaţa asta încât să fi provocat moartea cuiva?

Am ridicat din umeri.

— Ei, nu m-am gândit chiar la asta. Oricum, s-ar putea să nu fi fost *criminalo,* ci *crimă.* Ai văzut că unele litere erau repetate de câteva ori, aşa că nu ştiu sigur care era de fapt cuvântul.

— Ah, deci crezi că e posibil să fi fost un avertisment? a întrebat Nina. Deci ne întoarcem la localnicii demenţi?

Iarăşi am ridicat din umeri.

— N-am de gând să te mint, a spus ea, făcând încă un rotocol, m-am gândit că poate era o referire la mine. Mă rog, n-am omorât pe nimeni cu intenţie, dar cu siguranţă sunt oameni care au murit din cauza greşelilor pe care le-am făcut.

— Cum, chiar ai crezut că e un mesaj veritabil?

— Ei, nu, a răspuns ea, trăgând din ţigară. Nu cred în chestii din astea. Am vrut să spun doar că cineva m-a înjunghiat pe întuneric, ca să mă scoată din fire. A fost mâna lui Flo, n-am niciun dubiu. Cred că s-a enervat că am făcut mişto la început şi a vrut să ne pedepsească. Eu am scris mesajul cu tequila. Probabil şi-a dat seama.

— Crezi?

Am ridicat privirea spre cerul senin. Nu era negru, ci bleumarin-închis – o culoare atât de pură că mă dureau ochii. Mult deasupra noastră, un satelit se apropia de lună. Am încercat să-mi amintesc faţa lui Flo din clipa în care a citit cuvântul, apoi momentele dinainte, când avea o mină frenetică şi stătea cu ochii închişi.

— Nu ştiu, am spus eu. Cât am stat cu degetele pe indicator, am încercat să-mi dau seama cine scria, dar nu-s sigură că era ea. Mi s-a părut că Flo era sincer şocată. Şi, în plus, era singura persoană de la masă care credea cu adevărat în povestea asta cu spiritismul. Nu cred că s-ar fi jucat cu mesajele spiritelor, împingând indicatorul după cum avea ea chef.

— Deci acum *tu* te gândeşti că poate a fost real? a întrebat Nina cu scepticism.

Am clătinat din cap:

— Nu asta am vrut să spun. Şi eu cred că cineva a împins indicatorul. Dar nu-s sigură că a fost Flo.

— Atunci rămân doar Tom şi Clare, nu? a aruncat Nina mucul de ţigară, strivindu-l cu piciorul după ce a sfârâit în zăpadă. Chiar crezi că ar putea fi ei?

— Înţeleg ce zici… Tocmai asta m-a neliniştit şi pe mine. Cred că…

M-am oprit, încercând să înţeleg tulburarea pe care mi-o pricinuise povestea asta.

— Nu mesajul m-a îngrijorat, am continuat eu, ci răutatea din spatele lui. Oricine ar fi făcut-o – om sau nu –, a fost o chestie îngrozitoare. Cineva din camera aia a vrut să se joace cu mintea noastră.

— Şi a reuşit.

Ne-am întors amândouă şi ne-am uitat pe fereastră. Am văzut-o pe Clare umblând prin living, strângând paharele şi adunând alune de pe jos. Tom nu era pe nicăieri – probabil se dusese le etaj. Flo umplea maşina de spălat vase cu o energie frenetică, trântind paharele cu atâta putere, încât mă surprindea că nu se spărgeau.

Nu voiam să mă întorc în casă. O clipă, în ciuda zăpezii, în ciuda temperaturii sub zero care deja mă făcea să tremur, eram serios tentată să iau cheia de la maşina închiriată de Nina şi să mă culc în ea.

— Haide, a spus Nina în cele din urmă. Nu putem să stăm aici toată noaptea. Intrăm în casă, zicem noapte bună şi ne ducem direct în dormitor. Iar mâine, la prima oră, plecăm de-aici, da?

— Bine.

Am intrat după ea în bucătărie şi am închis uşa în urma mea.

— Încui-o, te rog, a spus Flo scurt, ridicând capul din maşina de spălat.

Avea faţa întunecată, rimelul scurs pe obraji şi părul căzut pe frunte.

— Flo, lăsă-le aşa, a spus Nina. Te rog. Promit c-o să-ţi dăm şi noi o mână de ajutor mâine dimineaţă.

— E în regulă, a spus Flo apăsat. N-am nevoie de ajutor.

— Bine! a ridicat Nina mâinile. Eu m-am oferit. Ne vedem la

micul dejun.

S-a întors cu spatele şi a ieşit din bucătărie mormăind:

— N-ai decât să faci pe martira.

Douăzeci

Nina a adormit aproape instantaneu şi, întinsă pe pat ca un păianjen bronzat, s-a pus pe sforăit.

Am încercat şi eu să adorm, dar mă tot gândeam la seara aceea şi la grupul ciudat pe care-l strânsese Clare acolo. Îmi doream atât de mult să plec, încât mă durea – voiam să fiu acasă, în patul meu, cu lucrurile mele, în linişte şi pace. Acum, număram orele, ascultând sforăitul discret al Ninei şi, dincolo de el, liniştea casei şi-a pădurii.

Dar nu era complet linişte. La un moment dat, am auzit un uşor scârţâit, apoi o bufnitură slabă, ca şi când vântul ar fi trântit o uşă.

Când eram pe punctul de a adormi, am auzit din nou un *scââââârţ* prelung şi un *clac* strident.

Ciudat era că zgomotele păreau să vină din casă.

M-am ridicat în capul oaselor şi, ţinându-mi respiraţia, am încercat să disting zgomotele peste sforăitul Ninei.

Scââââââârţ… clac!

De data asta, n-am mai avut nicio îndoială. Zgomotele sigur nu veneau de dincolo de fereastră, ci de pe scară. M-am ridicat în picioare, mi-am luat halatul şi m-am dus la uşă în vârful picioarelor.

Când am deschis-o, mi-a venit să ţip: o siluetă ca o stafie stătea pe palier, aplecată deasupra balustradei.

N-am ţipat. Dar probabil am icnit, pentru că silueta s-a întors şi a dus degetul la buze. Era Flo, îmbrăcată într-o rochie de noapte cu flori roz, învăluită în lumina lunii.

— Ai auzit şi tu? am întrebat eu în şoaptă.

A dat aprobator din cap:

— Da, am crezut că e o poartă din grădină, dar nu e. Se aude *din casă.*

S-a auzit un pârâit în spatele nostru, iar când ne-am întors, am văzut-o pe Clare ieşind din dormitor, frecându-se la ochi.

— Ce se întâmplă?

— Şşş, a şoptit Flo. E ceva jos. Ascultă.

Am rămas toate nemişcate.

Scââââââârţ… clac!

— E doar o fereastră bătută de vânt, a spus Clare căscând.

Flo a clătinat vehement din cap:

— Se aude dinăuntru. Ce vânt ar putea să bată în casă? Probabil a lăsat cineva o uşă deschisă.

— Imposibil, a răspuns Clare. Le-am verificat pe toate.

Flo şi-a dus mâinile la gât, cu o expresie brusc înfricoşată:

— Trebuie să coborâm, nu?

— Să-l trezim pe Tom, a propus Clare. E înalt şi arată ameninţător.

S-a dus în vârful picioarelor în dormitorul lui şi am auzit-o şoptind:

— Tom! Tom! Se aud nişte zgomote în casă.

Tom a ieşit din cameră, palid şi cu ochii înceţoşaţi de somn, şi am pornit cu toţii pe trepte.

Imediat ce-am ajuns la parter, ne-am dat seama că, într-adevăr, era o uşă deschisă. Era foarte frig, iar pe hol venea curent dinspre bucătărie. Flo s-a făcut albă ca varul.

— Mă duc să iau puşca, a spus ea atât de încet, că abia am auzit-o.

— Parcă ai zis că e încărcată cu cartuşe oarbe, a şoptit Clare.

— Păi chiar e, a răspuns Flo tot în şoaptă, cu enervare în glas, dar *el* n-are de unde să ştie, nu?

Apoi a făcut semn cu capul spre uşa livingului:

— Tu primul, Tom.

— Eu? a şoptit Tom îngrozit, apoi a dat ochii peste cap şi, foarte uşor, a băgat capul după uşă.

Ne-a făcut semn cu mâna şi, uşurate, l-am urmat toate în grabă. În living nu era nimeni, iar covorul era scăldat în lumina lunii. Flo a întins mâna deasupra şemineului şi a luat puşca. Era palidă la faţă, dar hotărâtă.

— Eşti *sigură* că are cartuşe oarbe? a întrebat Clare încă o dată.

— Foarte sigură. Dar dacă e cineva în casă, o să tragă o sperietură soră cu moartea.

— Cartuşe oarbe sau nu, dacă ţii tu puşca, eu stau în spatele tău, a zis Tom printre dinţi.

— Bine.

Orice părere aş fi avut despre Flo, nu puteam să nu-i recunosc curajul. A aşteptat câteva clipe pe hol şi am văzut că-i tremurau mâinile. Apoi a tras aer în piept şi-a deschis uşa de la bucătărie cu atâta putere, că s-a izbit de peretele placat cu faianţă.

Nu era nimeni înăuntru. Dar uşa de sticlă a bucătăriei era deschisă în lumina lunii şi câţiva fulgi de zăpadă zburau peste podeaua acoperită cu gresie.

Clare a traversat bucătăria într-o clipă, călcând cu picioarele goale pe gresia rece.

— Uitaţi, se văd urme! a făcut ea semn cu mâna spre peluză.

Erau nişte urme mari, cu formă imprecisă, care păreau făcute sau de nişte cizme de cauciuc, sau de o pereche de bocanci de zăpadă.

— Căcat! a spus Tom, palid la faţă. Ce s-a întâmplat?

S-a întors spre mine:

— Tu ai ieşit ultima pe uşa asta. N-ai încuiat-o?

— Ba da… Sunt sigură.

Am încercat să-mi aduc aminte momentul. Nina s-a oferit s-o ajute pe Flo, dar Flo a refuzat-o tăios. Şi mi-am amintit limpede că pusesem mâna pe cheia de la uşă.

— Am încuiat-o, n-am niciun dubiu.

— Păi, se pare că n-ai încuiat-o ca lumea! s-a întors Flo spre mine.

În întunericul luminat de lună, semăna cu o statuie, cu faţa rigidă şi neînduplecată ca marmura.

— Am *încuiat-o,* am insistat eu, simţind că mă cuprinde furia. Şi, oricum, Clare a spus că le-a verificat pe toate înainte de culcare.

— Doar am apăsat pe clanţe, a spus Clare.

Ochii îi erau foarte mari, iar orbitele umbrite, ca şi când ar fi avut vânătăi.

— N-am verificat toate încuietorile, a continuat ea. Dacă am văzut că nu se deschid, am presupus că erau şi încuiate.

— Am încuiat-o, am spus eu cu încăpăţânare.

Din gâtlejul lui Flo s-a auzit un zgomot furios, aproape ca un mârâit. Apoi a luat puşca la subsuoară şi a plecat cu pas apăsat la etaj.

— Am încuiat-o, am repetat eu, uitându-mă de la Clare la Tom. Nu mă credeţi?

— Ei, nu-i vina nimănui, a spus Clare, apoi s-a dus la uşă, a trântit-o şi a răsucit cheia. Gata, acuma sigur e încuiată. Să mergem la culcare.

Am pornit cu toţii pe trepte, simţind că ni se duce adrenalina din sânge, înlocuită de o stare de enervare. Când am ajuns la etaj, am găsit-o pe Nina pe palier, frecându-se la ochi cu o mină nedumerită.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea. De ce-am văzut-o pe Flo trecând furios pe lângă mine cu nenorocita aia de puşcă la subsuoară?

— Ne-am speriat, a spus Tom scurt, urcând în urma mea. Cineva – şi s-a uitat la mine – a lăsat descuiată uşa de la bucătărie.

Am ripostat imediat:

— Nu *eu.*

— Mă rog… Era deschisă. Am auzit-o trântindu-se de perete. Şi am văzut urme de paşi pe peluză.

— Nasoală treabă, a spus Nina, care acum era la fel de trează ca şi noi.

A dus din nou mâna la faţă să se frece la ochi:

— Şi a plecat hoţul? A luat ceva?

— Nu pare să lipsească nimic, a spus Tom, uitându-se la mine şi la Clare. Televizorul e la locul lui. La fel şi celelalte lucruri de valoare, din câte am văzut. Şi-a lăsat cineva portofelul la vedere? Al meu e în cameră.

— Şi al meu, a spus Clare, apoi s-a întors şi s-a uitat afară. Iar toate maşinile sunt la locul lor.

— Geanta mea cred că-i în cameră, am spus eu, după care am băgat capul după uşă: Da. E aici.

— Atunci… se pare că, oricine ar fi fost, n-a venit să fure, a spus Tom neliniştit. Dacă n-am fi văzut urmele, am fi putut crede că nu s-a închis bine uşa şi asta a fost tot.

Dar am *văzut* urmele. Erau cât se poate de reale.

— Oare ar fi bine să sunăm la poliţie? a întrebat el.

— N-avem cum, nu? a spus Nina sarcastic. Fixul nu merge, iar mobilele n-au semnal.

— Ieri ai avut două liniuţe, i-am amintit eu.

— A fost o întâmplare, a clătinat ea din cap. De atunci n-am mai prins nimic. În fine, să luăm partea bună a lucrurilor, nu miroase a benzină, deci n-au fost localnicii demenţi înarmaţi cu canistre pentru un al doilea foc de tabără.

Au urmat câteva clipe de linişte. N-a râs nimeni.

— Să ne întoarcem cu toţii în pat, să încercăm să dormim, a spus Clare în cele din urmă, şi toţi am dat aprobator din cap.

— Vrei să-ţi aduci salteaua la noi în cameră? l-a întrebat Nina pe Tom. Eu, una, n-aş vrea să dorm singură în noaptea asta.

— Mersi, a spus Tom. Frumos… frumos din partea ta. O să mă descurc. Mă încui pe dinăuntru, în caz că vrea cineva să atenteze la virtutea mea. Nu că mi-ar mai fi rămas multă virtute…

*

— Drăguţ din partea ta, i-am zis eu Ninei după ce le-am urat noapte bună lui Tom şi Clare şi ne-am ghemuit fiecare în patul ei. Mă refer la ce i-ai zis lui Tom.

— Mă rog… Mi s-a făcut milă de bietul băiat. Plus că pare să aibă un croşeu de dreapta zdravăn şi ne-ar putea fi de folos în caz că dă buzna cineva peste noi.

A oftat şi s-a întors pe partea cealaltă:

— Vrei să las lumina aprinsă?

— Nu, nu-i nevoie. Acum uşa e încuiată – asta e cel mai important.

— Aşa-i, a spus ea, stingând veioza, după care am văzut lumina de la mobilul ei. La naiba, e trecut de două! Şi tot n-am nicio liniuţă de semnal. Tu ai vreuna?

Am întins mâna după telefon.

Dar n-am dat de el.

— Stai un pic, trebuie să aprind lumina. Nu-l găsesc.

Am apăsat pe întrerupător şi m-am uitat în jur, sub pat, sub noptieră, apoi în geantă. Nici urmă de telefon. Am găsit doar încărcătorul pe podea. Am încercat să-mi amintesc când am pus mâna pe el ultima oară. În maşină? Mi-am adus aminte că l-am folosit la prânz. Dar apoi? După ce-am ajuns aici, văzând că n-am

semnal, nu l-am mai verificat. Parcă venisem cu el în cameră înainte de cină, să-l pun la încărcat – însă poate că făcusem asta vineri. Cel mai probabil îmi căzuse din buzunar în maşină.

— Nu-i aici, am spus eu. Cred că l-am lăsat în maşină.

— Ei, asta e, a spus Nina căscând. Ţine mine să-l cauţi mâine, înainte să plecăm, da?

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună.

Şi s-a ghemuit în pat, foşnind plapuma. Iar eu am închis ochii şi am încercat să adorm.

*

Ce s-a întâmplat mai departe…?

O, Doamne! Ce s-a întâmplat mai departe? Nu-s sigură că pot…

Stau în pat, încercând să pun ordine în vălmăşagul de gânduri din capul meu şi dintr-odată se deschide larg uşa, iar asistenta intră în rezervă împingând un cărucior de spital.

— Medicul vrea să arunce o privire pe tomografii, începe ea fără niciun preambul, dar a zis că, probabil, după aceea o să poţi face o baie. Şi ţi-am adus micul dejun.

— Spune-mi, încerc eu să mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă pe pernele care tot alunecau de sub mine. Spune-mi, poliţiştii de-afară mă păzesc pe mine?

Faţa ei capătă o expresie stânjenită, iar privirea i se îndreaptă o clipă spre dreptunghiul de sticlă al uşii, în timp ce-mi pune pe o farfurie de carton un bol cu fulgi de orez, în care toarnă un pahar de lapte, iar apoi aşază alături o clementină.

— Au venit să investigheze accidentul, îmi explică ea în cele din urmă. Sigur or să vrea să stea de vorbă şi cu tine, dar numai când o să le dea voie doctorul. Le-am zis că nu pot da buzna în spital la ora asta. O să trebuiască să aştepte.

— I-am auzit…

Am înghiţit şi am simţit o durere în gât, ca şi când ceva ar fi încercat să scape – un scâncet sau un ţipăt.

— I-am auzit spunând că a murit cineva…

— Pfui! răspunde ea, închizând sertarul căruciorului cu o forţă exagerată. N-ar fi trebuit să te alarmeze, mai ales că eşti lovită la cap.

— Dar e adevărat? A murit cineva?

— Nu pot să-ţi spun asta, n-am voie să vorbesc despre alţi pacienţi.

— E *adevărat?*

— Te rog să te linişteşti, spune ea, ridicând mâinile într-un gest consolator îndelung exersat, care pe mine mă face să vreau să ţip. Nu-ţi face bine la cap să te agiţi.

— Să mă agit? Unul dintre prietenii mei probabil a murit, iar tu îmi ceri să nu mă agit? Cine a murit? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cine! Şi de ce nu pot să-mi amintesc? De ce nu pot să-mi amintesc ce s-a întâmplat înainte de accident?

— Se întâmplă frecvent după o lovitură la cap, continuă ea, pe acelaşi ton consolator, ca şi când ar vorbi cu un copil sau cu cineva care înţelege mai greu. Are legătura cu modul în care creierul face transferul dintre memoria de scurtă durată şi cea de lungă durată. Dacă intervine ceva care întrerupe procesul, poţi să uiţi o bucată din trecut.

O, Doamne, *trebuie* să-mi amintesc. Trebuie să-mi amintesc ce s-a întâmplat, pentru că cineva a murit, iar în cele din urmă poliţiştii care aşteaptă la uşă vor intra să-mi pună întrebări, şi cum mi-aş putea da seama ce le spun, ce le dezvălui, din moment ce nu ştiu ce s-a întâmplat?

Mă văd alergând, alergând prin pădure cu sânge pe mâini, pe faţă şi pe haine…

— Te rog, spun eu, cu vocea gata să se frângă, gata s-o implore, şi mă urăsc pentru că sunt atât de slabă şi de neputincioasă. Te rog, ajută-mă. Te rog, spune-mi, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu prietenii mei? De ce eram plină de sânge? Rana mea de la cap nu era atât de gravă. Al cui era tot sângele ăla?

— Nu ştiu, spune ea cu blândeţe, şi de data asta se simte compasiune autentică în glasul ei. Nu ştiu, scumpa mea. Mă duc să chem medicul şi poate afli de la el mai multe. Până atunci, vreau să mănânci ceva. Trebuie să prinzi puteri, iar medicul o să vrea să vadă

că ţi-ai recăpătat pofta de mâncare.

Apoi iese din rezervă cu spatele, trăgând căruciorul după ea, şi uşa se închide la loc. Rămân singură, cu bolul de plastic în care fulgii de orez se topesc pocnind uşor, transformându-se într-un terci dulceag.

Ar trebui să mă ridic în capul oaselor. Ar trebui să-mi oblig picioarele vlăguite, ca de gumă, să-şi facă datoria, să mi le trec peste marginea patului şi să ies pe coridor, să le cer răspunsuri poliţiştilor de la uşă. Dar n-o fac. Ci rămân în pat, şi lacrimile mi se preling din bărbie în bolul cu fulgi, iar mirosul puternic al clementinei foarte coapte mă trimite cu gândul la ceva ce nu-mi pot aminti, dar nici nu pot uita.

Te rog, îmi spun, *te rog. Adună-ţi puterile, proastă ce eşti. Ridică-te în picioare. Află ce s-a întâmplat. Află cine a murit.*

Dar nu mă mişc. Şi nu doar pentru că mă dor capul şi picioarele, iar muşchii mi-i simt ca de cârpă.

Nu mă mişc pentru că mi-e teamă. Pentru că nu vreau să aud numele pe care mi-l vor spune poliţiştii.

Şi pentru că mi-e teamă că au venit aici după mine.

Douăzeci şi unu

Creierul nu-şi aminteşte bine. Spune poveşti. Se străduieşte să umple golurile şi implantează ca amintiri ficţiunile pe care le plăsmuieşte.

Trebuie să încerc să-mi amintesc faptele.

Dar nu ştiu dacă ce-mi amintesc e ce s-a întâmplat sau ce *vreau* să se fi întâmplat. Sunt scriitoare. Sunt o mincinoasă profesionistă. Ştiţi, mi-e greu să-mi dau seama când să mă opresc. Dacă văd un gol într-o poveste, vreau să-l umplu cu raţiune, cu un motiv, cu o explicaţie plauzibilă.

Şi cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât faptele se dizolvă mai uşor sub degetele mele…

Ştiu că m-am trezit tresărind. Habar n-am ce oră era, dar afară încă nu se luminase. În patul alăturat, Nina stătea în capul oaselor. Ochii ei negri erau larg deschişi, strălucind în întuneric.

— Ai auzit şi tu? a şoptit ea.

Am încuviinţat din cap. Paşi pe palier. O uşă deschizându-se foarte uşor.

Am dat la o parte plapuma şi mi-am luat halatul, simţindu-mi bătăile inimii în fundul gâtului. Mi-am amintit uşa de la bucătărie larg deschisă şi urmele din zăpadă.

Ar fi trebuit să verificăm şi restul casei.

Când am ajuns la uşă, am ascultat nemişcată o clipă, apoi am deschis-o cu infinită precauţie. Clare şi Flo erau pe palier, cu ochii mari şi cu feţele albite de spaimă. Flo ţinea puşca în mână.

— Aţi auzit ceva? am zis eu cât de încet am putut.

Clare a dat ferm din cap o singură dată şi a făcut semn cu mâna în josul scării. Am ascultat cu atenţie, încercând să-mi domolesc respiraţia întretăiată şi bătăile puternice ale inimii. S-a auzit un hârşâit, apoi o bufnitură, ca de uşă închisă cu grijă. Era cineva la parter.

— Tom? am şoptit eu, dar, chiar în clipa aceea, uşa de la

dormitorul lui s-a întredeschis şi în crăpătură a apărut faţa lui.

— Aţi auzit… zgomotul? a spus el cu glas scăzut, iar Clare a dat din cap încruntată.

De data asta, nu se simţea adierea vântului. Deci nu mai era nicio uşă deschisă. De data asta, am auzit cu toţii zgomot de paşi – mai întâi pe gresia din bucătărie, apoi pe parchetul din hol, şi, în cele din urmă, scârţâitul uşor al unui picior pe prima treaptă.

Fără să ne dăm seama, ne strânseserăm cu toţii unii într-alţii. Am simţit o mână bâjbâind după mâna mea. Flo era în mijloc, cu puşca ridicată, şi ţeava tremura foarte tare. Am întins mâna liberă s-o stabilizez.

S-a auzit încă un scârţâit pe trepte şi am tras cu toţii aer în piept, apoi de după stâlpul scării în spirală a apărut o siluetă profilată pe fereastra enormă care dădea spre pădure.

Era un bărbat – un bărbat înalt. Avea pe el un fel de hanorac negru şi nu-i puteam distinge faţa. Se uita într-un telefon mobil, al cărui ecran împrăştia în întuneric o strălucire albă, ca de stafie.

— Pleacă dracului de-aici şi lasă-ne-n pace! a strigat Flo, şi puşca s-a descărcat.

S-a auzit o bubuitură asurzitoare, urmată de zgomot de sticlă spartă. Arma a avut un recul puternic – ţin bine minte asta. Şi că cei de lângă mine s-au dat în spate.

Îmi aduc aminte că am ridicat privirea… nu înţelegeam ce se întâmplă… fereastra uriaşă s-a făcut ţăndări… cioburile s-au împrăştiat în zăpadă şi au căzut răpăind pe treptele de lemn.

Îmi aduc aminte că bărbatul de pe trepte a scos un icnet – mai degrabă de uimire decât de durere –, după care a căzut grămadă, prăvălindu-se lent pe trepte, ca un cascador într-un film.

Nu ştiu cine a aprins becurile, dar în holul înalt s-a revărsat deodată o lumină atât de puternică, încât m-am crispat şi mi-am acoperit ochii. Apoi am văzut.

Am văzut treptele de sticlă mată împroşcate cu sânge, fereastra spartă şi dâra lungă şi stacojie lăsată de trupul bărbatului care se rostogolise până la parter.

— Dumnezeule! a scâncit Flo. Puşca… puşca era încărcată!

Când se întoarce asistenta, mă găseşte plângând.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu printre lacrimi. Cineva a murit… Te rog, spune-mi… Te rog, spune-mi cine a murit!

— Nu pot să-ţi spun, draga mea, răspunde ea cu părere de rău. Mi-aş dori să pot, dar nu pot. Însă l-am adus pe doctorul Miller să vadă cum te mai simţi.

— Bună dimineaţa, Leonora, mă salută el, apropiindu-se de pat.

Are o voce blândă, compătimitoare. Îmi vine să-i dau un pumn, să-i iasă pe nas compasiunea lui de căcat.

— Îmi pare rău că te găsesc înlăcrimată în dimineaţa asta…

— Cineva a murit, spun eu cu glas limpede, încercând să-mi domolesc respiraţia şi să nu mai sughiţ de plâns. Cineva a murit şi nimeni nu vrea să-mi spună cine. Iar la uşă stau poliţişti. De ce?

— Să nu ne facem griji din cauza asta deocamdată…

— Dar *sunt* îngrijorată! strig eu.

Capetele de pe coridor se întorc spre noi. Medicul întinde o mână sub pătură, bătându-mă liniştitor pe picior, într-un mod care mă face să mă crispez. Sunt învineţită. Am dureri. Port un halat de spital deschis la spate şi simt că mi-am pierdut demnitatea – odată cu tot restul. Nu mă atinge, arogant nenorocit ce eşti! Vreau *acasă.*

— Uite, spune el, înţeleg că eşti necăjită şi probabil că poliţia o să-ţi poată da nişte răspunsuri, dar mai întâi vreau să te examinez, să mă asigur că eşti în stare să discuţi cu ei, şi *nu pot* să fac asta decât dacă eşti calmă, înţelegi, Leonora?

Dau din cap în semn că da, apoi întorc capul spre perete, în timp ce el îmi examinează bandajul de la cap, îmi verifică pulsul şi presiunea arterială, comparându-le cu datele monitorului cardio-respirator. Închid ochii şi trec peste toate umilinţele. Îi răspund la întrebări.

Mă cheamă Leonora Shaw.

Am douăzeci şi şase de ani.

Astăzi e… Asta nu ştiu, dar asistenta îmi vine în ajutor. E duminică. Mă aflu aici de nici douăsprezece ore. Ceea ce înseamnă că suntem în şaisprezece noiembrie. Asta cred că e mai degrabă o dovadă de dezorientare, nu de amnezie.

Nu, nu mi-e greaţă. N-am probleme de vedere, mulţumesc.

Da, mi-e greu să-mi amintesc anumite lucruri. Există lucruri pe care n-ar trebui să ţi se ceară să ţi le aminteşti.

— Se pare că te simţi surprinzător de bine, spune medicul în cele din urmă, punându-şi stetoscopul în jurul gâtului şi mica lanternă în buzunarul de la piept. Toate observaţiile de peste noapte sunt bune, iar tomografia arată şi ea bine. Problemele de memorie mă îngrijorează un pic – se întâmplă foarte des ca pacientul să nu-şi mai amintească minutele dinainte de impact, dar se pare că tu ai uitat un interval mai mare, aşa este?

Dau aprobator din cap fără tragere de inimă, gândindu-mă la exploziile de imagini trunchiate care mi-au invadat capul toată noaptea: copaci, sânge, faruri de maşină schimbându-şi brusc direcţia.

— Dar s-ar putea ca amintirile să-ţi revină cât de curând. Nu toate tulburările de memorie – am observat că evită cuvântul „amnezie” – sunt pricinuite de traume fizice. Unele au de-a face cu… stresul.

Pentru prima oară după câteva minute, mă uit direct în ochii lui:

— Ce vrei să spui?

— Mă rog, nu e specialitatea mea – eu mă ocup de traumele craniene. Dar uneori… uneori, creierul ascunde anumite evenimente cu care nu suntem pregătiţi să ne confruntăm. Presupun că e… un mecanism adaptativ, ca să zic aşa.

— Ce fel de evenimente? întreb eu pe un ton apăsat.

Medicul zâmbeşte. Pune din nou mâna pe piciorul meu. Mă opun imboldului de a tresări.

— Ai trecut printr-o încercare dificilă, Leonora. Spune-mi, am putea suna pe cineva pentru tine? Cineva care ai vrea să-ţi fie alături? Din câte înţeleg, mama ta a fost anunţată, dar e în Australia, aşa-i?

— Da.

— Alte rude? Un iubit? Partenerul de viaţă?

— Nu. Vă rog…

Îmi înghit nodul din gât – nu are rost să mai amân. Faptul că *nu* ştiu devine tot mai chinuitor.

— Vă rog, aş vrea să vorbesc cu poliţia acum.

— Hm, spune el, uitându-se la fişa din mâna lui. Nu-s sigur că poţi face faţă, Leonora. Deja le-am spus că nu eşti pregătită să le răspunzi la întrebări.

— Aş vrea să vorbesc cu poliţia.

Numai ei îmi pot da răspunsuri. Trebuie să vorbesc cu ei. Mă uit ţintă la medic, în timp ce el se preface că studiază fişa din faţa lui, încercând să ia o decizie.

În cele din urmă, scoate un semi-oftat prelung şi iritat, îndesând fişa în suportul de la capul patului.

— Foarte bine. Să nu stea mai mult de jumătate de oră, îi spune el asistentei. Şi nu vreau să-i pună întrebări prea stresante. Dacă domnişoara Shaw dă semne că întrebările sunt prea dificile…

— Am înţeles, răspunde energic asistenta.

Doctorul Miller îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng, încercând să nu mă uit la zgârieturile şi sângele de pe braţul meu.

Apoi se întoarce să plece.

— Ah, scuze… îl strig eu când ajunge la uşă. Pot să fac un duş mai întâi?

Vreau să vorbesc cu poliţia, dar nu vreau să mă vadă aşa.

— O baie, spune medicul, încuviinţând scurt din cap. Ai un bandaj pe frunte pe care aş vrea să nu-l deranjezi. Dacă stai cu capul deasupra apei, da, poţi să faci o baie.

Şi iese din rezervă.

Durează mult până ce asistenta îmi scoate senzorii şi acele care mă conectează la monitor, iar când îmi cobor picioarele peste marginea patului, mi se face ruşine simţind scutecul gros pe care-l am între coapse. Oare am făcut pe mine în timpul nopţii? Nu simt mirosul înţepător de urină, dar n-am cum să fiu sigură.

Mă ridic în picioare, iar asistenta îmi oferă braţul. Cu toate că aş vrea să i-l dau la o parte, simt că-i sunt jalnic de recunoscătoare pentru ajutor şi, în timp ce mă apropii şchiopătând de baie, mă sprijin de ea mai mult decât aş vrea să recunosc.

Lumina se aprinde automat şi asistenta dă drumul la apă în cadă, apoi îmi desface şnururile de la halat.

— De aici mă descurc singură, spun eu, crispându-mă la gândul

de a mă dezbrăca chiar şi în faţa unei străine specializate în oferirea de ajutor.

Dar asistenta clatină din cap:

— Îmi pare rău, nu te pot lăsa să urci singură în cadă. Dacă aluneci…

Nu-şi duce fraza la capăt, însă ştiu ce vrea să spună: ar fi grav dacă m-aş lovi din nou la cap.

Încuviinţez scurt, ies din scutecul hidos, asistenta având grijă să-l împăturească repede, înainte să pot vedea dacă e sau nu murdar, apoi las halatul să cadă pe podea. Rămân goală şi încep să tremur, deşi e foarte cald în baie.

Spre ruşinea mea, îmi dau seama că miros. Miros a frică, transpiraţie şi sânge.

Asistenta mă ţine de mână când păşesc nesigur în cadă şi mă scufund în apa fierbinte, sprijinindu-mă de bara fixată pe perete.

— Prea fierbinte? mă întreabă repede asistenta, auzindu-mi icnetul, dar clatin din cap.

Nu e prea fierbinte. *Nimic* n-ar putea fi prea fierbinte acum. Dacă m-aş putea steriliza cu apă clocotită, aş face-o.

În cele din urmă, mă întind în apă, tremurând de efort.

— Ai putea să… Aş vrea să rămân singură, te r-rog, spun eu stânjenită.

Asistenta trage aer în piept şi îmi dau seama că e pe punctul să mă refuze, şi dintr-odată simt că nu mai suport – nu mai suport privirile lor iscoditoare, bunătatea lor şi sentimentul că sunt tot timpul supravegheată.

— Te rog, spun eu, mai aspru decât mi-aş fi dorit. Ce Dumnezeu, doar n-o să mă înec în apa de douăzeci de centimetri.

— Bine, răspunde ea, deşi simt o reţinere în glasul ei. Dar să nu-ţi treacă prin cap să te ridici singură. Tragi de cordon şi vin să te ajut.

— Am înţeles.

Nu-mi place să mă recunosc înfrântă, dar ştiu că are dreptate – n-aş putea să mă ridic în siguranţă fără ajutorul ei.

Asistenta pleacă, lăsând uşa întredeschisă, iar eu închid ochii, afundându-mă şi mai mult în apa aburindă, izolându-mă de prezenţa ei grijulie de după uşă, de mirosurile şi zgomotele spitalului, de

bâzâitul becurilor fluorescente.

Stau întinsă în cadă şi îmi plimb mâna peste toate tăieturile, zgârieturile şi vânătăile, simţind cum mi se înmoaie şi mi se dizolvă sub palme micile cheaguri şi cruste, şi încerc să-mi amintesc ce m-a făcut s-o iau la fugă prin pădure, cu mâinile însângerate. Încerc să-mi amintesc. Dar nu ştiu dacă pot suporta adevărul.

După ce asistenta mă ajută să ies din cadă, mă şterg uşor cu prosopul, uitându-mă la corpul meu familiar, presărat cu tăieturile şi cusăturile nefamiliare. Tibiile îmi sunt brăzdate de julituri adânci şi neregulate, ca şi când aş fi luat în picioare rugi sau sârmă ghimpată. Am tăieturi pe picioare şi pe mâini – am alergat în picioarele goale pe sticlă spartă şi mi-am apărat faţa de cioburi cu braţele.

În cele din urmă, mă duc la oglindă, şterg aburul de pe ea, şi mă văd pentru prima oară de la accident.

N-am fost niciodată genul după care bărbaţii întorc capul pe stradă – spre deosebire de Clare, a cărei frumuseţe e greu de ignorat, sau de Nina, care are o siluetă prelungă şi impunătoare, ca de amazoană –, însă n-am fost niciodată o arătare. Acum, uitându-mă în oglinda pe care se preling picături de condens, îmi dau seama că, dacă m-aş vedea pe stradă, m-aş uita în altă parte, de milă sau de groază.

Iar tăieturile mai mici şi juliturile presărate pe toată faţa mă fac să arăt şi mai rău, la fel ca bandajul de pe frunte – pare că am o spărtură prin care, în orice clipă, mi se poate revărsa creierul. Dar nu astea sunt detaliile cele mai înfricoşătoare. Ci ochii mei – două umflături întunecate, de culoarea bronzului, de o parte şi de alta a nasului, mărginite în partea de jos de vânătăi înnegrite care se contopesc treptat cu galbenul pometţilor. Dreptul e foarte umflat, stângul mai puţin. Arăt de parcă aş fi fost lovită de multe ori peste faţă. Dar măcar eu sunt în viaţă, în timp ce altcineva a murit.

Acest gând mă face să-mi pun halatul pe mine, să-i leg şnururile şi să ies şchiopătând din baie, să înfrunt lumea.

— Ţi-ai admirat vânătăile? mă întreabă asistenta, râzând binevoitor. Nu-ţi face griji, ţi-au făcut toate tomografiile, n-ai nicio fractură bazilară. Doar te-ai lovit la faţă.

— B-bazilară?
— E un tip de fractură craniană. Poate să fie foarte nasoală. Dar n-ai niciuna, aşa că nu-ţi face griji. Se întâmplă des să ţi se învineţească ochii după un accident de maşină, dar o să se dezumfle în câteva zile.
— Sunt gata, spun eu. Vreau să vorbesc cu poliţia.
— Eşti sigură că poţi să faci faţă, scumpo? Nu eşti obligată.
— Da, o să mă descurc, îi răspund eu ferm.

Sunt iarăşi în pat, aşezată în capul oaselor, cu o ceaşcă în care asistenta m-a asigurat că e cafea, deşi nu e – sau poate că trauma craniană mi-a afectat şi simţul gustului. Se aud ciocănituri în uşă.
Ridic imediat privirea, cu inima duduindu-mi în piept. De pe hol, prin fereastra cu geam armat a uşii, îmi zâmbeşte o poliţistă. Are vreo patruzeci de ani şi arată incredibil de bine – are genul de frumuseţe pe care o întâlneşti pe podiumul prezentărilor de modă. Mi se pare şocant de nepotrivit, deşi nu-mi dau seama de ce. La urma urmelor, de ce n-ar arăta poliţistele ca soţia lui David Bowie?
— I-intră, spun eu.
Nu te bâlbâi, ce dracu'!
— Bună, mă salută ea, intrând în cameră, fără ca zâmbetul să-i dispară de pe buze.
Are silueta zveltă, ca de ogar, a unei maratoniste.
— Sergent detectiv Lamarr.
Are o voce caldă şi buzele date cu ruj de culoarea prunei.
— Cum te simţi azi?
— Mai bine, mulţumesc.
Mai bine? Mai bine decât când? Sunt internată într-un spital, cu un halat fără spate şi ambii ochi învineţiţi. Nu-mi dau seama dacă aş putea să mă simt mai rău de-atât.
Apoi mă corectez în sinea mea: am fost deconectată de la monitor şi mi-au scos scutecul. Deci se pare că de acum pot să fac pipi singură. Ceea ce e, într-adevăr, mai bine.
— Am vorbit cu medicii care se ocupă de tine şi mi-au spus că ai putea să-mi răspunzi la câteva întrebări, dar dacă ţi se pare prea mult, ne putem opri imediat, nu trebuie decât să-mi spui. În regulă?

Dau din cap în semn că da, iar ea spune:
— Noaptea trecută… Îmi poţi povesti ce-ţi aminteşti?
— Nimic. Nu-mi amintesc nimic.
Am vorbit mai tare şi mai răspicat decât am vrut. Spre groaza mea, simt un nod în gât, dar îl înghit imediat. N-am să plâng! Sunt femeie în toată firea, ce naiba, nu o fetiţă care s-a julit la genunchi în curtea şcolii şi plânge după tati.
— Nu e tocmai adevărat, spune ea, dar nu acuzator – are tonul încurajator al unui profesor sau al unei surori mai mari. Doctorul Miller mi-a zis că-ţi aminteşti destul de bine evenimentele dinainte de accident. Ce-ar fi să începi cu începutul?
— Cu începutul? Vrei să-ţi povestesc inclusiv traumele mele din copilărie şi alte chestii de genu' ăsta?
— Poate, spune ea aşezându-se la capătul patului şi încălcând astfel regulile spitalului. Dacă sunt relevante pentru ce s-a întâmplat. Uite, hai mai bine să începem cu nişte întrebări uşoare, de încălzire, ce zici? De exemplu, cum te cheamă?
Râd, dar nu din motivele pe care şi le închipuie ea. Cum mă *cheamă?* Cine sunt? Credeam că ştiu cine sunt, cine am devenit. Acum, după weekendul ăsta, nu mai sunt aşa sigură.
— Leonora Shaw, spun eu. Dar mi se spune Nora.
— În regulă, Nora. Şi câţi ani ai?
Ştiu că probabil a aflat deja toate astea. Poate că e un fel de test, ca să-şi dea seama cât de afectată îmi este memoria.
— Douăzeci şi şase.
— Acuma spune-mi, cum ai ajuns aici?
— Unde, la spital?
— La spital, aici, în Northumberland, sau aşa, în situaţia asta, cum vrei tu.
— N-ai accent din partea locului, spun eu fără legătură.
— Sunt din sud, m-am născut în Surrey, răspunde ea, cu un zâmbet complice, dându-mi de înţeles că încalcă procedurile, întrucât ea e cea care trebuie să pună întrebări, nu să dea răspunsuri.
E o dovadă de nu ştiu exact ce din partea ei. Poate e un schimb: o parte din ea pentru o parte din mine. Dar asta mă face să par

neajutorată.

— Şi, îşi reia poliţista întrebarea, cum ai ajuns aici?

— A fost…

Duc mâna la cap. Îmi vine să-mi frec fruntea, dar îmi amintesc de bandaj şi renunţ, de teamă să nu-l desprind. Pielea de sub el e fierbinte şi mă mănâncă.

— Am venit la petrecerea burlăciţelor. Aici a făcut ea facultatea. Clare, adică. Ea e cea care urmează să se căsătorească. Auzi, pot să te întreb ceva? Sunt cumva suspectă?

— Suspectă?

Vocea ei plăcută şi caldă transformă cuvântul într-o adevărată melodie, făcându-l să nu mai pară un substantiv rece şi tăios, ci o succesiune de note: sol-fa-sol.

— Nu în acest moment al investigaţiilor, clătină ea din cap. Încă strângem informaţii, dar nu excludem nicio ipoteză.

Traducere: nu eşti suspectă – încă.

— Acum spune-mi, ce-ţi aminteşti din noaptea trecută?

Revine la subiect ca o pisică foarte frumoasă şi bine crescută care dă târcoale unei găuri de şoarece. Vreau acasă.

Crustele rănilor de sub halat mă mănâncă şi mă gâdilă. Nu mă pot concentra. Dintr-odată, văd cu coada ochiului clementina întreagă rămasă pe noptieră şi sunt nevoită să întorc privirea.

— Îmi amintesc…

Clipesc şi, spre groaza mea, simt că mi se umezesc ochii.

— Îmi amintesc…

Înghit cu greu şi-mi înfig unghiile în palmele zdrelite, lăsând durerea să alunge amintirea lui zăcând pe parchetul de culoarea mierii, sângerându-mi în braţe.

— Te rog, spune-mi… cine…

Mă opresc. Nu pot s-o spun. Nu pot.

Încerc din nou:

— Cumva…?

Dar vocea mi se frânge. Închid ochii, număr până la zece, îmi înfig unghiile în tăieturile din palme până îmi tremură tot braţul de durere.

O aud pe poliţistă oftând, iar când deschid ochii, pare pentru

prima oară îngrijorată.

— Am vrea să aflăm versiunea ta asupra întâmplărilor înainte să tulburăm apele, spune ea în cele din urmă, însă expresia ei mâhnită îmi dă de înţeles ce nu are voie să-mi spună.

— Bine, reuşesc eu să spun, simţind că se rupe ceva în mine. Nu trebuie să-mi spui. O, D-doamne…

După care nu mai pot vorbi. Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji. E lucrul de care mă temeam. Lucrul pe care îl bănuiam.

— Nora… o aud pe Lamarr, şi clatin din cap.

Am ochii strâns închişi, dar simt lacrimile prelingându-mi-se pe nas şi iritându-mi tăieturile de pe faţă. Poliţista scoate un oftat plin de înţelegere, apoi se ridică în picioare.

— Te las singură câteva clipe.

Şi aud cum se deschide uşa rezervei cu un uşor scârţâit şi cum se închide la loc, rotindu-se în balamalele duble. Sunt singură. Şi plâng până rămân fără lacrimi.

Douăzeci şi doi

Am coborât treptele în fugă,. Încercând să nu mă tai în cioburi, ţinându-mă de balustradă să nu alunec pe sângele bărbatului, iar când am ajuns jos, l-am găsit ghemuit pe podea – un morman jalnic.

Era în viaţă. Îi auzeam scâncetele în timp ce se străduia să respire.

— Nina! am strigat. Nina, coboară imediat! E în viaţă! Să sune cineva la urgenţe!

— Căcat, n-avem semnal! mi-a strigat ea înapoi, coborând împleticit treptele.

— Leo, a şoptit bărbatul, şi inima mi-a stat în loc.

Apoi a ridicat cu greu capul şi mi-am dat seama. Mi-am dat seama. Mi-am dat seama.

— James?

Nina a fost cea care a vorbit prima, nu eu. A alunecat pe ultimele trepte, aterizând grămadă pe podea, chiar lângă noi, şi vocea i s-a frânt când a încercat să-i ia pulsul:

— James? Ce dracu' cauţi aici? Dumnezeule!

Aproape plângea, dar mâinile ei lucrau automat, căutând rana prin care îi şiroia sângele.

— James, vorbeşte cu mine, a spus ea. Nora ţine-l de vorbă. Ţine-l treaz!

— James…

Dar nu ştiam ce să-i spun. Nu mai vorbiserăm de ani de zile, şi acum… şi acum…

— James… O, Doamne! James… De ce…? Cum…?

— Mi-ai s… a început el, dar a tuşit, împroşcându-şi buzele cu sânge. Leo?

Suna ca o întrebare, dar nu-mi dădeam seama ce voia să zică. Mi-ai spus? Mi-ai spus, Leo? Am clătinat din cap. Era atât de mult sânge.

Nina i-a desfăcut fermoarul hanoracului şi, cu o foarfecă pe care o găsise undeva în casă, a început să-i taie tricoul. Aproape că am

închis ochii văzându-i corpul însângerat şi presărat cu răni de alice – era pielea pe care o sărutasem şi o mângâiasem bucăţică cu bucăţică.

— Pizda mă-sii, s-a tânguit Nina, avem nevoie de o ambulanţă.

— Ţi-a… a încercat James să vorbească, cu sângele bolborosindu-i între buze. Ţi-a… zis?

Că urmau să se căsătorească?

— Are un plămân perforat, a spus Nina. Probabil are hemoragie internă. Ţine apăsat aici.

Mi-a pus mâna pe tamponul făcut dintr-o bucată de tricou pe care-l pusese pe coapsa lui James, dar sângele şiroia în continuare înspăimântător de repede.

— Ce putem să facem? am spus eu, încercând să nu izbucnesc în plâns.

— Deocamdată, să încercăm să-i oprim sângerarea. Dacă artera continuă să sângereze în halul ăsta, o să moară orice-am face. Apasă mai tare, încă nu s-a oprit sângerarea. O să încerc să-i pun un garou, dar…

— Dumnezeule! s-a auzit vocea lui Flo, care stătea în picioare ca o fantomă, cu faţa acoperită cu palmele. Dumnezeule! Îmi… îmi pare atât de rău… Nu pot… nu suport să văd s… sânge…

A scos un suspin şi s-a prăbuşit, iar Nina a tras o înjurătură lungă în şoaptă.

— Tom! a răcnit ea. Ia-o pe Flo de aici! A leşinat. Du-o în camera ei.

Apoi şi-a dat la o parte părul de pe faţă. Avea sânge pe un pomete şi pe frunte.

— Clare… a şoptit James.

Şi-a trecut limba peste buze. Privirea îi era aţintită asupra mea, ca şi când ar fi avut să-mi spună ceva. L-am strâns de mână, încercând să nu-mi pierd cumpătul.

— Vine acum.

Unde naiba era?

— Clare! am strigat.

Niciun răspuns.

— Nu… a îngăimat James. Clare… mesaj… Ţi-a spus?

Avea vocea atât de stinsă, că-mi era greu să înţeleg ce încerca să spună.

— Ce?

A închis ochii. Am simţit cum se înmoaie mâna pe care i-o strângeam.

— Moare! i-am spus Ninei, simţind că vocea îmi devine isterică. Nina, fă ceva!

— Ce dracu' îţi închipui că fac? Crezi ca mă joc de-a mama şi de-a tata? Adu-mi un prosop. Nu, stai! Ţine apăsat tamponul pe coapsă. Mă duc eu după prosop. Unde *pizda mă-sii* e Clare?

A dat fuga în bucătărie şi am auzit-o trântind sertare.

James zăcea nemişcat.

— James? am spus eu, cuprinsă brusc de panică. James, spune ceva!

A deschis cu greu ochii şi s-a uitat la mine. Becurile din hol îi proiectau lumini şi umbre în orbite. Tricoul îi era despicat ca un fruct decojit, iar pieptul şi abdomenul pătate de sânge îi erau expuse la aerul rece. Voiam să-l ating, să-l sărut, să-i spun că totul era în regulă. Dar nu puteam. Pentru că era o minciună.

Am scrâşnit din dinţi şi am apăsat mai tare tamponul de pe coapsă, încercând să opresc sângele care nu mai contenea să şiroiască.

— Îmi… pare rău… a spus el foarte încet – atât de încet, încât am crezut că am înţeles greşit.

— Ce?

Mi-am apropiat capul de al lui, încercând să-i disting vorbele.

— Îmi pare rău…

Mi-a strâns mâna, iar apoi, spre uluirea mea, a ridicat braţul şi, cu degetele tremurând de efort, mi-a atins obrazul. I s-a auzit un gâlgâit în gât şi pe la colţul gurii i s-a prelins un firicel de sânge.

Am închis strâns ochii, străduindu-mă să nu plâng.

— Nu fi caraghios, am reuşit eu să spun. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. A trecut.

— Clare…

Unde dracu' era?

O lacrimă mi s-a prelins de pe nas şi i-a căzut pe piept, iar el a

ridicat din nou mâna şi a încercat să-mi şteargă obrazul, dar braţul îi era prea slăbit şi l-a coborât la loc.

— Nu… plânge…

— O, James… a fost tot ce-am reuşit să zic – un îndemn tânguitor, care încerca să-i spună tot ce nu eram eu în stare.

James, să nu mori, te rog să nu mori.

— Leo… a şoptit el, şi a închis ochii.

Numai James îmi spusese aşa. Numai el. Întotdeauna el.

Încă plâng când se aud ciocăniturile în uşă. Încerc să mă ridic pe pernă, dar apoi îmi amintesc de butonul electric care înalţă patul automat.

Patul îmi înalţă bâzâind trunchiul, aşezându-mă în capul oaselor, după care inspir adânc şi tremurător, ştergându-mi lacrimile.

— Intră.

Uşa se deschide şi apare detectivul Lamarr. Ştiu că probabil am ochii umezi şi roşii, iar vocea îmi este răguşită de plâns, dar nu-mi pasă.

— Zi-mi adevărul, îi cer eu, înainte ca ea să poată spună ceva – chiar înainte să ia loc. Te rog. Îţi spun tot ce-mi amintesc, dar trebuie să ştiu. A murit?

— Îmi pare rău, spune ea.

Şi înţeleg. Încerc să vorbesc, dar nu pot. Clatin din cap, încercând să fac cuvintele să iasă, dar nu vor.

Lamarr tace, în timp ce eu încerc să-mi recapăt cumpătul, iar în cele din urmă, când respiraţia mi se linişteşte, îmi întinde tava de hârtie cu care a venit.

— Cafea? întreabă ea cu blândeţe.

Ce mai contează cafeaua acum? James a murit.

Însă, fără multă tragere de inimă, încuviinţez din cap, iar când mi-o dă, iau o gură mare. E fierbinte şi puternică. Diferă de apa chioară pe care o serveşte spitalul pe post de cafea la fel ca gorgonzola de cretă, şi o simt pătrunzându-mi în fiecare celulă din corp, redându-mi forţele. Mi-e imposibil să cred că eu sunt în viaţă, iar James e mort.

Când pun paharul jos, îmi simt faţa rigidă şi mă doare capul.

— Mulţumesc, reuşesc eu să spun, cu voce răguşită. Lamarr se apleacă spre mine şi-mi strânge mâna.

— Măcar atât să fac pentru tine. Îmi pare rău. Nu voiam să afli aşa, dar mi s-a cerut…

Se opreşte şi reformulează:

— S-a considerat că e preferabil să nu-ţi spunem mai mult decât ştii deja. Am vrut să aflăm versiunea ta. Fără să te influenţăm în niciun fel.

Nu spun nimic. Doar cobor capul. Toată viaţa mea de adult am scris despre astfel de scene, despre astfel de interogatorii, dar nu mi-am imaginat nicio clipă că o să ajung şi eu în situaţia asta.

— Ştiu că e dureros, continuă ea după câteva momente de tăcere, dar te rog, ai putea să te gândeşti la noaptea trecută? Ce-ţi aminteşti?

— Îmi aduc aminte ce s-a întâmplat până la… împuşcătură. Îmi aduc aminte că am coborât pe scară în fugă şi l-am văzut… l-am văzut zăcând pe podea…

Îmi încleştez maxilarele şi mă opresc o clipă, respirând printre dinţi. N-am să plâng din nou. Iau o gură de cafea, fără să-mi pese că mă frige.

— Probabil ştii de împuşcătură, spun eu în cele din urmă. Ţi-au zis şi ceilalţi de ea? Nina, Clare…

— Avem mai multe versiuni diferite, răspunde ea evaziv. Dar trebuie să strângem toate punctele de vedere.

— Eram speriaţi, încerc eu să continui.

Totul pare să se fi întâmplat acum o sută de ani, într-o ceaţă de adrenalină, în timp ce noi toţi ne strecuram prin casă, aproape isterizaţi de un amestec de curiozitate nerăbdătoare şi spaimă autentică.

— Am făcut o şedinţă de spiritism şi ne-a apărut un mesaj… despre o criminală.

Ironia sorţii mi se pare aproape insuportabilă.

— Nimeni – sau, mă rog, aproape nimeni – n-a crezut că ar fi un mesaj autentic, dar ne-a indus o stare de nervozitate. Şi am văzut urme afară. Iar când ne-am trezit – mă refer la prima oară –, uşa de la bucătărie era larg deschisă.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Cineva o încuiase – sau cel puţin aşa a spus. Flo, cred. Sau Clare? În fine, cineva verificase dacă era încuiată. Dar am găsit-o larg deschisă, iar asta ne-a speriat şi mai tare. Aşa că atunci când am auzit zgomot de paşi…

— Cine a venit cu ideea să aducă puşca?

— Nu ştiu. Cred că o avea Flo de mai devreme. De când am găsit uşa deschisă. Dar n-ar fi trebuit să aibă muniţie letală, ci cartuşe oarbe.

— Şi tu o ţineai în mână, nu-i aşa?

— Eu?

M-am uitat la ea autentic şocată:

— Nu! Flo, cred. Da, sigur era la ea în mână.

— Însă pe ţeavă au fost găsite amprentele tale.

Au luat amprentele de pe puşcă? Mă uit ţintă la ea. Apoi îmi dau seama că aşteaptă un răspuns de la mine.

— Da, pe ţ-ţeavă.

Căcat! Nu te bâlbâi!

— Dar nu pe… nu pe celălalt capăt. Pe capătul cu mânerul. Adică, nu pe patul puştii. Flo o agita încolo şi încoace. Am încercat s-o ţin departe de noi.

— De ce, din moment ce credeai că nu e încărcată?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere. Dintr-odată, deşi e soare, mi se pare frig în rezervă. Vreau s-o întreb din nou dacă sunt suspectă, dar deja mi-a zis că nu, şi oare nu i s-ar părea ciudat că tot întreb?

— P-pentru că nu-mi place ca să îndrepte cineva o armă spre mine, fie că e încărcată sau nu, ai înţeles?

— Am înţeles, spune ea cu blândeţe, şi îşi notează ceva în carneţel.

Dă o filă şi ridică din nou privirea spre mine:

— Să ne întoarcem puţin în timp. Cum l-ai cunoscut pe James?

Închid ochii. Îmi muşc obrazul să nu izbucnesc în plâns. Am atâtea variante de răspuns: am fost împreună la şcoală, eram prieteni, e logodnicul lui Clare – *era,* mă corectez în sinea mea. Mi-e imposibil să cred că a murit. Şi dintr-odată îmi dau seama de egoismul durerii mele. M-am tot gândit la James. Dar Clare… Clare

a pierdut tot. Ieri, urma să fie mireasă. Astăzi este… ce? Nici măcar nu există un cuvânt pentru ce e ea acum. Nu e văduvă – se poate spune despre ea doar că a suferit o grea pierdere.

— James… am fost împreună, spun eu în cele din urmă.

E mai bine să fiu onestă, nu? Sau cât de onestă pot fi.

— Când v-aţi despărţit?

— Cu mult timp în urmă. Pe atunci aveam… ăăă… şaisprezece sau şaptesprezece ani.

N-a fost onest din partea mea să zic „ăăă”, întrucât pare că aş aproxima. Dar de fapt ştiu exact când ne-am despărţit. Aveam şaisprezece ani şi două luni. James mai avea câteva luni şi făcea şaptesprezece ani.

— În termeni amiabili?

— La momentul respectiv, nu.

— Dar după aceea? Mă gândesc că din moment ce Clare te-a invitat la petrecerea burlăciţelor…

Se opreşte, invitându-mă s-o completez cu platitudini: că timpul vindecă toate rănile, că trădările de la şaisprezece ani sunt lucrurile de care râzi la douăzeci şi şase.

Dar n-o fac. Ce să-i spun? Adevărul?

În ciuda căldurii din spital şi a razelor soarelui, simt un fior rece furişându-mi-se în jurul inimii.

Nu-mi plac întrebările astea.

Moartea lui James a fost un accident: o armă care n-ar fi trebuit să fie încărcată s-a descărcat din greşeală. Aşa că de ce mă întreabă poliţista asta despre o despărţire de demult?

— Ce relevanţă are asta pentru moartea lui James? întreb eu brusc.

Prea brusc. Lamarr îşi ridică privirea din carneţel, buzele ei de culoarea prunei formând un „O” mut de uimire. La naiba. La naiba. *La naiba.*

— Încercăm doar să ne facem o imagine completă, spunea ea blajin.

Mă trec fiori reci pe şira spinării.

James a fost împuşcat cu o armă care n-ar fi trebuit să fie încărcată. Deci cine a încărcat-o?

Simt că mi se scurge sângele din obraji. Îmi doresc foarte, foarte mult să pun întrebarea pe care am pus-o mai înainte: sunt suspectă?

Dar nu pot. Nu pot să întreb, pentru că ar da de bănuit. Şi dintr-odată îmi doresc foarte mult să nu dau de bănuit.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, spun eu, încercând să-mi recapăt stăpânirea de sine. A fost foarte dureros la vremea aia, dar până la urmă trecem peste toate, nu-i aşa?

Nu, nu trecem. Nu peste astfel de lucruri. Cel puţin nu eu.

Dar Lamarr nu aude minciuna din glasul meu şi schimbă calm subiectul:

— Ce s-a întâmplat după ce James a fost împuşcat? Îţi aminteşti ce-a făcut fiecare dintre voi după aceea?

Închid ochii.

— Încearcă să-mi povesteşti, îmi cere ea, cu o voce blândă, încurajatoare, aproape hipnotică. Ai stat cu el pe hol…

Am stat cu el pe hol. Aveam sânge pe mâini şi pe pijamale. Sângele lui. Mult sânge.

Ochii i se închiseseră şi, după câteva clipe, mi-am apropiat faţa de a lui, încercând să aud dacă mai respira. Da, respira. Îi simţeam suflul şovăielnic pe obraz.

Cât de mult se schimbase faţă de vremea când fuseserăm împreună – avea mici riduri în jurul ochilor, o barbă de trei zile şi o faţă mai slabă, cu trăsături mai bine conturate. Dar era tot James. Îi ştiam conturul frunţii, profilul nasului, adâncitura de sub buze, unde în nopţile de vară îi apăreau broboane de sudoare.

Încă era James al meu. Şi totuşi, nu mai era al meu.

Dar unde naiba era Clare?

Am auzit paşi în spatele meu, însă era Nina, ţinând în mână o bucată de pânză albă care semănă cu un cearşaf. A îngenuncheat şi a legat foarte strâns piciorul lui James.

— Cel mai bine e să-ţi stabilizăm starea înainte să te ducem la spital, a spus ea, foarte tare şi limpede, vorbind cu James, dar – mi-am dat seama – şi cu mine. James, mă auzi?

Nu i-a răspuns. Faţa lui căpătase o culoare ciudată, ca de ceară. Nina a clătinat din cap şi mi-a spus:

— Plecăm cu maşina lui Clare. Conduce ea – sper să poată. Tu îi dai indicaţii, iar eu o să stau în spate cu James şi o să încerc să-l ţin în viaţă până ajungem la spital. Tom ar fi bine să rămână cu Flo – cred că e în stare de şoc.

— Unde e Clare?

— Încearcă să sune la urgenţe din capătul grădinii; se pare că acolo e semnal uneori.

— Dar n-am prins nimic, s-a auzit o voce de peste umărul meu.

Era Clare. Avea faţa de culoarea smântânii şi deja se îmbrăcase de drum.

— Vorbeşte? a întrebat ea.

— A zis câteva cuvinte, am răspuns eu, cu vocea tremurândă şi răguşită de lacrimi. Dar acuma… cred că şi-a pierdut conştienţa.

— La dracu'!

Faţa i s-a făcut şi mai albă – i se scursese tot sângele până şi din buze –, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme. M-am gândit că…

— Nu fi caraghioasă, i-a tăiat-o Nina. Ai făcut exact ce trebuia: lucrul cel mai important era să chemăm o ambulanţă – de-am fi avut măcar un pic de semnal! Bun, garoul l-am pus cât de bine am putut şi n-o să mai încerc să-i fac nimic aici. Haideţi să-l ducem la spital.

— Conduc eu, a spus Clare instantaneu.

Nina a dat aprobator din cap:

— Eu o să stau în spate cu James.

Apoi a aruncat o privire pe fereastră:

— Clare, du-te să aduci maşina cât mai aproape de uşa de la intrare.

Clare a încuviinţat în tăcere şi s-a dus să-şi ia cheile de la maşină, iar Nina s-a uitat la mine:

— Avem nevoie de ceva cu care să-l ducem la maşină. O să-i facem prea mult rău dacă-l cărăm ţinându-l de subsuori.

— Ce ne-ar trebui?

— Ideal, ceva plat, ca o targă.

Ne-am uitat amândouă în jur, dar nu ne-a sărit nimic în ochi.

— Am putea scoate o uşă din balamale, s-a auzit vocea lui Tom din spatele nostru, făcându-ne să tresărim.

Cu o expresie îngrozită, Tom s-a uitat la James, care zăcea inconştient pe podea, într-o baltă de sânge.

— Flo e leşinată în dormitor, a spus el. James o să-şi revină?

— Sincer? a întrebat Nina, apoi s-a uitat la James şi, pentru prima oară de când începuse să-i dea îngrijiri, pe faţa ei a apărut o expresie îngrijorată, străbătută de o undă de frică. Sincer, nu ştiu. E posibil să scape cu viaţă. Iar uşa e o idee bună. Cauţi tu o şurubelniţă? Cred că am văzut o ladă cu scule sub scară.

Tom a dat scurt din cap şi-a dispărut.

Nina şi-a cuprins faţa cu mâinile.

— La dracu'! a spus ea în palmele făcute căuş. La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— Te simţi bine? am întrebat eu.

— Nu… Ba da.

A ridicat privirea:

— Mă simt bine. Dar… Dumnezeule! Ce mod stupid de a muri! Cine naiba trage cu o puşcă dacă nu ştie cu ce e încărcată?

Mi-am amintit că Tom a îndreptat-o spre mine în glumă şi mi s-a făcut brusc rău.

— Biata Flo, am spus eu.

— Ea a apăsat pe trăgaci? a întrebat Nina.

— Păi… presupun că da. Nu ştiu. Ea ţinea puşca.

— Am crezut că tu o ţineai.

— Eu?

Şi o clipă am rămas cu gura căscată de uimire şi groază:

— Dumnezeule, nu! Dar ar fi putut s-o înghiontească oricare dintre noi – stăteam cu toţii unii într-alţii.

S-a auzit un huruit de-afară, apoi cauciucurile de la maşina lui Clare scrâşnind pe pietrişul acoperit cu zăpadă din faţa uşii de la intrare. În acelaşi timp, am auzit o bufnitură dinspre living şi Tom a apărut cu o uşă grea de stejar, cu tot cu clanţă.

— Are o tonă, a spus el, dar nu trebuie s-o ducem decât până la maşină.

— Bine, a preluat Nina din nou comanda, degajând autoritate fără niciun efort. Tom, apucă-l de subsuori. Eu îl iau de picioare. Nora, când îl ridicăm, sprijină-i şoldurile şi împinge-le pe uşă. Şi

încearcă să nu-i mişti bandajul de pe coapsă. Gata? La numărătoarea mea, da? Trei, doi, unu, ridicaţi!

Ne-am opintit cu toţii şi din gâtlejul lui James s-a auzit un fel de icnet involuntar, care i-a împroşcat din nou buzele cu sânge, iar în clipa următoare era întins pe targa improvizată. Am dat fuga să deschid uşa enormă de oţel – pentru prima oară eram recunoscătoare pentru dimensiunile casei: uşa de stejar avea să iasă foarte uşor –, apoi am dat fuga s-o ajut pe Nina, care ţinea capătul dinspre picioare. Era extrem de grea, însă am reuşit să traversăm holul cu ea şi am scos-o în noaptea îngheţată, unde Clare ne aştepta cu motorul pornit, cu ţeava de eşapament scoţând norişori albi.

— Cum se simte? a întrebat ea peste umăr, întinzându-se să deschidă uşa din spate. Mai respiră?

— Da, respiră, a spus Nina, dar are o stare precară. Să-l dăm jos de pe uşă.

Cu mâini tremurânde şi făcându-l să împroaşte sânge, am reuşit cumva să-l aşezăm pe bancheta din spate. Respiraţia lui scurtă şi hârâită m-a speriat. Piciorul îi atârna din maşină şi am observat un detaliu grotesc: sângele care i se prelingea din răni scotea abur în aerul rece. Priveliştea m-a ţintuit locului şi am rămas aşa câteva clipe, prea şocată ca să mă pot gândi la ce să fac mai departe, în timp ce Tom i-a îndoit piciorul cu grijă şi i l-a băgat în maşină, închizând portiera.

— Nu e suficient loc pentru toţi, a spus Nina.

Iniţial, n-am înţeles la ce se referea, apoi mi-am dat seama: James ocupa toată bancheta din spate, deci Nina nu avea cum să încape lângă el, aşa cum propusese.

— Rămân eu aici, am spus. Tu du-te cu ei.

Nina nu s-a opus.

— Nora?

Vocea lui Lamarr e blândă, dar insistentă.

— Nora, eşti trează? Poţi să-mi spui ce-ţi aminteşti?

Deschid ochii.

— L-am dus pe James la maşină. Nu aveam cu ce să-l cărăm, aşa că Tom a scos o uşă din balamale. Clare urma să conducă, Nina

trebuia să stea cu James în spate, iar eu, în faţă, să-i dau indicaţii lui Clare.

— Trebuia?

— S-a… A fost o neînţelegere. Nu ştiu ce s-a întâmplat. L-am urcat pe James în maşină şi ne-am dat seama că nu era suficient loc pentru toţi. I-am spus Ninei că era bine să meargă cu ei – e medic – şi că eu aveam să rămân acolo. Nina a fost de acord şi am dat fuga amândouă în casă, să-şi ia ea telefonul şi să aducem câteva pături pentru James. Dar s-a întâmplat ceva…

— Continuă.

Încerc să-mi amintesc. Închid ochii. Amintirile încep să se învălmăşească. Clare a turat motorul, iar Tom i-a strigat ceva peste umăr. „De ce nu?”, i-a strigat ea înapoi, după care a adăugat nerăbdătoare: „Nu contează, te sun când ajung acolo.”

În clipa următoare s-a auzit scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş şi am văzut roşul stopurilor hurducându-se pe drumul de pământ.

„Ce pizda mă-sii s-a-ntâmplat?”, a strigat Nina de la etaj, şi a coborât treptele în fugă. „Clare! a răcnit ea. Ce faci?”

Dar Clare plecase.

— A fost o neînţelegere, îi spun eu lui Lamarr. Tom ne-a povestit că i-a strigat lui Clare că venim numaidecât, dar că probabil Clare a înţeles: „Nu mai vin.” Aşa că a plecat fără Nina.

— Şi apoi?

Apoi? De asta nu mai sunt sigură.

Îmi aduc aminte că haina lui Clare atârna pe balustrada de la intrare. Probabil voise s-o ia, dar o uitase. Îmi aduc aminte că am luat-o de acolo.

Îmi aduc aminte…

Îmi aduc aminte…

Îmi aduc aminte că Nina plângea.

Îmi aduc aminte că stăteam în bucătărie, cu mâinile sub jetul de apă, uitându-mă cum se scurge în chiuvetă sângele lui James.

Şi apoi… Nu ştiu dacă de la şocul împuşcăturii sau de la ce s-a întâmplat după, dar amintirile devin tot mai fragmentare. Şi cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât sunt mai puţin sigură că-mi amintesc ce s-a întâmplat sau ce *cred* că s-a întâmplat.

Îmi aduc aminte că am luat haina lui Clare. Dar oare chiar era a lui Clare? Brusc, îmi vine în minte o imagine cu Flo la poligonul de trageri, îmbrăcată cu o geacă de piele neagră asemănătoare. Era a lui Clare? Sau a lui Flo?

Îmi aduc aminte că am luat haina.

Îmi aduc aminte haina.

Dar oare ce nu-mi amintesc despre haină?

Apoi alerg, alerg prin pădure, disperată să-i prind din urmă pe Clare şi James.

Ceva m-a făcut s-o iau la fugă. Ceva m-a făcut să mă încalţ cu adidaşii reci şi, cu o spaimă disperată, să mă reped pe poteca forestieră îngustă, cu lanterna agitându-mi-se sălbatic în mână.

Dar ce anume?

Cobor privirea. Stau cu mâinile una peste alta, făcute căuş, de parcă aş ţine cu grijă ceva mic şi greu. Adevărul, poate.

— Nu-mi amintesc, îi spun lui Lamarr. Ăsta e momentul în care lucrurile devin foarte înceţoşate. Îmi aduc aminte că alergam prin pădure…

Mă opresc, încercând să reconstitui amintirile. Mă uit la neoanele din tavan, apoi din nou la mâinile mele, ca şi când ar putea să mă inspire. Dar am mâinile goale.

— Avem o declaraţie a lui Tom, continuă Lamarr în cele din urmă. Ne-a spus că ţineai un obiect în mână şi că te uitai la el, după care ai luat-o la fugă, fără ca măcar să-ţi pui haina. Ce te-a făcut să fugi?

— Nu *ştiu,* răspund eu cu disperare în glas. Mi-aş dori să ştiu. Dar nu-mi amintesc.

— Te rog să încerci, e foarte important.

— Ştiu că e important! strig eu incredibil de tare în rezerva mică, strângând pătura subţire. C-crezi că nu ştiu? E vorba de prietenul meu, de… de…

Nu mai pot vorbi. Nu găsesc cuvântul care să descrie ce e James pentru mine – ce a *fost* pentru mine. Stau cu genunchii la piept şi gâfâi. Îmi vine să-mi izbesc capul de rotule până sângerez amintiri, dar nu pot, nu pot să-mi amintesc.

— Nora… spune Lamarr, şi nu-mi dau seama dacă vocea ei

încearcă să mă liniştească sau să mă prevină – poate amândouă.

— Vreau să-mi amintesc, spun eu, scrâşnind din dinţi. Mai mult decât îţi închipui.

— Te cred, răspunde ea.

E o undă de tristeţe în glasul ei. Îi simt mâna pe umăr, apoi se aude o bufnitură dinspre uşa rezervei şi asistenta intră împingând un cărucior.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă ea.

Se uită de la mine la Lamarr, apoi din nou la obrajii mei brăzdaţi de lacrimi şi, văzându-mi suferinţa, faţa ei rotundă şi plăcută se încruntă acuzator.

— Uite ce, doamna dragă, îi spunea ea lui Lamarr, ţintuind-o cu degetul, nu te las să-mi chinuieşti pacienţii! N-au trecut nici douăzeci şi patru de ore de când era să moară într-un accident de maşină. Afară!

— Nu m-a… încerc eu să spun. N-a fost…

Dar nu e adevărat decât în parte. Lamarr chiar m-a necăjit şi, în ciuda protestului meu, mă bucur s-o văd plecând, mă bucur să mă ghemuiesc pe-o parte sub pătură, iar asistenta îmi pune pe farfurie musaca de cartofi şi fasole verde, mormăind că poliţiştii sunt abuzivi, că cine se cred de-şi permit să dea buzna în saloane fără ca măcar să ceară voie, chinuindu-i pacienţii şi încetinindu-le vindecarea cu câteva zile sau chiar săptămâni… Aşază tava lângă mine şi rezerva se umple cu miros de cantină şcolară.

— Mănâncă, scumpa mea, spune ea, şi în glasul ei se simte ceva asemănător tandreţii. Eşti numai piele şi os. Fulgii de orez cu lapte sunt buni, dar nu te poţi înzdrăveni cu ei. Pentru asta ai nevoie de carne şi legume.

Deşi nu mi-e foame, dau aprobator din cap.

Dar după ce iese, nu mă apuc să mănânc, ci rămân ghemuită pe-o parte, ţinându-mă de coastele dureroase şi încercând să-mi pun ordine în gânduri.

Ar fi trebuit să întreb cum se simte Clare, unde e acum.

Şi Nina? Unde e Nina? Se simte bine? De ce n-a venit să mă vadă? Ar fi trebuit să întreb toate astea, dar am ratat ocazia.

Stau cu privirea aţintită asupra noptierei şi mă gândesc la James

şi la tot ce-a însemnat pentru mine, la tot ce-am făcut şi-am pierdut. Pentru că, ţinându-l de mână în timp ce sângera pe podea, am înţeles că furia mea, pe care o credeam neagră şi de neînvins, care credeam că nu avea să dispară niciodată, deja începea să se ducă, scurgându-se pe podea odată cu viaţa lui James.

Ranchiuna pricinuită de ce s-a întâmplat atunci m-a definit multă vreme. Iar acum s-a dus – s-a dus ranchiuna, dar s-a dus şi James, singura persoană care ştia.

Descoperirea asta mă uşurează, dar e şi o povară teribilă.

Stau în pat şi mă gândesc la prima oară. Nu la prima oară când l-am întâlnit – asta s-a întâmplat probabil când aveam doisprezece, treisprezece ani, poate chiar mai înainte –, ci la prima oară când mi-a atras atenţia. Eram în clasa a zecea, în al doilea semestru, iar James îl juca pe Bugsy Malone într-o piesă montată la liceu. Clare era, bineînţeles, Blousey Brown. În piesă, se isca o rivalitate între Blousey şi Tallulah, dar în cele din urmă Blousey ieşea victorioasă – lui Clare nu i-a plăcut niciodată să joace un personaj care pierde.

Îl mai văzusem pe James înainte, ba la ore, ba prostindu-se în pauze, făcând avioane de hârtie şi desenându-şi cu pixul pe braţ. Însă când urca pe scenă… pe scenă, reuşea cumva să lumineze sala. Tocmai împlinisem cincisprezece ani, James mai avea câteva luni şi făcea şaisprezece – era unul dintre cei mai mari din anul nostru – şi tocmai îşi făcuse o frizură radicală: îşi răsese părul de la tâmple şi de la spate, iar restul părului negru şi ondulat şi-l prinsese într-un coc mic. Îi dădea un aer rebel de punkist, dar, pentru rolul lui Bugsy, şi-l desfăcea şi-l netezea cu ulei de păr, iar când mergea la repetiţii, chiar şi în uniformă, acel mic şiretlic îl făcea să semene leit cu un gangster din anii 1930. Vorbea laconic, pe un ton nazal, şi avea atitudinea unui gangster în tot ce făcea, ţinând atât de convingător un trabuc imaginar în colţul gurii, încât simţeam miros de fum – deşi nu era niciun pic de fum în sală. Voiam să mi-o trag cu el şi ştiam că toate fetele din sală şi unii dintre băieţi îşi doreau acelaşi lucru.

Ştiam şi ce gândea Clare, pentru că, într-o zi, când stătea în sală pe rândul din spatele meu, se aplecase în faţă, atingându-mi părul cu buzele date cu roz pentru rolul lui Blousey şi-mi şoptise la

ureche:

— O să-l *am* pe James Cooper. M-am hotărât.

Nu s-a întâmplat nimic în vacanţa de vară şi am început să mă întreb dacă nu cumva Clare îşi uitase promisiunea. Dar în toamnă, când ne-am întors la şcoală, mi-am dat seama după nenumărate indicii – cum îşi dădea părul pe spate, numărul de nasturi descheiaţi la cămaşa uniformei – că nu uitase nimic. Doar aştepta momentul potrivit.

În primul semestru, s-a montat piesa *Pisica pe acoperişul fierbinte,* iar James a primit rolul lui Brick şi Clare pe-al lui Maggie. Mi-a spus cât de încântată era că urma să aibă timp de repetiţii suplimentare în atelierul de actorie, după program. Şi totuşi, nici măcar Clare nu a reuşit să găsească un mijloc de a scăpa de mononucleoză. A lipsit de la şcoală restul semestrului, iar rolul ei i-a fost dat dublurii. Adică mie.

Aşa că, în locul lui Clare, *eu* am jucat rolul lui Maggie – Maggie cea sexy şi pasională. L-am sărutat pe James seară de seară timp de o săptămână, m-am certat cu el şi m-am lipit de el cu o senzualitate pe care nici nu ştiam că o am. Nu mă mai bâlbâiam. Nici măcar nu mai eram Lee. N-am mai jucat niciodată în felul acela – nici înainte, nici după. Mulţumită lui James, care se transformase cu totul în Brick – beţivul, furiosul şi confuzul Brick –, eu am devenit Maggie.

În ultima seară, am făcut o petrecere a distribuţiei, cu cola şi sendvişuri, în ceea ce noi numeam „cabina actorilor”, dar care de fapt era o clasă goală de la capătul coridorului, chiar lângă sala de spectacole. Apoi am continuat cu cola şi Jack Daniel’s în parcarea liceului şi în bucătăria colegei noastre, Lois Finch.

După care James m-a luat de mână şi am urcat împreună la etaj, în camera fratelui lui Lois şi ne-am întins pe patul îngust şi scârţâitor al lui Toby Finch şi am făcut lucruri care, când mă gândesc la ele, îmi dau fiori şi acum, zece ani mai târziu, în rezerva asta.

Atunci şi-a pierdut James Cooper virginitatea. Aveam şaisprezece ani, era o noapte de iarnă şi stăteam pe o cuvertură cu Omul-Păianjen, iar deasupra noastră se legănau modele de avioane atârnate de fire, în timp ce noi ne sărutam, ne muşcam şi gâfâiam.

Şi aşa am devenit iubiţi – atât de simplu a fost, fără nicio altă discuţie.

Şi, Doamne, cât de mult l-am iubit!

Iar acum, a murit. Pare imposibil.

Mă gândesc la vocea caldă a lui Lamarr, care cu buzele ei de culoarea prunei, m-a întrebat: *Cum l-ai cunoscut pe James?*

Ce-ar fi trebuit să răspund, dacă aş fi vrut să-i spun adevărul?

Îl ştiam atât de bine, încât l-aş fi recunoscut şi dacă i-aş fi atins faţa în întuneric.

Îl ştiam atât de bine, că aş fi putut să înşir fiecare cicatrice şi fiecare semn de pe corpul lui – cicatricea din dreapta a operaţiei de apendicită, cusăturile de la tăietura pe care şi-o făcuse când căzuse cu bicicleta. Şi puteam să descriu în detaliu felul în care părul i se despărţea în trei coroane separate, care se încurcau una într-alta.

Îl ştiam pe de rost.

Şi acum a murit.

Nu mai vorbisem cu el de zece ani, dar mă gândisem la el în fiecare zi.

A murit. Şi tocmai acum, când am mai mare nevoie de ea, a murit şi furia pe care am nutrit-o în tot acest timp, deşi mi-am spus deseori că nu-mi mai păsa, că încheiasem complet socotelile cu acea parte din trecutul meu.

A murit.

Poate că dacă mi-o spun suficient de des, voi începe s-o cred.

Douăzeci şi trei

Se lasă noaptea şi dorm foarte adânc, în ciuda luminii care intră pe ferestruica uşii, în ciuda zumzetelor şi piuiturilor de la aparate care se aud de pe coridor. Asistentele nu mai vin să mă verifice la fiecare două ore, iar eu dorm… şi dorm… şi dorm.

Mă trezesc debusolată. Unde mă aflu? Ce zi e? Mă uit în mod automat după telefon.

Nu e lângă mine. Dar văd pe noptieră o carafă de plastic cu apă.

Şi dintr-odată mă copleşeşte toată greutatea prezentului, părând să-mi strivească ceafa.

E luni.

Sunt la spital.

James a murit.

— Ei, te-ai trezit! spune o asistentă nouă, intrând vioaie în rezervă şi aruncând o privire profesionistă pe fişa mea. Micul dejun o să vină în câteva minute.

Încă sunt îmbrăcată în halatul de spital, iar când asistenta dă să plece, mă aud strigând-o:

— Stai!

Se întoarce cu o sprânceană ridicată, chiar în faţa uşii, şi pe faţa ei se vede că nu are niciun chef să se oprească.

— S-scuze, mă bâlbâi eu. Mă întrebam d-dacă aş putea primi nişte haine. Aş vrea hainele mele. Şi telefonul meu, dacă se poate.

— Politica spitalului e să le ceară rudelor să aducă haine pentru pacienţi, spune ea scurt. Nu suntem serviciu de curierat.

Apoi iese şi uşa se balansează în urma ei.

Deci nu ştie. Despre mine. Despre ce s-a întâmplat. Şi îmi trece prin minte că poate în casa de sticlă se află acum o echipă de criminalişti. Nu se poate ca Nina, Clare şi Tom să mai fie acolo, călcând prin sângele coagulat al lui James. Probabil au plecat acasă – sau poate au fost cazaţi la vreo pensiune. Va trebui s-o întreb pe Lamarr când se întoarce. *Dacă* se întoarce.

Pentru prima oară, îmi dau seama cât de dependentă sunt de

poliţie. Sunt singura mea legătură cu lumea.

E în jur de unsprezece şi se aud ciocănituri în uşă. Stau întinsă pe-o parte şi ascult Radio 4. Tocmai se difuzează serialul care încheie emisiunea *Ora femeii,* iar dacă închid ochii suficient de strâns şi-mi apăs căştile pe urechi, aproape îmi pot imagina că sunt acasă, cu o ceaşcă de cafea – cafea adevărată – lângă mine şi cu traficul zumzăind discret dincolo de fereastră.

Când aud ciocăniturile, îmi ia o clipă să recunosc faţa lui Lamarr în fereastra cu geam armat de pe uşă. Îmi scot căştile şi mă ridic cu greu în capul oaselor, sprijinindu-mă pe perne.

— Intră.

Imediat ce deschide uşa, ridică spre mine un pahar de hârtie:

— Cafea?

— O, *mulţumesc!*

Încerc să nu par disperată, să nu-i smulg paharul din mână, dar e uimitor cât de mult înseamnă aceste detalii în lumea ca de acvariu a spitalului. Îmi dau seama după pahar că e prea fierbinte ca s-o pot bea. Suflu în ea, gândindu-mă la cum să formulez ce vreau să zic, iar Lamarr vorbeşte despre cât de frumoasă e vremea pentru începutul iernii şi-mi spune că drumurile au început să se cureţe după zăpada din weekend.

— Doamnă comisar…

— Inspector.

— Scuze, spun eu, supărată pe mine pentru greşeală, dar încercând să nu mă pierd cu firea. Voiam să ştiu, ai putea să-mi spui cum se simte Clare?

— Clare? se apleacă ea spre mine. Ţi-ai amintit ceva?

— Ce anume?

— Ai început să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat după ce-ai plecat din casă?

— La ce te referi?

Ne uităm una la alta câteva clipe, apoi Lamarr clatină trist din cap:

— Îmi pare rău. Din ce mi-ai zis, am crezut că…

— Ce vrei să spui? A păţit ceva Clare?

— Povesteşte-mi ce-ţi aminteşti, îmi cere ea, însă câteva clipe nu spun nimic, încercând să-i descifrez faţa frumoasă şi impenetrabilă.

Se uită în ochii mei, dar nu pot să deschid gura. E ceva ce nu-mi spune.

— Îmi aduc aminte… încep eu tărăgănat. Îmi aduc aminte că am alergat prin pădure… îmi amintesc faruri de maşină şi cioburi de sticlă… iar apoi, după accident, m-am îndepărtat de maşină împleticindu-mă… îmi pierdusem un adidas şi erau cioburi pe asfalt…

Amintirile îmi revin pe măsură ce vorbesc. Văd tunelul de crengi luminat de faruri şi îmi aduc aminte că am luat-o la fugă împleticindu-mă. Voiam să opresc pe cineva – oricine – să mă ajute. Am văzut o dubă care se apropia şerpuind pe serpentine, străpungând întunericul cu razele farurilor. M-am aşezat în mijlocul drumului, dând disperată din mâini, cu lacrimile brăzdându-mi obrajii, şi am crezut că n-o să oprească – am crezut o clipă că o să dea peste mine. Dar până la urmă şoferul a frânat brusc şi, palid la faţă, a coborât geamul. *Ce dracu'?* a zis el. *Cumva ai…?* Dar nu şi-a dus întrebarea la capăt.

— Asta-i tot, închei eu. Restul e foarte confuz… imaginile devin din ce în ce mai tulburi, iar apoi totul se întunecă… Spune-mi, s-a întâmplat ceva cu Clare? Nu e…?

Dumnezeule!

Dumnezeule, nu se poate să fi…

Îmi înfig atât de tare unghiile roase în pătura de spital, că mă dor degetele.

A murit?

— E în afara pericolului, spune Lamarr cu grijă. Dar a fost implicată în acelaşi accident ca şi tine.

— Cum se simte? Pot s-o văd?

— Nu, îmi pare rău. Încă n-am reuşit să vorbim cu ea. Mai întâi trebuie să aflăm şi versiunea ei asupra evenimentelor…

Se opreşte. Ştiu ce vrea să spună. Vrea adevărul meu şi adevărul lui Clare – separat, ca să ne poată compara versiunile.

Iarăşi mi se pune un nod în stomac şi mă trec fiori reci. Sunt suspectă? Cum aş putea afla fără să mă port ca o suspectă?

— Încă nu e în stare să ne răspundă la întrebări, adaugă Lamarr în cele din urmă.

— Ştie de James?

— Nu, nu cred, răspunde ea cu o expresie plină de compasiune. Nu se simte suficient de bine cât să i se spună.

Nu-mi dau seama de ce, dar vorbele ei mă tulbură mai mult decât tot ce mi-a spus azi. Mă doare să ştiu că, undeva în acest spital, Clare zace pe un pat, fără să ştie că James a murit.

Oare se întreabă de ce n-a venit s-o vadă? Sau starea ei e atât de gravă, încât nici măcar nu-şi poate pune întrebarea asta?

— O să se facă bine?

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt şi înghit o gură mare şi dureroasă de cafea, încercând să-mi ascund tulburarea.

— Medicii spun că da, însă aşteaptă mai întâi să vină familia ei şi abia apoi o să evalueze dacă e într-o stare suficient de stabilă cât să i se spună ce s-a întâmplat… Îmi pare rău, aş vrea să-ţi pot zice mai multe, dar nu e treaba mea să discut despre starea ei medicală.

— Da, înţeleg, răspund eu cu glas scăzut.

Simt gâdilăturile lacrimilor în fundul gâtului şi mă doare capul. Ochii mi se umezesc şi clipesc cu furie, încercând să-i limpezesc.

— Şi Nina? întreb eu în cele din urmă. Pot s-o văd?

— Încă strângem declaraţii de la toţi cei care au fost acolo. Dar imediat ce terminăm, îmi închipui că o să i se dea voie să te viziteze.

— Azi?

— Să sperăm că da. Dar ne-ar fi foarte, *foarte* util dacă ţi-ai putea aminti ce s-a întâmplat după ce-ai plecat din casă. Vrem să aflăm versiunea ta, nu pe a altcuiva, şi ne temem că dacă ai vorbi cu alte persoane, lucrurile ar putea deveni mai… confuze.

Nu-mi dau seama la ce se referă. Oare se teme că evit să-i povestesc ce s-a întâmplat, pretinzând că am amnezie, ca să pot să-mi potrivesc versiunea cu a altcuiva? Sau pur şi simplu îi e teamă că, în vidul memoriei mele, aş putea implanta inconştient versiunea altcuiva?

Ştiu cât de uşor e să faci asta – ani la rând, mi-am „amintit" o vacanţă din copilărie în care am călărit pe un măgar. Pe şemineul de acasă era o fotografie cu mine în care stăteam pe măgar: aveam trei

sau patru ani, iar în spate se vedea apusul – eram doar o siluetă întunecată, cu o aureolă de lumină solară în jurul capului. Îmi aminteam vântul sărat pe faţă, sclipirea soarelui în valuri şi asprimea păturii între coapse. Abia când am împlinit cincisprezece ani mi-a zis mama că nu eu eram în poză, ci verişoara mea, Rachel. Nici măcar nu fusesem vreodată acolo unde fusese făcută poza.

Deci ce-mi spune Lamarr? Dă-ţi pe faţă amintirile şi o să te lăsăm să vorbeşti cu prietena ta?

— Încerc să-mi amintesc, spun eu cu amărăciune. Crede-mă, îmi doresc să-mi amintesc chiar mai mult decât îţi doreşti tu. Nu trebuie să mă momeşti cu Nina, ca pe un copil mic cu dulciuri.

— Nu despre asta e vorba, răspunde Lamarr. Vrem doar să aflăm versiunea ta – te asigur că nu e vorba de vreo pedeapsă.

— Dacă nu pot s-o văd pe Nina, pot măcar să-mi primesc înapoi o parte din haine? Şi telefonul?

Probabil mă simt mai bine din moment ce am început să-mi fac griji pentru telefonul meu. Mă gândesc la toate e-mailurile şi mesajele care s-au strâns între timp, fără ca eu să le pot răspunde. Azi e luni, zi lucrătoare. Redactoarea probabil m-a căutat în legătură cu noua versiune a cărţii mele. O fi încercat să mă sune şi mama?

— Am mare nevoie de telefonul meu. Aş putea să-ţi promit cu nu iau legătura cu niciunul dintre cei care au fost în casă, dacă-ţi faci griji din cauza asta.

— Ah, răspunde Lamarr, şi în expresia ei se citeşte un fel de reţinere. Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta. Am vrea să aruncăm o privire în telefonul tău, dacă n-ai nimic împotrivă.

— N-am nimic împotrivă. Şi mi-l poţi da înapoi după?

— Da. Dar nu-l găsim.

Rămân fără replică. Dacă nu e la ei, atunci unde e?

— L-ai luat cu tine când ai plecat din casă? mă întreabă Lamarr.

Încerc să-mi amintesc. Sunt sigură că nu l-am luat. De fapt, nu-mi amintesc să-l fi avut la mine mare parte din ziua de sâmbătă.

— Cred că era în maşina lui Clare, spun eu în cele din urmă. Cred că l-am lăsat acolo când am fost la poligonul de trageri.

Lamarr clatină din cap:

— Maşina a fost examinată foarte atent – cu siguranţă nu-i acolo.

Şi am făcut o percheziţie foarte amănunţită a casei.

— Poate la poligonul de trageri?

— O să încercăm şi acolo, răspunde ea, făcându-şi o însemnare în carnet. Dar am tot sunat pe numărul tău şi nu ne-a răspuns nimeni. Îmi închipui că dacă ar fi rămas la poligon, l-ar fi auzit cineva sunând.

— Sună? întreb eu, surprinsă că încă mai are baterie – nici nu mai ţin minte când l-am pus ultima oară la încărcat. Vrei să spui că aţi sunat pe numărul meu? De unde mi-aţi aflat numărul?

— De la domnişoara Da Souza, răspunde ea scurt.

Îmi ia o clipă să înţeleg că se referă la Nina.

— Şi sigur sună? întreb eu lent. Nu răspunde direct mesageria vocală?

— Păi… începe ea, şi-mi dau seama că încearcă să-şi amintească. Trebuie să verific, dar da, sunt aproape sigură că suna.

— Dacă sună, n-are cum să fie în casă, pentru că acolo nu e semnal.

Lamarr se încruntă, între sprâncenele ei subţiri şi impecabil pensate apărând un rid, iar apoi clatină din cap:

— Oricum, deja i-am pus pe băieţii de la tehnic să-l caute şi cu siguranţă o să descopere în ce zonă se află. O să-ţi dăm de ştire imediat ce este recuperat.

— Mersi, spun eu.

Dar nu adaug întrebarea care îmi răsună în cap: de ce vor să se uite în telefonul meu?

Iată de unde ştiu că mă însănătoşesc: mi-e al naibii de foame. M-am uitat la prânzul care a venit acum două ore şi m-am mirat în sinea mea: *Asta-i tot?* M-am simţit ca în avion, când ţi se aduce unul dintre acele meniuri de jucărie şi te întrebi: cine se satură cu o linguriţă de piure şi un cârnăcior cât degetul mic? Asta nu-i o masă, îţi spui, e un aperitiv dintr-un bar elitist.

Sunt plictisită. Doamne, ce plictisită sunt! Acum, că nu mai dorm atât de mult, nu mai am nimic de făcut. N-am telefon. Nici laptop. Aş putea să scriu, dar fără acces la laptopul meu şi la noul meu manuscris, n-am ce face. Ba chiar a început să mă enerveze radioul.

Acasă, unde e doar fundal pentru munca mea, îmi place repetiţia lui constantă, ciclul reconfortant al zilei, faptul că *Începe săptămâna* urmează după *Actualitatea* şi că *Ora femeii* urmează după *Începe săptămâna* la fel de sigur precum lunea e urmată de marţi şi miercuri. Dar aici, în spital, începe să mă calce pe nervi. De câte ori pot asculta bucla nesfârşită a ştirilor zilei înainte să înnebunesc?

Dar sunt mai ales speriată.

Când eşti foarte bolnav, se produce un fel de efect de concentrare. L-am observat la bunicul, înainte să se stingă din viaţă. Nu te mai interesează lucrurile mari. Lumea ţi se reduce la preocupări foarte mici: că te strânge la coaste cordonul de la halat, sau că ai dureri la coloană, sau senzaţia unei mâini pe care o strângi în palme.

Presupun că această îngustare îţi permite să faci faţă bolii. Lumea în ansamblul ei nu mai contează. Şi, pe măsură ce devii tot mai bolnav, lumea ţi se strâmtează şi mai mult, până când singurul lucru care mai contează e să continui să respiri.

Dar acum, eu merg în direcţia contrară. Când am ajuns aici, tot ce-mi doream era să nu mor. Ieri, voiam doar să fiu lăsată în pace să dorm şi să-mi ling rănile.

Azi, încep să-mi fac griji.

Oficial, nu sunt suspectă; întrucât scriu romane poliţiste, ştiu bine că, de-aş fi fost, Lamarr m-ar fi interogat aducându-mi întâi la cunoştinţă drepturile legale şi oferindu-mi serviciile unui avocat.

Dar deocamdată poliţia face săpături, caută *ceva.* Se gândesc că moartea lui James nu a fost un accident.

Îmi amintesc vorbele pe care, în prima noapte la spital, le-am auzit prin sticla groasă a ferestruicii de pe uşă: *Doamne, deci acuma luăm în calcul posibilitatea unei crime?* La momentul respectiv, mi se păruseră şocante, dar fantastice – parte a stării onirice pe care mi-o induseseră sedativele. Acum, erau cât se poate de reale.

Douăzeci şi patru

Când se aud din nou ciocănituri în uşă, îmi vine să nu răspund. Stau în pat cu ochii închişi, ascultând Radio 4 la căştile oferite de spital. Încerc să blochez zgomotele şi agitaţia din rezerva alăturată, să-mi imaginez că sunt acasă.

Asistentele nu ciocănesc – sau o fac doar de formă, pentru că oricum intră. Numai Lamarr ciocăneşte şi aşteaptă să-i răspund. Şi nu pot să dau ochii cu Lamarr, care o să revină cu întrebările ei blânde, calme şi stăruitoare. Nu-mi aduc aminte, înţelegi? Pur şi simplu nu-mi aduc aminte. Nu ascund nimic! Ce dracu', ăsta e adevărul: Nu. Îmi. Amintesc.

Strâng pleoapele şi mai tare, ascultând zgomotele peste *Familia Archer*[24], să-mi dau seama dacă pleacă, dar după câteva clipe aud uşa deschizându-se cu grijă, ca şi când cineva ar fi vârât capul înăuntru.

— Lee? se aude în şoaptă. Adică, scuze, Nora?

Mă ridic brusc în capul oaselor. E Nina.

— Nina!

Îmi smulg căştile din urechi şi încerc să-mi dau picioarele jos din pat, dar, fie de la lovitura la cap, fie de la presiunea scăzută a sângelui, camera se goleşte dintr-odată, pereţii se îndepărtează şi mă copleşeşte un val de ameţeală.

— Hei! strigă Nina, şi vocea ei pare îndepărtată, răzbind cu greu peste ţiuitul din urechile mele. Hei, ia-o uşor. Din câte am înţeles, tocmai ce ţi-au cusut creierul la loc.

— Mă simt bine, spun eu, deşi nu-mi dau seama pe cine încerc să liniştesc, pe ea sau pe mine. N-am nimic, mi-e bine.

Şi chiar mă simt mai bine. Valul de leşin a trecut şi pot s-o îmbrăţişez pe Nina, inspirându-i mirosul caracteristic: Jean Paul Gaultier şi ţigări.

— Doamne, ce mă bucur să te văd!

— Şi eu mă bucur să te văd, spune ea, dezlipindu-se de mine şi privindu-mă atent, cu o mină preocupată. Când ne-au spus că ai

avut un accident de maşină… ei bine… Mi-era de ajuns că văzusem un prieten din şcoală sângerând până la moarte.

Tresar, iar Nina coboară privirea:

— Căcat, îmi pare rău. Nu… N-am vrut să…

— Ştiu.

Nu că Nina n-ar putea să simtă lucruri, ci doar le face faţă în mod diferit faţă de majoritatea oamenilor. Sarcasmul e apărarea ei împotriva vieţii.

— Atunci să-ţi zic doar atât: mă bucur că eşti aici.

Apoi îmi ia mâna şi îmi sărută dosul palmei. Sunt uluită şi un pic emoţionată să-i văd expresia blândă şi îndurerată.

— Deşi, trebuie să spun, nu eşti în forma cea mai bună, adaugă ea, râzând cu poftă. Vai, ce-aş fuma o ţigară. Crezi că se prind dacă fumez una pe fereastră?

— Nina, ce naiba s-a întâmplat? întreb eu, încă ţinând-o de mână. A venit o poliţistă şi mi-a pus o mulţime de întrebări. James e *mort,* ai aflat?

— Da, am aflat, răspunde ea cu glas scăzut. Au venit la casă duminică dimineaţă. Nu ne-au spus imediat, dar… Nu mobilizezi atâţia oameni decât dacă e vorba de o împuşcătură mortală. Mi-a fost clar despre ce era vorba în clipa în care au început să ne ia amprente şi să preleveze mostre de praf de puşcă.

— Ce s-a întâmplat? Cum de era încărcată puşca aia?

— Din punctul meu de vedere, răspunde ea pe un ton sinistru de ferm, există două posibilităţi. Unu – şi ridică arătătorul –, mătuşa lui Flo nu ţinea puşca încărcată cu cartuşe oarbe. Dar, din întrebările pe care ni le-au pus poliţiştii, cred că ipoteza asta li se pare puţin probabilă.

— Şi doi?

— A încărcat-o cineva, răspunde ea.

La asta m-am gândit şi eu. Dar tot mi se pare şocant s-o aud spusă cu glas tare în rezerva cât o chilie de pustnic. Am rămas amândouă în tăcere, meditând la asta o vreme, amintindu-ne că Tom fluturase puşca cu o noapte înainte, punându-ne tot felul de întrebări: *cum?, de ce?, şi dacă?*

— Jess cum a primit toată povestea asta? întreb eu în cele din

urmă, mai mult ca să schimb subiectul.

Nina strâmbă din nas:

— După cum îţi poţi închipui, a avut o reacţie echilibrată, ca de obicei. Doar patruzeci şi cinci de minute de isterie la telefon. Mai întâi, a fost furioasă că poliţia mă ţine aici să dau declaraţii, iar apoi a vrut să vină încoace, dar i-am spus să stea acasă.

— De ce?

Nina îmi aruncă o privire înţelegătoare şi, în acelaşi timp, contrariată:

— Glumeşti, soro? Din nu ştiu ce motiv dubios, poliţia crede că moartea lui James e un caz de crimă premeditată. Ai vrea ca jumătatea ta să fie implicată în chestia asta? Nu. Slavă Domnului, Jess n-are nicio legătura cu povestea asta şi vreau ca lucrurile să rămână aşa. Vreau să fie cât mai departe de locul ăsta.

— Te înţeleg foarte bine.

Îmi ridic picioarele la loc în pat şi îmi duc genunchii la piept. Nina se aşază pe scaun şi îmi ia fişa, răsfoind-o cu o indiscreţie făţişă.

— Nu te supăra, spun eu, dar nu cred că vreau să afli detalii despre intestinele mele şi alte chestii de genu' ăsta.

— Scuze, curiozitate profesională. Ce-ţi mai face capul? Se pare că te-ai izbit rău de tot.

— Mda, aşa mă şi simt. Dar acuma mi-e bine. Atâta că… am probleme de memorie.

Frec uşor bandajul de la frunte, ca şi când aşa aş putea să ordonez cumva imaginile învălmăşite din capul meu.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce am plecat din casă.

— Hm. Amnezie post-traumatică. Dar, de obicei, uiţi doar câteva momente. Tu pari să fi uitat… Nu ştiu… Ce interval zici că nu-ţi mai aminteşti?

— E greu să-mi dau seama, pentru că – ah, nu ştiu dacă ţi-am zis – nu-mi aduc aminte.

Îmi dau seama că am un ton tăios şi nu-mi place irascibilitatea mea, însă Nina n-o ia în seamă.

— Dar nu poate să fie o perioadă lungă, nu?

— Uite ce, răspund eu, masându-mi tâmplele, ştiu că-mi vrei

binele, dar am putea să nu mai vorbim despre asta? Mi-am petrecut toată dimineaţa cu o poliţistă, încercând să-mi amintesc ce s-a întâmplat şi-ţi spun sincer că m-am săturat. Amintirile refuză să vină. Mă tem că dacă mă tot forţez, o să sfârşesc prin a inventa ceva şi o să mă conving că e adevărul.

— Bine, spune ea, iar apoi, după o clipă de tăcere, adaugă: Să ştii că le-am povestit că tu şi James aţi fost o vreme împreună. M-am gândit că e bine să-ţi zic. Nu ştiu dacă ai fi vrut să afle, dar…

— Nu-i nimic. Nu vreau să mintă nimeni. I-am spus lui Lamarr că am avut o relaţie cu James. Lamarr e detectiva care se ocupă de…

— Ştiu, mă întrerupe Nina. A stat de vorbă şi cu noi. Ştie cum v-aţi despărţit?

— Ce vrei să spui?

— Ştii la ce mă refer – marele secret. BTS-ul. Sau cum vrei să-i zici.

— Îţi spun pentru ultima oară, nu mi-a dat nimeni nicio boală cu transmitere sexuală.

— Da, mi-ai mai zis. Ei i-ai zis?

— Nu, nu i-am spus nimic. Tu?

— Nu. N-aveam ce să-i zic. I-am spus doar că aţi fost împreună. Şi că apoi v-aţi despărţit.

— Exact, nu e nimic de spus, răspund eu, şi strâng din buze.

— Serios? Hm, să vedem, începe ea să numere pe degete. V-aţi despărţit, te-ai mutat la alt liceu, ai întrerupt legătura cu jumătate din prietenii tăi, n-ai mai vorbit cu el zece ani. Nimic de spus?

— Nu e nimic de spus, repet eu cu încăpăţânare, uitându-mă la degetele mele împreunate deasupra genunchilor.

Rănile de pe mâini au început să se închidă la culoare şi să facă cruste – în scurtă vreme o să se vindece.

— Adevărul e că James e mort şi poliţia caută un motiv, continuă Nina.

Ridic brusc capul. Mă uit ţintă în ochii ei, iar ea îmi susţine privirea fără să clipească.

— Ce vrei să spui?

— Spun că îmi fac griji pentru tine.

— Insinuezi că eu l-am omorât pe James!

— Hai sictir!

Se ridică în picioare şi începe să se plimbe prin cameră:

— Ba nu! Spun că… încerc să…

— Nu ştii n-nimic despre ce s-a întâmplat între mine şi James.

Căcat! Nu te mai bâlbâi! Dar e adevărat, Nina chiar nu ştie nimic. Nimeni nu ştie de acea parte din viaţa mea – nici măcar mama. Singura persoană care ştie ceva e Clare, însă nici măcar ea nu ştie toată povestea. Iar Clare…

Clare e în spital.

Clare e… cum? Într-o stare prea gravă ca să poată fi interogată? Poate în comă? Dar o să se trezească.

— Ai văzut-o pe Clare? întreb eu cu glas foarte scăzut.

Nina clatină din cap:

— Nu. Cred că e într-o stare gravă. Orice s-ar fi întâmplat în accidentul ăla…

Iarăşi clatină din cap, de data asta nu ca să nege, ci ca să-şi arate mâhnirea.

— Ştii care-i partea cea mai tristă? Că James probabil ar fi scăpat cu viaţă. Era foarte grav rănit, dar cred că avea cam cincizeci la sută şanse să supravieţuiască.

— Ce vrei să spui?

— A murit din cauza accidentului. Sau de la întârzierea pricinuită de accident – ceea ce e acelaşi lucru.

Dintr-odată, înţeleg insistenţa lui Lamarr cu privire la minutele pe care nu mi le amintesc.

Ce s-a întâmplat în casă e doar prima jumătate a poveştii.

Moartea lui James s-a produs mai târziu, pe stradă.

Trebuie să-mi amintesc ce s-a întâmplat.

N-ar fi trebuit să accept invitaţia la petrecere. Am ştiut-o din clipa în care am auzit alerta e-mailului.

Nu e bine să te întorci în trecut.

Şi totuşi. Mă gândesc la James zăcând pe podea, cu ochii lui negri aţintiţi într-ai mei, în timp ce sângele i se împrăştia în jurul nostru. Mă gândesc la mâna lui pătată cu sânge, strângând-o pe a mea, ca şi când s-ar fi înecat şi numai eu l-aş fi putut salva. Mă gândesc la vocea lui spunându-mi: *Leo*…

Dacă aş fi ştiu atunci ce ştiu acum, oare aş fi şters acel e-mail?

Nina întinde mâna după a mea şi-i simt strânsoarea caldă şi uscată, degetele ei puternice mângâindu-mi dantela de tăieturi şi zgârieturi.

— O să fie bine, spune ea.

Dar vocea ei e răguşită şi ştim amândouă că minte – e o minciună pentru că, orice s-ar întâmpla cu mine, cu Lamarr şi cu restul investigaţiei, este imposibil să mai fie vreodată bine. Fie că, până la urmă, Clare îşi revine sau nu, fie că sunt suspectă sau nu, James a murit.

— C-cum se simte Flo? întreb eu în cele din urmă.

Nina îşi muşcă buza, ca şi când s-ar gândi ce să spună, apoi oftează:

— Nu… extraordinar. Sinceră să fiu, cred că are o cădere nervoasă.

— Ştie în ce stare e Clare?

— Da. A vrut s-o vadă, dar ni s-a spus că deocamdată nu sunt permişi vizitatori.

— A văzut-o cineva? Pe Clare, adică.

— Părinţii ei, cred.

— Şi…

Înghit nodul din gât. Nu, n-am să mă bâlbâi.

— Şi părinţii lui James? Au venit?

— Cred că da. Cred că au venit ieri şi… – se uită la mâinile mele, mângâindu-mi cu un deget zgârietura cea mai lungă – … şi i-au văzut cadavrul. Din câte ştiu, au plecat acasă. Noi nu i-am văzut.

Îmi vine brusc în minte o imagine vie a mamei lui James aşa cum era cu zece ani în urmă, cu părul ei lung şi ondulat prins cu o agrafă, zornăindu-şi brăţările în timp ce gesticula şi râdea la telefon, cu eşarfa fluturându-i în briza care intra pe fereastra deschisă. Îmi aduc aminte că şi-a sprijinit telefonul pe umăr când m-a prezentat James: *Ea e Leo. O să vină des pe la noi. Obişnuieşte-te cu faţa ei.* Iar mama lui a râs şi a zis: *Înţeleg ce vrei să spui. Să-ţi arăt unde e frigiderul, Leo. În casa asta nu găteşte nimeni, aşa că dacă vrei ceva de mâncare, trebuie să scotoceşti singură în frigider.*

Era o casă foarte diferită de a mea. Nimeni nu stătea locului o

clipă. Uşa era mereu deschisă şi întotdeauna aveau în vizită ba prieteni, ba studenţi care rămâneau peste noapte, şi toată lumea râdea, se ciorovăia, bea sau se săruta. Nu existau ore fixe pentru mese, nicio oră de culcare. James şi cu mine stăteam pe patul lui, învăluiţi în lumina soarelui, şi nimeni nu venea să ciocănească la uşă ca să ne spună să ne oprim din ce făceam.

Mi-l amintesc pe tatăl lui James, care avea barbă şi cânta la acordeon. Ţinea cursuri de marxism la universitatea locală şi era mereu pe punctul de a-şi da demisia sau de a fi concediat. Noaptea, obişnuia să mă ducă acasă cu maşina lui rablagită, înjurând tusea motorului, care mereu îi făcea probleme, şi desfătându-mă cu calambururile lui îngrozitoare.

James era singurul lor copil.

Gândul că acum sunt amândoi doborâţi de durere e aproape insuportabil.

— Ar fi bine să plec, spune Nina, strângându-mă încă o dată de mână. Am plătit doar o oră de parcare şi e pe sfârşite.

— Mersi. Mersi că ai venit, o îmbrăţişez eu cu stângăcie. Spune-mi, mi-ai luat cumva hainele când ai plecat de-acolo?

Nina clatină din cap:

— Nu, îmi pare rău. Au fost foarte stricţi cu lucrurile pe care le puteam lua. Am plecat de-acolo doar cu un rând de haine pentru mine. Dar aş putea să-ţi cumpăr un pantalon de trening, dacă vrei.

— Mersi, ar fi grozav. Îţi dau banii pe el după.

Nina pufneşte şi face un gest expeditiv cu mâna:

— Ei, ce să-ţi spun. Mărimea S, da? Ai vreo preferinţă?

— Nu, orice culoare. Numai să nu fie prea stridentă. Doar mă ştii.

— Bine, uite cum facem: îţi las ăsta până mă întorc.

Îşi dă jos puloverul albastru-închis, împletit din lână, cu năsturei în formă de floricele azurii. Dau din cap în semn că nu, dar nu mă ia în seamă şi mi-l pune pe umeri:

— Aşa. Acuma măcar poţi să deschizi fereastra fără să îngheţi.

— Mersi, spun eu, strângându-l în jurul meu.

Nu-mi vine să cred cât de bine e să port ceva care nu mi-a fost dat de spital. Mă simt ca şi când mi-aş fi primit personalitatea înapoi. Nina ridică din umeri, mă sărută pe obraji, cu vioiciune de

data asta, şi apoi porneşte spre uşă.

— Şi să-ţi păstrezi capul pe umeri, Shaw. După tot ce s-a întâmplat, n-avem nevoie de două persoane care s-o ia razna.

— Te referi la Flo? Deci e chiar atât de rău?

Nina doar ridică din umeri, însă are o mină tristă. Apoi se răsuceşte pe călcâie, iar eu o urmăresc cu privirea ieşind pe coridor şi dintr-odată îmi dau seama că poliţistul de la uşă a dispărut.

Douăzeci şi cinci

După jumătate de oră, se aude încă un ciocănit în uşă – unul mai energic – şi în rezervă dă buzna o asistentă. La început, îmi închipui că vine cu mâncarea şi stomacul îmi chiorăie zgomotos, însă apoi îmi dau seama că pe uşă nu intră miros de cantină.

— A venit un domn care vrea să te vadă, spune ea, fără niciun preambul. Îl cheamă Matt Ridout. Zice că ar vrea să stea de vorbă cu tine, dacă te simţi în stare.

Clipesc. Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta.

— E poliţist?

— Nu ştiu, scumpo. Nu-i în uniformă.

O clipă, mă gândesc s-o trimit înapoi pe hol să afle mai multe, dar o văd că bate din picior, evident nerăbdătoare şi prinsă cu treburi, şi-mi dau seama că ar fi mai simplu să-l primesc şi să termin odată cu vizita asta.

— Zi-i să intre, răspund eu în cele din urmă.

— Nu poate să stea decât jumătate de oră, mă previne asistenta. Programul de vizită se termină la patru.

— Am înţeles.

Ce bine. În caz că nu-mi place, o să am o scuză să-l expediez.

Mă ridic în capul oaselor, strângând puloverul în jurul meu, şi-mi dau părul de pe faţă. Arăt ca după un accident de maşină, aşa că nu-mi dau seama de ce mă mai sinchisesc, dar simt că e important pentru respectul meu de sine să fac măcar un efort simbolic.

Aud paşi pe coridor, urmaţi de ciocănituri şovăielnice în uşă.

— Intră, spun eu, şi în cadrul uşii apare un bărbat.

E cam de vârsta mea – poate cu câţiva ani mai mare – şi e îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă decolorată, iar haina şi-o ţine pe braţ. Se vede că e încins şi nu se simte deloc bine în atmosfera tropicală a spitalului. Are o barbă lungă şi încâlcită, iar părul lui tuns scurt, cu cârlionţii lipiţi de cap, aminteşte de frizura unui soldat roman.

Dar ceea ce-mi sare în ochi la el este că a plâns de curând.

Câteva clipe, nu ştiu ce să-i spun şi nici el. Stă în prag, cu mâinile

în buzunare şi pare şocat să mă vadă.

— Nu eşti poliţist, spun eu prosteşte în cele din urmă.

Îşi trece o mână prin păr.

— Eu… Pe mine mă cheamă Matt. Sunt… sau trebuia…

Se opreşte şi buza îi tremură. Îmi dau seama că încearcă să-şi stăpânească o emoţie foarte puternică. Trage aer în piept şi o ia de la început:

— Trebuia să fiu cavalerul de onoare al lui James.

Nu spun nimic. Ne uităm unul la altul, eu strângând puloverul Ninei în jurul gâtului, ca pe o armură, el stând nemişcat şi încordat lângă uşă. Dintr-odată, o lacrimă i se prelinge pe nas, însă şi-o şterge furios cu o mânecă, iar eu îi spun repede:

— Intră. Intră şi ia loc. Vrei să bei ceva?

— Ai whisky? întreabă el, cu un râs scurt, care-i clatină umerii.

Încerc să râd şi eu, dar îmi iese un fel de icnitură.

— Aş vrea eu. Ceai de spital, cafea de la automat sau apă.

Îi fac semn spre carafa de plastic:

— Dar îţi recomand apa.

— Nu, mersi, răspunde el.

Se aşază pe scaunul de plastic de lângă patul meu, dar după o clipă se ridică la loc:

— La dracu’, îmi pare foarte rău. N-ar fi trebuit să vin.

— Nu! spun eu, apucându-l de încheietură.

Apoi mă uit la mâna cu care-l ţin de braţ, uluită de gestul meu. Ce naiba fac? Îi dau drumul imediat, ca şi când pielea lui m-ar frige.

— Îmi… îmi pare rău, bâigui eu. Am vrut doar să…

Mă opresc. Ce-o fi fost în mintea mea? Habar n-am. Atâta că nu vreau să plece. Acest Matt e o legătură cu James.

— Te rog, rămâi, reuşesc eu să spun în cele din urmă.

Se uită la mine, apoi dă scurt din cap o singură dată şi ia loc.

— Îmi pare rău, repetă el. Nu mă aşteptam să… Arăţi ca şi când…

Ştiu ce vrea să spună. Arăt ca şi când aş fi luat o bătaie soră cu moartea, iar apoi aş fi fost cusută la loc – de mântuială.

— Nu e chiar atât de grav pe cât pare, spun eu, şi – spre surprinderea mea – zâmbesc. Sunt mai ales zgârieturi şi vânătăi.

— Faţa ta… spune el. Şi ochii… În branşa mea, se întâmplă des să văd victime ale violenţei domestice, dar ai nişte vânătăi la ochi…

— Ştiu. Sunt spectaculoase, nu? Dar nu mă dor.

Stăm în tăcere o clipă, apoi îmi spune:

— De fapt, m-am gândit mai bine, aş vrea o cafea. Vrei şi tu una?

— Nu, mersi.

Încă simt efectul cafelei pe care mi-a adus-o Lamarr, aşa că nu-s disperată după apa chioară de la automat.

Matt se ridică stângaci în picioare şi porneşte spre uşă. Îi simt tensiunea din umeri în clipa când spatele îi dispare pe coridor. Tocmai când sunt pe punctul să mă întreb dacă o să se întoarcă, Matt intră pe uşa rezervei.

— S-o luăm de la început? spune el, aşezându-se pe scaun. Scuze, simt că am dat-o în bară prima oară. Tu trebuie să fii Leo, aşa-i?

Aproape că tresar. E un şoc să aud din gura lui numele cu care mi se adresa James.

— Da, aşa-i. Deci James… ţi-a povestit despre mine.

— Da, un pic. Ştiu că ai fost… nu ştiu… Cum să zic? Prima lui iubire?

Din cine ştie ce motiv, mi se umezesc ochii şi, când încerc să-i răspund, îmi tremură buza, aşa că doar încuviinţez tăcut din cap.

— Fir-ar să fie! îşi sprijină el capul în palme. Scuze… pur şi simplu… nu-mi vine să cred. Ultima oară am vorbit cu el acum două zile. Ştiam că avea nişte probleme… că erau lucruri care nu mergeau bine… dar asta…

Lucruri care nu mergeau bine?

Aş vrea să-i pun întrebări, să aflu la ce se referă, însă vorbele nu mi se desprind de pe buze, iar Matt continuă să vorbească:

— Îmi pare tare rău că am dat buzna aşa. Dacă aş fi ştiut cât de rău te simţi, n-aş fi… Asistenta nu mi-a zis. Doar am întrebat-o dacă pot să te vizitez şi a zis că se interesează… Am auzit de la mama lui James că erai cu el când… – se opreşte, îşi înghite nodul din gât şi se străduieşte să continue… Când a murit. Şi ştiu cât de mult ai însemnat pentru el şi de-aia am vrut…

Se opreşte din nou, însă de data asta nu mai poate continua. Se apleacă deasupra paharului de cafea şi îmi dau seama că plânge, dar

încearcă s-o ascundă.

— Scuze, spune el răguşit în cele din urmă, apoi tuşeşte să-şi dreagă vocea. Am aflat abia aseară. A fost… Nu-mi vine să cred. M-am tot gândit că poate e o greşeală, dar văzându-te pe tine aşa… totul a devenit real.

— Cum… cum l-ai cunoscut pe James?

— Am fost împreună la Cambridge. Amândurora ne plăcea teatrul… jucam, regizam piese…

Îşi şterge faţa cu mâneca, apoi ridică privirea, zâmbind hotărât:

— Inutil să spun că eu jucam ca dracu', dar din fericire mi-am dat seama la timp. Nu-mi folosea la nimic că jucam alături de James. Dimpotrivă, se vedea şi mai bine cât de fals eram.

— Şi aţi păstrat legătura?

— Da. Mergeam din când în când să-l văd în câte o piesă. Toţi ceilalţi din generaţia noastră ne-am angajat în bănci, în administraţie – chestii de genu' ăsta. Întotdeauna am simţit că doar el a reuşit în viaţă şi, ştii, sunt mândru de el pentru asta. N-a renunţat la visul lui.

Am dat uşor din cap. Da, aşa era James pe care-l ştiam eu. Bărbatul pe care-l descrie Matt e dureros de familiar. E James *al meu.* Complet diferit de persoana ireală şi materialistă care îmi fusese descrisă tot weekendul. Am crezut că James se schimbase. Dar poate că nu se schimbase. Sau nu întru totul.

— Şi, ce s-a întâmplat? a spus Matt în cele din urmă. Acolo… în casă. Am aflat că s-a descărcat o puşcă, dar toată povestea asta mi se pare cât se poate de… în fond, ce căuta James acolo?

— Nu ştiu, închid eu ochii, ducând mâna la bandajul cald şi transpirat de pe frunte. N-am întrebat pe nimeni. Când l-am auzit bâjbâind prin casă, am crezut că era un hoţ.

Nu-i dau toate detaliile – că am găsit uşa de la bucătărie larg deschisă, că ne-am isterizat prosteşte… Totul pare luat dintr-un film de groază clişeizat şi caraghios.

— Presupun că a fost o glumă: mirele apare prin surprindere în patul viitoarei mirese.

— Nu, spune Matt, clătinând din cap. Nu cred c-a fost asta – James n-ar fi venit acolo neinvitat.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, că nu se face, nu? Nu apari pe nepusă masă când iubita ta îşi face petrecerea burlăciţelor. E… grosolan. E ultima ei ocazie să fie singură, ar trebui să fii cam bădăran s-o lipseşti de chestia asta.

Cam aşa e. Dar nu spun nimic. Aştept al doilea motiv. Matt trage aer în piept.

— Şi, în al doilea rând… cum să zic… nu se înţelegeau chiar aşa de bine.

— *Ce?*

Îmi dau seama că am vorbit prea tare, că am fost prea şocată. Matt ridică privirea cu un aer surprins.

— Uite, nu vreau să exagerez, dar… cam ăsta e adevărul. Clare nu v-a zis nimic?

— Nu… sau, cel puţin, nu cred…

Mă gândesc la weekend, încercând să-mi amintesc despre ce-am discutat. Dar o ştiu pe Clare. N-ar recunoaşte niciodată că are vreo problemă. Întotdeauna a avut grijă ca faţada să fie perfectă, să nu-i cadă masca niciodată.

— Ce se întâmplase între ei?

— Nu ştiu, răspunde el stânjenit. Nu mi-a… N-am vorbit niciodată deschis despre asta. Presupun că era doar obişnuita nervozitate dinainte de nuntă. Mi-am văzut mulţi prieteni făcând pregătiri de nuntă şi ştiu cum merg lucrurile – iubita perfect normală ajunge să fie obsedată de nuntă, toată lumea devine tensionată, intră în joc şi familiile, se amestecă şi prietenii, lucrurile mărunte iscă mari certuri şi fiecare ia partea cuiva.

— Atunci de ce a venit acolo? întreb eu în cele din urmă.

— Nu ştiu. Bănuiesc că… l-a chemat cineva.

— L-a *chemat* cineva? Dar… dar…

Dar cine? Clare? Nu. În niciun caz. Dintre toţi, ea înţelegea cel mai bine ce-ar fi însemnat să vină şi el acolo; sigur nu şi-ar fi dorit ca James şi cu mine să stăm în aceeaşi casă nici măcar două ore, darămite douăzeci şi patru. Totul s-ar fi încheiat cu plecarea mea sau cu un scandal monstru, şi ea ştia bine asta. Tocmai de aceea nu mă invitase la nuntă. Oricare dintre ceilalţi musafiri ar fi putut face

asta din ignoranţă sau din răutate. Dar Clare cu siguranţă nu şi-ar fi stricat singură petrecerea burlăciţelor. De ce ar fi făcut-o?

Atunci Flo? Să fi vrut să facă o glumă? E posibil, pentru că nu ştia nimic despre trecutul meu cu James. Poate a gândit-o ca pe-o ştrengărie care să încununeze weekendul „perfect” pe care-l plănuise. În fond, Melanie plecase, deci rămăsese liberă o cameră dublă. În plus, asta ar putea explica şi brusca ei cădere nervoasă: nu o apăsa doar vinovăţia de a fi ţinut puşca încărcată, ci şi vinovăţia de a fi pus la cale această farsă încheiată tragic. Şi totuşi, dacă ar fi fost aşa, ar fi ştiut probabil că pe trepte urca James. De ce-ar fi tras cu puşca – chiar şi presupunând că avea muniţie oarbă? I-am văzut faţa în clipa când silueta întunecată a apărut pe scară. A părut sincer speriată – deci sau e ţicnită, sau e cea mai bună actriţă din toate timpurile.

Să fi fost mâna lui Tom la mijloc? Să fi avut legătură cu cearta lui cu Bruce? Oare a vrut să-l facă pe James să calce strâmb? Sau să fi fost Nina? Ea să fi pus la cale farsa, cu umorul ei ciudat şi pervers? Dar *de ce?* De ce-ar fi făcut Tom sau Nina una ca asta?

Clatin din cap. Nesiguranţa asta mă înnebuneşte. Nimeni din casă nu l-a invitat pe James. Nimeni. Dacă l-ar fi invitat, cu siguranţă ar fi protestat când Flo a pus mâna pe puşcă.

— Te înşeli, întrerup eu tăcerea. Sigur te înşeli. Probabil a hotărât singur să vină. Dacă se certase cu Clare, poate a vrut să se împace cu ea, nu crezi? James întotdeauna a fost…

— Cam idiot? spune Matt, cu un hohot de râs care-i clatină umerii. Poate ai dreptate. Nu e renumit pentru chibzuinţă lui. Adică… – face o pauză, încleştându-şi pumnul pe genunchi –… nu era.

Se opreşte. Urmează alte clipe de tăcere, amândoi gândindu-ne la James cel din mintea noastră, din amintirile noastre.

— Îmi amintesc… continuă el. Îmi amintesc că odată s-a căţărat pe clădirea facultăţii şi a pus căciuli de Moş Crăciun pe toate garguiele. Mare idiot. Putea să moară.

După ultimul cuvânt, îşi dă seama ce a spus şi tresare, iar eu, fără să gândesc, întind o mână spre el.

— Trebuie să plec, spune Matt. Îmi… Sper să te însănătoşeşti cât

mai repede.

— O să mă fac bine.

Şi – făcând un efort, întrucât ştiu că o să regret dacă n-o spun acum – adaug:

— Crezi că… ai putea să-mi mai faci o vizită?

— Mâine dimineaţă mă întorc la Londra. Dar mi-ar plăcea să păstrăm legătura.

De fişa medicală e prins un pix, iar Matt îl ia şi-şi notează numărul de telefon pe singura suprafaţă disponibilă în rezervă – exteriorul paharului de cafea.

— Ai avut dreptate, pune el cu grijă paharul pe noptieră. Mai bine beam apă. Pa, Leo.

— Pa.

Uşa se închide lent în urma lui şi, prin fereastra îngustă, îi văd silueta dispărând pe coridor. Cu toate că la Londra locuiesc singură şi, de când am ajuns la spital, tânjesc după intimitate, mă copleşeşte dintr-odată un sentiment intens de singurătate… e un sentiment foarte ciudat şi neobişnuit pentru mine.

Douăzeci şi şase

În timp ce iau masa de seară, aud din nou ciocănituri în uşă. S-a încheiat programul de vizite, aşa că mă surprinde s-o văd pe Nina strecurându-se în rezervă cu o pungă de cumpărături.

— Şşş, duce ea un deget la buze. Ca să pot intra, am băgat-o p-aia veche: „Cum, nu ştii cine sunt?”

— Le-ai spus din nou că eşti verişoara Salmei Hayek?

— Te rog frumos! Nici măcar nu e braziliancă.

— Sau doctoriţă?

— Exact. În fine, am zis că n-o să dureze mult, aşa că poftim.

Şi îmi aruncă punga pe pat:

— Mă tem că nu-s tocmai de firmă. De fapt, să zici mersi că nu-s din catifea pastelată. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

— Sunt excelenţi! spun eu recunoscătoare, uitându-mă la pantalonii de trening de un gri şters. Sincer! Tot ce vreau e să nu fie desfăcuţi la spate şi să nu scrie pe ei „Proprietatea spitalului”. Zău, Nina, îţi sunt foarte, foarte recunoscătoare.

— Ţi-am luat şi ceva de încălţat – sunt nişte şlapi amărâţi, dar ştiu cât de nasoale pot fi duşurile din spitale şi, în plus, m-am gândit că dacă te externează de pe-o zi pe alta, să ai măcar ceva cu care să te încalţi. Porţi treizeci şi nouă, aşa-i?

— Treizeci şi opt, dar nu-ţi face griji, sunt foarte buni, o asigur eu, apoi îmi dau jos puloverul şi i-l întind: Poftim.

— Ei, nu-i nevoie. Păstrează-l până-ţi recuperezi lucrurile. Ai nevoie de bani?

Dau din cap în semn ca nu, dar tot scoate din portofel două bancnote de zece lire şi mi le lasă pe noptieră:

— N-o să-ţi strice. Dacă te saturi de mâncarea de spital, măcar o să ai cu ce să-ţi iei un sendviş. Gata, trebuie să plec.

Dar nu pleacă. Rămâne pe loc, uitându-se la unghiile ei scurte, tăiate drept. Îmi dau seama că vrea să-mi mai spună ceva, dar – cu o reţinere care nu o caracterizează – tace.

— Pe curând, atunci, spun eu în cele din urmă, sperând s-o

determin să vorbească.

Însă nu zice decât:

— Pa-pa.

Şi se întoarce cu spatele.

Dar, când pune mâna pe uşă, se opreşte şi se întoarce:

— Uite, ce-am zis mai devreme… N-am vrut să…

— La ce te referi?

— La ce-am zis despre James. Despre motiv. N-am crezut nicio clipă că ai putea vreodată să… Pizda mă-sii!

Dă uşor cu pumnul în perete:

— Of, nu ştiu cum s-o zic. Uite, cred în continuare că a fost un accident şi aşa i-am zis şi lui Lamarr. N-am crezut nicio clipă că ai avea vreo legătură cu ce s-a întâmplat. Dar îmi fac griji, înţelegi? *Pentru* tine. Nu din cauza ta.

Expir aerul din piept – nici măcar nu mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia – şi îmi dau jos picioarele din pat. Mă apropii cu paşi nesiguri de ea şi o strâng în braţe.

— E în regulă. Ştiu ce-ai vrut să spui. Şi eu îmi fac griji. Pentru noi toţi.

Mă mângâie pe păr, apoi îi dau drumul, dar rămân cu o mână pe braţul ei:

— Poliţia nu crede că a fost un accident, nu? mă întreabă, uitându-se în ochii mei. De ce naiba?

— Cineva a încărcat puşca. Despre asta-i vorba.

— Dar chiar şi aşa, ar fi putut s-o încarce oricine. Poate a încărcat-o mătuşa lui Flo din greşeală, dar i-a fost prea teamă s-o recunoască la interogatoriu. Poliţiştii insistă cu poligonul de trageri: era muniţia încuiată?, ar fi putut avea cineva acces la muniţie letală fără să fie văzut? Evident, se gândesc că de acolo a provenit cartuşul, sau cel puţin asta încearcă să dovedească. Dar dacă vreunul dintre noi ar fi vrut să-l omoare pe James, de ce dracu' l-am fi ademenit la capătul pământului ca s-o facem?

— Nu ştiu, spun eu.

Îmi simt picioarele obosite şi nesigure de la efortul pe care l-am făcut să stau în picioare pentru această scurtă conversaţie, aşa că-mi iau mâna de pe braţul Ninei şi mă întorc cu paşi împleticiţi la pat.

Toată discuţia asta despre arme şi muniţie îmi dă o stare de greaţă.

— Chiar nu ştiu, repet eu.

— Mă gândesc că… începe Nina, dar se opreşte.

— Ce-i?

— Mă gândesc că… Ei, ce mă codesc atâta. Uite ce vreau să zic: orice s-ar fi întâmplat între tine şi James, oricât de îngrozitor, cred că ar trebui să le spui poliţiştilor. Da, ştiu – şi ridică o mână –, ştiu că nu e treaba mea şi n-am decât să-mi bag în cur sfatul nesolicitat, dar cred că, orice s-ar fi întâmplat, probabil nu e chiar atât de grav pe cât îţi închipui tu, şi o să fie mult mai bine dacă le spui *acum.*

Sunt obosită. Închid ochii şi-mi scarpin nenorocitul de bandaj de pe frunte, care mă tot mănâncă. Apoi oftez şi deschid ochii. Nina e tot în faţa mea, cu mâinile în şolduri, iar faţa ei are o expresie ciudată, de îngrijorare belicoasă.

— O să mă gândesc la asta, da? răspund eu. Chiar o să mă gândesc, promit.

— Bine, spune Nina.

Stă cu buza de jos ieşită în afară, ca un copil, şi ştiu că, dacă ar mai avea şi acum cercelul în buză, şi-ar lovi dinţii cu el. Îmi aduc aminte ţăcănitul lui în timpul examenelor. Slavă Domnului că şi l-a dat jos după ce şi-a luat diploma de medic – se pare că pacienţilor nu le place să vadă un chirurg cu găuri pe faţă.

— Chiar trebuie să plec. Ai grijă, Shaw. Şi dacă te externează de pe-o zi pe alta, mă suni, da?

— Da, sigur.

După ce pleacă, rămân întinsă în pat, gândindu-mă la sfatul ei şi spunându-mi că probabil are dreptate. Capul mi-e încins şi mă mănâncă, iar înăuntrul lui zornăie cuvinte precum *cartuş, împroşcare, glonţ,* şi după o vreme nu mai suport. Mă dau jos din pat, pornesc spre baie cu paşi mici, ca de bătrână, şi aprind lumina.

Reflecţia care mă întâmpină în oglindă e mai urâtă decât ieri. Faţa mă doare mult mai puţin, dar vânătăile au căpătat diferite nuanţe de violet, galben, maro şi verde – toate nuanţele pe care le-ar folosi un pictor ca să redea peisajele din Northumberland, îmi spun cu un zâmbet amar.

Dar nu-mi concentrez atenţia asupra vânătăilor. Ci asupra bandajului.

Trag de marginea leucoplastului, care – o, ce uşurare! – mi se dezlipeşte de piele cu un fel de durere delicioasă, căci adezivul îmi smulge firişoare de păr de pe frunte şi de la tâmplă, iar pansamentul propriu-zis îmi trage de rană.

Mă aşteptam să văd cusături, dar n-am niciuna. Am doar o tăietură lungă şi urâtă, ale cărei margini sunt ţinute laolaltă de bucăţi mici de bandă adezivă şi ceva ce pare să fie… Chiar o fi superglue?

Mi-au ras un mic semicerc din pielea capului, acolo unde tăietura mi s-a strecurat în păr, iar firele deja au început să crească la loc. Le ating cu degetele. Sunt moi şi uşor înţepătoare, ca o perie pentru copii.

Ce uşurare să simt aerul rece pe frunte! Şi ce uşurare că nu mai simt strânsoarea şi mâncărimea bandajului. Arunc compresa însângerată la coş şi mă întorc uşor în pat, gândindu-mă în continuare la Nina. Şi la Lamarr. Şi la James.

Ce s-a întâmplat între mine şi James n-are nicio legătură cu povestea asta. Dar poate că Nina are dreptate. Poate că ar trebui să spun întreg adevărul. Poate chiar ar fi o eliberare, după atâţia ani de tăcere.

Nimeni nu ştie. Adevărul îl ştiam doar James şi cu mine.

Şi am fost atâta timp furioasă pe el. Iar acum a murit. *James* a murit.

Poate am să-i spun mâine dimineaţă lui Lamarr. Am să-i spun adevărul – nu doar adevărul, pentru că tot ce i-am zis până acum a fost adevărat. Ci întreg adevărul.

Şi iată care e adevărul.

James m-a părăsit. Şi da, m-a părăsit printr-un mesaj.

Dar ce am ascuns în toţi aceşti ani a fost *motivul.* M-a părăsit pentru că eram însărcinată.

Nu ştiu când s-a întâmplat. Nu ştiu în care dintre zecile, poate sutele de dăţi când am făcut sex am rămas gravidă. Eram precauţi – sau cel puţin aşa credeam noi.

Ştiu doar că într-o zi mi-am dat seama că nu mai avusesem ciclu

de mult timp, de prea mult timp. Şi am făcut un test.

Când i-am spus, stăteam amândoi pe pat, în dormitorul lui de la mansardă. James s-a făcut alb la faţă, iar ochii lui negri s-au mărit şi s-au umplut de spaimă.

— E posibil… a început el. Crezi că e posibil să…

— Să fi făcut o greşeală? i-am terminat eu întrebarea.

Am clătinat din cap şi chiar am reuşit să râd amar:

— Crede-mă, nu. Mi-am făcut testul de vreo opt ori.

— Nu se poate rezolva cu pilula de a doua zi? a spus el.

Am încercat să-l iau de mână, dar s-a ridicat şi a început să se plimbe prin dormitorul mic.

— E mult prea târziu pentru pilulă, am răspuns eu, simţind că mi se pusese un nod în gât, şi mi-am dat seama că mă străduiam să nu plâng. Trebuie să ho-hotărâm împreună…

— Împreună? E decizia ta.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine. Ştiu ce vreau să fac, dar e şi co…

E şi copilul tău – asta voiam să spun. Însă nu mi-am dus vorbele la capăt. A icnit ca şi când ar fi primit o palmă şi-a întors capul.

M-am ridicat şi am pornit spre uşă.

— Leo, a spus el, cu vocea sugrumată. Stai.

— Uite, m-am oprit eu când deja eram pe trepte, cu rucsacul pe umăr. Îmi dau seama că te-am luat prin surprindere. Când eşti pregătit să vorbim… Sună-mă, da?

Însă nu m-a sunat niciodată.

Dar când am ajuns acasă, m-a sunat Clare furioasă:

— Unde naiba ai fost? M-ai lăsat să aştept ca o caraghioasă! Am stat jumătate de oră în foaierul de la Odeon şi nici măcar nu mi-ai răspuns la telefon!

— Îmi pare rău, am răspuns eu. Am avut… am avut ceva de…

N-am reuşit să termin.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, dar n-am fost în stare să-i răspund. Vin pe la tine.

James nu m-a sunat. În schimb, mi-a trimis un mesaj în seara aia. Îmi petrecusem după-amiaza cu Clare, chinuindu-mă să-mi dau

seama ce să fac: dacă am să-i spun mamei, dacă James avea să fie pus sub acuzare – deşi acum aveam şaisprezece ani şi vreo două luni, prima oară făcusem sex cu el când aveam cincisprezece ani.

Am primit mesajul de la el pe la opt seara. *Lee, îmi pare rău, dar asta e problema ta, nu a mea. Descurcă-te singură. Şi să nu mă mai suni niciodată. J*

Şi m-am descurcat singură. Nu i-am spus niciodată mamei. Clare… Ei bine, Clare a fost extraordinară. Da, uneori putea fi dispreţuitoare şi ironică, ba chiar şi manipulatoare, dar în situaţii de criză se purta ca o leoaică ce-şi apără puii. Uitându-mă în urmă la perioada aceea, îmi aduc aminte de ce am fost prietene atâţia ani. Şi-mi dau seama cât de egoistă am fost după aceea.

Am mers împreună la clinică. Sarcina era într-o fază timpurie, aşa că am putut întrerupe sarcina cu pilulele pentru avort, şi totul s-a terminat surprinzător de repede.

Nu avortul a fost problema. Nu-l învinovăţesc pe James pentru asta – a fost decizia mea, nu voiam un copil la şaisprezece ani şi, la urma urmelor, fusese vina amândurora. Şi, orice ar crede lumea, nu asta mi-a răvăşit viaţa. Nu mă simt copleşită de vinovăţie pentru că am pierdut un ghem de celule. Refuz să mă simt vinovată.

N-a fost nimic din toate astea.

Ci… nu ştiu. Nu ştiu cum s-o spun. Cred că a fost orgoliul meu rănit. Nu-mi venea să cred cât de proastă fusesem. Îl iubisem atât de mult şi mă înşelasem atât de tare în privinţa lui. Cum am putut să fac o asemenea greşeală? Cum am putut să mă păcălesc într-un asemenea hal?

Iar dacă m-aş fi întors la acel liceu, ar fi trebuit să trăiesc cu faptul că toată lumea avea în minte imaginea noastră împreună. Ar fi trebuit să spun la o sută de oameni: *Nu, nu mai suntem împreună. Da, m-a părăsit. Nu, mă simt bine.*

Dar nu mă simţeam deloc bine. Fusesem o proastă – o mare proastă. Cum de mă înşelasem atât de mult? Crezusem întotdeauna că mă pricepeam la oameni şi îmi închipuiam că James era curajos şi generos, că mă iubea. Nimic din toate astea nu era adevărat. Era slab şi laş şi nici măcar nu fusese în stare să se uite în ochii mei când

m-a părăsit.

Nu mă mai puteam încrede niciodată în judecata mea.

Totul s-a întâmplat în vacanţa dinaintea examenelor generale de la jumătatea liceului. M-am dus la şcoală să-mi dau examenele, după care nu m-am mai întors acolo. Nici să aflu rezultatele, nici la balul de toamnă, nici să-i văd pe profesorii care mă pregătiseră şi mă susţinuseră pe perioada examenelor. M-am mutat la un liceu la care ajungeam schimbând două trenuri, un liceu unde eram sigură că nu mă ştia nimeni. Ziua mea de şcoală era inuman de lungă – plecam de-acasă la cinci jumate dimineaţa şi mă întorceam la şase seara.

La scurtă vreme după aceea, mama s-a mutat cu Phil. Ar fi trebuit să fiu furioasă, pentru că a vândut casa bunicului, casa în care crescusem şi unde locuiserăm împreună atâţia ani, unde erau toate amintirile noastre. Şi o parte din mine chiar era furioasă. Dar o altă parte s-a simţit uşurată – ultima legătură cu Reading şi cu James fusese tăiată. Nu mai trebuia să-l văd niciodată.

În afară de Clare, nimeni nu ştia ce se întâmplase, şi nici măcar ea nu ştia de mesajul lui James. A doua zi după ce-l primisem, i-am spus lui Clare că nu puteam păstra copilul şi că hotărâsem să mă despart de James. M-a luat în braţe, a plâns şi mi-a zis: „Eşti foarte curajoasă."

Dar nu eram. Şi eu eram laşă. Nu l-am înfruntat niciodată pe James, nu l-am întrebat niciodată *de ce*. Cum putuse să facă una ca asta? De frică? Din laşitate?

După aceea, am aflat că începuse să şi-o tragă prin tot Readingul, şi cu fete, şi cu băieţi. Asta mi-a confirmat ce ştiam deja. Că James Cooper pe care credeam că-l cunosc nu existase niciodată. Era doar o plăsmuire a imaginaţiei mele. O falsă amintire, sădită în minte de propriile mele speranţe.

Dar acum, când mă uitam în urmă la ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă… Nu mai sunt aşa sigură. Nu că l-aş fi iertat pe James pentru cruzimea egoistă a mesajului, dar îmi amintesc cum eram atunci: furioasă, intransigentă şi foarte aspră cu amândoi. Poate că m-am iertat pe mine însămi pentru greşeala de a-l fi iubit. Îmi dau seama cât de tineri eram – aproape nişte copii; şi aveam cruzimea nepăsătoare a copiilor, precum şi morala lor în alb şi negru. Când

eşti tânăr, nu există griuri. Există doar lucruri bune şi lucrurile rele, doar bine şi rău. Regulile sunt foarte clare – o moralitate de curtea şcolii, cu linii etice trasate ca un teren de volei, cu faulturi şi sancţiuni clare.

James greşise.

Avusesem încredere în el.

Deci şi eu greşisem.

Dar acum… când mă gândesc la James, văd un copil speriat, confruntat cu o decizie morală extrem de grea, pentru care nu era suficient de matur. Îmi văd cuvintele aşa cum trebuie să le fi văzut el – ca pe o încercare de a pune această alegere irevocabilă pe umerii lui, o responsabilitate pentru care nu era pregătit şi pe care nici nu şi-o dorea.

Şi mă văd pe mine însămi – la fel de speriată, la fel de nepregătită.

Şi îmi pare foarte rău pentru amândoi.

Mâine dimineaţă, când o să vină Lamarr, am să-i spun. Am să-i spun întreg adevărul. E o perspectivă care, în lumina muribundă a serii, nu e atât de înspăimântătoare pe cât mă temeam. Nu e motivul unei crime, ci doar o durere veche şi tocită. Nina a avut dreptate.

Apoi, în cele din urmă, mă ia somnul.

Dar dimineaţă, când vine Lamarr, pe chipul ei se citeşte o asprime cu care nu-s obişnuită. A venit însoţită de un coleg, un bărbat înalt şi masiv, cu o faţă cărnoasă, ce pare să se fi blocat într-o încruntătură permanentă. Lamarr are ceva în mână.

— Nora, spune ea fără niciun preambul, poţi să-mi spui dacă recunoşti acest telefon?

— Da, răspund eu surprinsă. E telefonul meu. Unde l-aţi găsit?

Dar Lamarr nu răspunde ci ia loc, îşi porneşte reportofonul şi-mi spune pe un ton rece şi formal cuvintele de care m-am tot temut zilele astea.

— Leonora Shaw, vrem să te interogăm ca suspectă în cazul morţii lui James Cooper. Nu eşti obligată să spui nimic, însă ar putea dăuna apărării tale dacă, în cursul interogatoriului, vei omite să menţionezi lucruri de care te vei folosi mai târziu în tribunal. Tot

ce spui poate fi folosit ca probă. Ai dreptul să soliciţi un avocat. Ai înţeles?

Douăzeci şi şapte

Când eşti nevinovat, n-ai de ce să te temi.

Atunci de ce sunt atât de speriată?

Şi celelalte declaraţii ale mele au fost înregistrate, dar, întrucât nu mi-au fost aduse la cunoştinţă drepturile, nu pot fi folosite ca dovezi în tribunal. De aceea, în primele minute mi se cere să repet lucruri pe care deja i le-am spus lui Lamarr, povestind din nou succesiunea faptelor, ca să poată fi înregistrate. Ştiu că e o prostie, dar nu pot să trec peste sentimentul că Lamarr e de partea mea – că am încredere în ea. Dacă o pot convinge că sunt nevinovată, totul o să fie bine. La ce mi-ar putea folosi un avocat?

În cele din urmă, Lamarr termină întrebările referitoare la ce am discutat deja şi continuă cu cele noi.

— Poţi să te uiţi te rog la acest telefon – ridică punga sigilată în care l-a adus – şi să-mi spui dacă-l recunoşti?

— Da, e telefonul meu.

Îmi înfrâng impulsul de a-mi roade unghiile, pentru că în ultimele zile le-am ros atât de mult, că n-a mai rămas din ele decât nişte cioturi.

— Eşti sigură?

— Da, recunosc zgârietura de pe carcasa de protecţie.

— Iar numărul tău de telefon este…

Îşi răsfoieşte carnetul şi îmi citeşte numărul, iar eu dau aprobator din cap:

— Da, e-exact.

— Mă interesează ultimele apeluri şi mesaje pe care le-ai trimis. Poţi să-mi spui ce-ţi aminteşti?

Nu mă aşteptam la asta. Nu-mi dau seama ce relevanţă ar putea avea apelurile mele pentru moartea lui James. Poate încearcă să ne coroboreze mişcările sau ceva de genul ăsta. Ştiu că pot stabili poziţia unei persoane pe baza semnalelor de la telefonul mobil.

Încerc din răsputeri să-mi amintesc.

— Nu mare lucru. Nu prea aveam semnal în casă. Mi-am verificat

mesageria vocală la poligonul de trageri… şi contul de Twitter. Ah, şi am sunat înapoi la un atelier de biciclete din Londra – le-am dus bicicleta să mi-o repare. Cam asta-i tot.

— Niciun mesaj?

— Nu… nu cred.

Mă străduiesc să-mi aduc aminte:

— Nu, sunt sigură că nu. Cred că ultimul pe care l-am trimis a fost pentru Nina – i-am zis că deja sunt în tren. Asta se întâmpla vineri.

Lamarr schimbă calm subiectul:

— Aş vrea să-mi spui mai multe despre relaţia ta cu James Cooper.

Dau aprobator din cap, încercând să-mi păstrez o mină liniştită şi binevoitoare. Mă aşteptam la asta. Poate şi-a revenit şi Clare, în cele din urmă. Simt că mi se strânge uşor stomacul.

— V-aţi cunoscut în şcoală, nu-i aşa?

— Da. Aveam cincisprezece sau şaisprezece ani. Am fost împreună o scurtă perioadă, după care ne-am despărţit.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Patru sau cinci luni.

Nu e tocmai adevărat. Relaţia noastră a durat şase luni. Dar deja am zis „o scurtă vreme”, iar şase luni nu e chiar o perioadă scurtă. Nu vreau ca deja să dau impresia că mă contrazic. Din fericire, Lamarr nu-mi cere să-i spun datele exacte.

— Aţi păstrat legătura după aceea?

— Nu, răspund eu.

Aşteaptă să continui. Aştept şi eu. Lamarr îşi împreunează mâinile în poală şi se uită la mine. Nu ştiu ce urmăreşte, dar mă pricep de minune să tac. Tăcerea se lungeşte, atârnând greu între noi. Aud ticăitul discret al ceasului ei scump şi mă întreb de unde o fi având bani: fusta nu şi-a cumpărat-o din salariul de poliţistă, şi nici cerceii voluminoşi, care par să fie din aur masiv.

În fond, nu mă priveşte. E doar un subiect cu care să-mi trec timpul.

Dar şi Lamarr ştie să aştepte. Are un fel de răbdare felină, acel calm desăvârşit al pisicii când aşteaptă ca şoarecele să intre în

panică pentru ca apoi să se năpustească asupra lui. Până la urmă, cel care cedează e colegul ei, sergentul detectiv Roberts.

— Spui că nu ai avut niciun fel de legătură cu el timp de zece ani, întrerupe el brusc tăcerea, şi totuşi te-a invitat la nunta lui?

La dracu'! Dar n-are niciun rost să mint în privinţa asta. Le-ar lua două minute să verifice adevărul întrebând-o pe mama lui Clare sau pe cine s-a ocupat de lista invitaţilor.

— Nu. Clare m-a invitat la petrecerea burlăciţelor, dar nu şi la nuntă.

— Cam ciudat, nu? intervine Lamarr zâmbind, ca şi când ar fi o discuţie între fete la un cappuccino.

Are obrajii rotunzi şi trandafirii, cu pometţi înalţi care o fac să semene cu Nefertiti, iar zâmbetul ei e larg, cald şi înţelegător.

— Nu tocmai, răspund eu. Sunt o fostă iubită a lui James. Clare s-a gândit poate că prezenţa mea ar fi fost stânjenitoare – şi pentru mine, şi pentru ea.

— Atunci de ce te-ar fi invitat la petrecerea burlăciţelor? Nu-i la fel de stânjenitor?

— Nu ştiu. Va trebui s-o întrebi pe Clare.

— Deci n-ai mai avut nicio legătură cu James Cooper după ce v-aţi despărţit?

— Nu, nicio legătură.

— Niciun mesaj? Niciun e-mail?

— Nu, nimic.

Nu-mi dau seama unde vor să ajungă. Oare vor să-şi dea seama dacă-l uram pe James? Dacă nu suportam să fiu în preajma lui? Iarăşi simt că mi se strânge stomacul şi o voce firavă din capul meu îmi şopteşte: *Nu-i prea târziu să ceri un avocat…*

— Uite ce, mă trezesc eu spunând, ridicând vocea cu un semiton din pricina stresului, nu e deloc neobişnuit să nu păstrezi legătura cu foştii iubiţi.

Dar Lamarr nu răspunde, ci schimbă din nou subiectul, ceea ce mă derutează.

— Poţi să-mi povesteşti ce-ai făcut cât ai stat la casa de sticlă? Ai părăsit vreodată proprietatea?

— Păi, am fost la poligonul de trageri, spun eu nesigură. Dar deja

ştiţi asta.

— Te întreb dacă ai plecat singură de-acolo. Ai fost să alergi, nu-i aşa?

Să alerg? Brusc, mă simt complet dezorientată. Urăsc că nu ştiu unde vor să ajungă.

— Da, răspund eu, luând o pernă şi strângând-o la piept, iar apoi, simţind că ar trebui să fiu cooperantă, adaug: De două ori. O dată vineri, când am ajuns acolo, şi o dată sâmbătă.

— Poţi să-mi spui aproximativ la ce ore?

Încerc să-mi amintesc:

— Vineri, cred că pe la patru jumate. Poate chiar mai târziu. Îmi aduc aminte că se întunecase de-a binelea. M-am întâlnit cu Clare pe drumul de întoarcere, cam pe la ora şase. Iar sâmbătă… am ieşit devreme. Cred că înainte de opt. Nu pot să-ţi spun mai precis de-atât. Dar sigur nu înainte de şase, pentru că deja se luminase. Melanie era trează când m-am întors – poate îşi aminteşte ea.

— În regulă, îşi notează Lamarr orele în carnet, preferând să nu se bizuiască pe reportofon. Şi nu ţi-ai folosit telefonul când ai ieşit să alergi?

— Nu.

Despre ce naiba e vorba? Degetele mi se înfig în umplutura moale a pernei.

— Dar sâmbătă noapte ai ieşit din casă?

— Nu, răspund eu, apoi îmi amintesc ceva: V-au zis ceilalţi de urmele de paşi?

— Urme de paşi? ridică Lamarr privirea din carnet, cu o expresie nedumerită. Ce urme?

— Erau urme pe zăpadă. Sâmbătă dimineaţă, când m-am întors de la alergare. Duceau de la garaj la uşa din spate a casei.

— Hm, o să cercetez. Mersi.

Îşi face o însemnare, apoi schimbă din nou subiectul:

— Ţi-ai mai amintit ceva de după ce-ai plecat din casă sâmbătă noaptea? Când ai fugit după maşină.

Clatin din cap:

— Îmi pare rău. Ştiu doar că am luat-o la fugă prin pădure… Îmi amintesc imagini disparate: maşini, cioburi… dar nu, nimic concret.

— Înţeleg.

Îşi închide carnetul şi se ridică în picioare:

— Mulţumesc, Nora. Mai ai întrebări, Roberts?

Colegul ei dă din cap în semn că nu, apoi Lamarr menţionează în reportofon timpul şi locul înregistrării, îl opreşte şi ies amândoi din cameră.

Sunt suspectă.

După ce pleacă, rămân în pat, încercând să asimilez noutatea.

Am devenit suspectă pentru că mi-au găsit telefonul? Dar ce legătură ar putea avea telefonul meu cu moartea lui James?

Şi dintr-odată înţeleg ceva – ceva ce ar fi trebuit să înţeleg de mai înainte.

Am fost suspectă *de la început.*

Singurul motiv pentru care, până acum, nu m-au interogat punându-mi în vedere drepturile a fost că răspunsurile mele ar fi constituit nişte probe foarte şubrede; date fiind problemele mele de memorie, orice avocat ar fi putut arăta extrem de uşor că nu se putea pune nicio bază pe ele. Poliţia voia informaţii de la mine şi le voia repede – suficient de mult cât să rişte să stea de vorbă cu mine când eram într-o stare în care ce spuneam nu era întru totul demn de încredere.

Dar acum, medicii au confirmat că sunt lucidă şi mă simt suficient de bine cât să fiu interogată cum se cuvine. Acum au început să strângă probe la dosar.

N-am fost arestată. E un lucru de care pot să mă agăţ.

N-am fost acuzată oficial. Nu încă.

De-aş putea să-mi amintesc acele câteva minute din pădure. Ce s-a întâmplat? Ce am făcut?

Simt cum creşte în mine disperarea de a-mi aminti, strângându-mi gâtlejul ca un hohot de plâns, şi îmi înfig degetele în perna moale, îngropându-mi faţa în albeaţa ei curată şi dorindu-mi *cu toată fiinţa mea* să-mi aduc aminte. Fără acele câteva minute, cum aş putea s-o conving pe Lamarr că ce spun e adevărat?

Închid ochii şi încerc să mă întorc acolo, în luminişul liniştit din pădure, la blocurile mari şi luminoase ale casei, strălucind printre

copacii întunecaţi şi înghesuiţi. Simt din nou mirosul acelor de pin căzute pe pământ, muşcătura rece a fulgilor pe degete şi în nări. Îmi amintesc zgomotele pădurii, bufniturile discrete ale zăpezii căzând de pe crengile supraîncărcate, strigătul unei bufniţe, zgomotul unui motor îndepărtându-se în noapte.

Şi mă văd alergând pe poteca lungă şi îngustă din pădure, simţind sub tălpi moliciunea covorului de ace.

Dar nu-mi amintesc ce a urmat. Când încerc, e ca şi când aş vrea să ating un obiect reflectat într-un iaz. Imaginile revin, dar când întind mâna spre ele, se sparg într-o mie de unde şi mă trezesc că nu am între degete decât apă.

În golul întunecat din memoria mea ni s-a întâmplat ceva mie, lui Clare şi lui James. Dar ce? Sau poate a apărut *cineva*. Cine?

*

— Ei bine, Leonora, sunt foarte mulţumit de tine, spune doctorul Miller, punând jos pixul. Sunt un pic îngrijorat din cauza intervalului pe care nu ţi-l aminteşti, dar din câte spui, amintirile încep să-ţi revină şi nu văd niciun motiv pentru care te-aş mai ţine internată multă vreme. O să mai ai nevoie de câteva controale, dar le poţi aranja cu medicul tău de familie.

Şi, înainte să înţeleg bine ce mi-a zis, adaugă:

— Ai pe cineva acasă care te poate ajuta?

Ce?

— N-nu, bâigui eu. Locuiesc singură.

— Şi crezi că ai putea să stai la o prietenă câteva zile? Sau să rogi o prietenă să vină să stea cu tine? Starea ta a evoluat excelent, dar am o mică reţinere să te las să te întorci într-o casă goală.

— Locuiesc la Londra, spun eu fără legătură.

Ce-aş putea să-i răspund? Nu am pe nimeni la care să stau o săptămână şi nu mă văd ducându-mă tocmai în Australia, să mă arunc în braţele nerăbdătoare ale mamei.

— Am înţeles. Ai pe cineva care ar putea să te ducă acolo cu maşina?

Încerc să mă gândesc. Poate Nina. Să văd dacă mă poate ajuta să ajung acasă. Dar… dar cum să mă dea afară din spital atât de

repede? Dintr-odată, simt că nu sunt pregătită să plec.

— Nu înţeleg, îi spun asistentei, după ce medicul şi-a lua însemnările şi a plecat. Nu s-a discutat cu mine despre asta.

— Nu-ţi face griji, mă linişteşte ea. N-o să te dăm afară dacă n-ai unde să te duci. Dar avem nevoie de patul ăsta, iar tu nu mai eşti în pericol, deci…

Deci nu mai sunt dorită aici.

E ciudat că vestea asta e ca un pumn în burtă. Cu toate că am stat aici doar câteva zile, deja am început să mă simt ca o persoană instituţionalizată. E drept că rezerva seamănă cu o cuşcă, dar acum, că uşa e deschisă, nu vreau să plec. Doctorii, asistentele şi rutina spitalului s-au transformat în mijloacele mele de apărare – împotriva poliţiei, împotriva a ceea ce s-a întâmplat.

Ce mă fac dacă mă dau afară? O să mă lase Lamarr să mă duc acasă?

— Ar trebui să vorbiţi cu poliţia, mă trezesc spunând şi mă simt foarte detaşată. Nu ştiu dacă o să fie de acord să plec din Northumberland.

— Ah, da, am uitat că sărăcuţa de tine ai fost implicată în accidentul ăla. Stai liniştită, o să avem grijă să-i anunţăm.

— Detectiv Lamarr, spun eu. Ea a venit să vorbească cu mine.

Nu vreau ca asistenta să ia legătura cu Roberts, sergentul cu gât gros şi faţă încruntată.

— O să-i spun. Şi nu-ţi face griji. N-o să te externăm azi.

După ce pleacă, încerc să asimilez ce am aflat.

O să fiu externată. Poate chiar mâine.

Şi apoi?

Fie o să mi se permită să mă întorc la Londra, fie… fie nu. Iar dacă nu, înseamnă că o să mă aresteze. Încerc să-mi amintesc ce drepturi am. Dacă mă arestează, mă pot reţine timp de… câte ore? Treizeci şi şase? Cred că poliţia poate obţine mandat pentru extinderea perioadei, dar nu-mi amintesc precis. Pizda mă-sii! Doar scriu romane poliţiste. Cum de nu ştiu chestia asta?

Trebuie s-o sun pe Nina. Dar nu am telefonul mobil. Am un telefon fix pe noptieră, însă îmi trebuie cardul bancar ca să pot cumpăra credit, iar portofelul şi restul lucrurilor mele sunt la poliţie.

Aş putea suna probabil de la telefonul asistentelor – pentru ceva urgent, cum ar fi să chem pe cineva să mă ia, cred că mi-ar da voie –, însă nu ştiu pe de rost numărul Ninei. Toate numerele sunt în agenda mobilului.

Încerc să-mi amintesc numerele pe care le ştiu pe de rost. Îl ştiam pe-al părinţilor Ninei, dar s-au mutat, îmi ştiu numărul de fix de acasă, însă nu mi-e de niciun folos, nu e nimeni acolo. Îl ştiam şi pe cel de la vechea noastră casă, cea în care am crescut în Reading. Dar nu ştiu numărul mamei din Australia. Mi-aş dori să am şi eu pe cineva ca Jess – cineva la care să apelez în orice situaţie şi să-i spun fără ruşine: am nevoie de tine. Dar n-am. Întotdeauna mi s-a părut că a fi autonom e un avantaj, dar acum îmi dau seama că e şi o slăbiciune. Ce naiba să fac? Cred că aş putea să le rog pe asistente să ia legătura cu editoarea mea, dar gândul de a da ochi cu ea în halul ăsta mă umple de ruşine.

Singurul număr pe care mi-l amintesc foarte bine este al părinţilor lui James. Cred că l-am sunat de sute de ori, pentru că James îşi pierdea deseori mobilul. Şi ştiu că locuiesc tot acolo. Dar nu pot să-i sun. Nu acum.

Trebuie să iau legătura cu ei când mă întorc la Londra. Trebuie să-i întreb de înmormântare. Trebuie… Trebuie…

Închid ochii. N-am să plâng, nu din nou. Pot să plâng după ce plec de aici, dar deocamdată trebuie să fiu pragmatică. Nu mă pot gândi nici la James, nici la părinţii lui.

Apoi privirea îmi cade pe paharul de hârtie de pe noptieră. Numărul lui Matt. Rup cu grijă marginea paharului pe care şi l-a notat şi o bag în buzunar. Nu pot să-l sun acum. Probabil e în drum spre Londra. Dar îmi dă un ciudat sentiment de uşurare să ştiu că există o persoană pe care aş putea s-o sun în caz de maximă urgenţă.

Cu două zile în urmă, nici măcar nu ştiam de existenţa lui. Acum e singura mea legătură cu lumea exterioară.

Dar o să mă descurc. Sigur o să vină din nou pe la mine sau Nina, sau Lamarr. Sau le pot transmite un mesaj prin asistente.

Nu trebuie decât să aştept.

În timp ce stau pe pat, privind în gol şi rozându-mi unghiile deja traumatizate, de după uşa rezervei apare capul unei asistente.

— Un apel pentru tine, scumpo. Îţi fac legătura aici, spune ea, arătând cu degetul telefonul de plastic de pe noptieră.

Cine ar putea fi? Cine ştie că sunt aici? O fi mama? Mă uit la ceas. Nu – în Australia trebuie să fie miezul nopţii.

Brusc, îmi trece prin minte că sunt părinţii lui James. Ştiu că sunt internată aici. Mă simt ca şi când mi-ar fi pus cineva o mână rece pe ceafă.

Telefonul sună. O clipă, îmi pierd tot curajul şi îmi vine să nu răspund. Dar strâng din dinţi şi ridic receptorul.

— Alo?

Urmează o pauză, după care se aude o voce:

— Nora, tu eşti?

La celălalt capăt al firului e Nina. Mă cuprinde un val de uşurare şi, pentru o clipă iraţională, mă întreb dacă nu cumva a fost telepatie.

— Nina!

Mă bucur grozav s-o aud – îmi alungă sentimentul că sunt lăsată de izbelişte.

— Slavă Domnului că m-ai sunat. S-ar putea să mă dea afară din spital şi mi-am dat seama că n-am numărul tău – nici pe-al altcuiva. De-aia m-ai sunat?

— Nu, răspunde ea. Uite, n-o să te iau pe ocolite. Flo a încercat să se sinucidă.

Douăzeci şi opt

Nu pot vorbi.

— Nora? spune Nina după o clipă. Nora, mai eşti la telefon? Căcat, s-a întrerupt legătura?

— Da, sunt aici, spun eu năucită. Atâta că… Dumnezeule…

— Nu voiam să ţi-o zic aşa direct, dar m-am gândit că e mai bine decât să afli de la asistente, de la poliţie sau de la mai ştiu eu cine. O internează la spitalul în care eşti tu.

— Doamne… Şi o să… o să se facă bine?

— Da, cred că da. Eu am găsit-o. În baia de la pensiunea în care suntem cazate. A avut o stare foarte proastă, dar nu mi-am dat seama că… Am…

Pare foarte tulburată şi, pentru prima oară, înţeleg presiunea căreia a trebuit să-i facă faţă în ultimele zile. În timp ce Clare şi cu mine suntem în spital, la adăpost de focul investigaţiilor, Nina, Flo şi Tom au fost probabil interogaţi non-stop.

— A fost o pură întâmplare că m-am întors mai devreme decât îi zisesem… Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au fost nişte zile îngrozitoare, dar n-am crezut nicio clipă că…

— Nu-i vina ta.

— Ce naiba, Nora, doar sunt medic, spune ea necăjită, într-adevăr, a trecut ceva vreme de când n-am mai avut de-a face cu psihiatria, dar ar fi trebuit să-mi aduc aminte noţiunile de bază din facultate. *Căcat!* Ar fi trebuit să mă prind.

— Dar o să se facă bine?

— Nu ştiu. A luat multe somnifere, combinate cu nişte diazepam şi foarte mult paracetamol. Le-a înghiţit cu whisky. Dintre toate, paracetamolul mă îngrijorează cel mai tare – e o substanţă foarte nasoală. Poţi să te trezeşti la spital simţindu-te bine, iar apoi îţi cedează ficatul tocmai când ai hotărât că n-ai chef să bagi sinuciderea în programul tău de primăvară.

— O, Doamne. Biata Flo. A zis cumva… a zis ce motiv a avut?

— Doar a lăsat un bilet în care a scris că nu mai rezistă.

— Crezi că…

Mă opresc. Nu ştiu cum aş putea s-o întreb.

— Ce? Că se simte vinovată?

Aproape că o aud ridicând din umeri la celălalt capăt al firului.

— Nu ştiu, continuă ea. Dar, orice s-ar fi întâmplat, puşca era la ea în mână. Nu cred că Lamarr şi Roberts s-au purtat tocmai blând cu ea.

— Cum a făcut rost de pastile?

— Somniferele şi diazepamul i-au fost prescrise de medic. Flo… de fapt, noi toţi am fost foarte solicitaţi psihic zilele astea, Nora. Flo a văzut un om împuşcat. E genul de accident care cauzează tulburarea de stres posttraumatic.

Închid ochii. Eu am stat aici în siguranţă, înfăşurată în coconul meu de ignoranţă, în timp ce Flo se îndrepta către o cădere nervoasă.

— Era atât de obsedată, spun eu lent. Îţi aminteşti, tot zicea că vrea să-i ofere lui Clare petrecerea *perfectă.*

— Da, a spus Nina. Crede-mă, în ultimele două zile, am auzit-o vorbind o grămadă despre asta. În mare, tot ce-a făcut a fost să plângă şi să se învinovăţească pentru ce s-a întâmplat.

— Dar ce s-a întâmplat, Nina? întreb eu, şi-mi dau seama că strâng atât de tare receptorul alb, încât mă dor degetele. Lamarr crede că e vorba de crimă – sunt sigură. Mi-au pus întrebări ciudate despre telefonul meu. Mi-au şi adus la cunoştinţă drepturile mele legale. Sunt suspectă.

— *Toţi* suntem suspecţi, spune Nina plictisită. Ne aflam în casa aia când un om a fost împuşcat. Deci nu te suspectează doar pe tine. Pizda mă-sii, mi-aş dori să se termine odată povestea asta! Mi-e aşa de dor de Jess, că abia mai pot să gândesc. De ce dracu’ am acceptat să mergem, Nora?

E obosită. Pare că s-a săturat nu doar de anchetă, ci de tot şi toate. Şi dintr-odată mi-i imaginez pe ea şi pe Tom singuri în camerele lor de pensiune, aşteptând să fie interogaţi, aşteptând răspunsuri, aşteptând veşti despre Flo, Clare şi tot restul.

Poliţia i-a cerut să nu plece. Şi ea e captivă, la fel ca mine. E captivă în ce s-a întâmplat în casa aceea.

— Trebuie să închid, spune Nina în cele din urmă. E un mobil din alea cu credit şi nu cred că mai am mult pe cartelă. Dar mai sun o dată şi las numărul la asistente, da? Să le zici să mă sune dacă te externează.

— Bine, răspund eu, şi simt că mi se frânge vocea, dar tuşesc ca să nu-şi dea seama Nina. Să ai grijă de tine, da? Nu te mustra pentru ce a făcut Flo. O să se facă bine.

— Chiar nu ştiu dacă o să-şi revină, spune Nina cu tristeţe în glas. Am văzut câteva supradoze de paracetamol în facultate şi ştiu cam ce urmează. Dar mersi de susţinere. Şi, Nora…

Se opreşte.

— Da? întreb eu.

— Să… La dracu'! Nu, n-are rost să-ţi spun… S-o lăsăm baltă.

— Ce?

— Voiam să-ţi zic… să încerci să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat după ce ai plecat din casă, da? Depind multe de asta. Dar nu te stresa, spune ea, cu un mic hohot de râs.

— Mda, ştiu. Pa-pa, Nina.

— Pa-pa.

După ce închide, îmi frec faţa cu palmele. „Nu te stresa." I s-o fi părut amuzant. Doar ştie la fel de bine ca mine ce stres îndurăm cu toţii.

Trebuie să-mi amintesc. Trebuie să-mi amintesc.

Închid ochii şi încerc să-mi amintesc.

— Nora.

O mână mă scutură de umăr.

— Nora.

Clipesc şi încerc să mă ridic în capul oaselor, încerc să-mi dau seama unde mă aflu şi ce se întâmplă.

E Lamarr. M-a furat somnul.

— Cât e ceasul? întreb eu buimacă.

— E aproape douăsprezece.

Vocea ei e rece. Pe chipul ei nu se mai vede nicio urmă de zâmbet. De fapt, are o mină foarte sobră. În spatele ei e detectivul Roberts, cu faţa împietrită într-o expresie încruntată – pare că s-a

născut cu un pix în mână şi cu o mină acră. Mi-e imposibil să mi-l imaginez ţinând în braţe un copil sau sărutând o iubită.

— Am vrea să-ţi mai punem nişte întrebări, spune Lamarr. Vrei să te lăsăm un pic să-ţi revii?

— Nu, nu-i nevoie.

Îmi scutur capul, străduindu-mă să mă trezesc de-a binelea, în timp ce Lamarr se uită la mine.

— Să începem, spun eu.

Lamarr dă din cap, porneşte reportofonul şi îmi repetă drepturile, apoi scoate o coală de hârtie:

— Nora, aş vrea să citeşti această foaie. E o transcriere a mesajelor trimise de pe telefonul tău şi al lui James în ultimele zile.

Îmi întinde foaia, iar eu mă îndrept de spate şi mă frec la ochi să alung somnul, încercând să desluşesc cuvintele imprimate cu litere înghesuite. E o listă de mesaje scurte, fiecare precedat de numărul de la care a fost trimis, data şi ora expedierii şi încă o informaţie care nu ştiu ce e – poate coordonatele GPS?

Înaintea primului mesaj este trecut numărul meu, cu menţiunea: „Vineri, 16:52”.

LEONORA SHAW: James, sunt eu, Leo. Leo Shaw.

JAMES COOPER: Leo?? Doamne, chiar tu eşti?

LEONORA SHAW: Da, eu sunt. Am mare nevoie să te văd. Sunt la petrecerea lui Clare. Te rog, poţi să vii încoace? E urgent.

JAMES COOPER: Ce? Serios?

JAMES COOPER: Ţi-a zis C?

LEONORA SHAW: Da. Te rog să vii. Nu pot să-ţi spun prin telefon despre ce-i vorba, dar am mare nevoie să stau de vorbă cu tine.

JAMES COOPER: Chiar vrei să vin acolo? Nu poţi să aştepţi până te întorci la Londra?

LEONORA SHAW: Nu. E foarte urgent. Te rog. Nu ţi-am cerut nimic până acum, dar cred că îmi eşti dator. Vii mâine? Duminică e prea târziu.

Următoarea replică a lui James vine abia la 23:44:

JAMES COOPER: Mâine am un spectacol de dimineaţă şi unul seara, o să termin abia pe la 10-11. Aş putea veni cu maşina, dar o să-mi ia cel puţin cinci ore. O să ajung în miezul nopţii. Chiar vrei să vin?

Sâmbătă, 7:21

LEONORA SHAW: Da.

Sâmbătă, 14:32
JAMES COOPER: OK.

LEONORA SHAW: MULŢUMESC. Lăsă-ţi maşina pe drumul de acces. Când ajungi la casă, ia-o prin spate. Las deschisă uşa de la bucătărie. Camera mea e la capătul scării, a doua uşă pe dreapta. Îţi explic tot când ajungi aici.

Urmează încă o pauză lungă. Următorul răspuns al lui James e de la 17:54 şi aproape că-mi frânge inima.

JAMES COOPER: OK. Îmi pare atât de rău, Leo – pentru tot. J x

Iar apoi, la 23:18

JAMES COOPER: Sunt pe drum.

Asta e tot.

Când ridic privirea spre Lamarr, am ochii înlăcrimaţi şi ştiu că mi s-a îngroşat vocea.

— Intervievata a terminat de citit transcrierea, spune ea cu glas scăzut pentru reportofon, apoi către mine: Ei bine, Nora? Ai vreo explicaţie pentru asta? Credeai că n-o să aflăm? A fost inutil să le ştergi, le-am recuperat de pe server.

— Nu… nu… încerc eu să răspund.

Trag aer în piept şi mă străduiesc să vorbesc:

— N-nu eu le-am trimis.

— Serios?

Nu e o întrebare, ci doar o afirmaţie neutră, uşor plictisită.

— Serios. Trebuie să mă crezi, bâigui eu, deşi îmi dau seama că e inutil. E posibil să le fi trimis altcineva. Poate că mi-a clonat cineva cartela SIM.

— Crede-mă, suntem obişnuiţi cu astfel de cazuri, Nora. Mesajele astea au fost trimise de pe telefonul tău, iar datele şi orele răspunsurilor tale corespund cu alergările tale prin pădure şi cu drumul la poligonul de trageri.

— Dar nu mi-am luat telefonul cu mine când am ieşit să alerg!

— Probele GPS sunt foarte concludente. Ştim că ai ieşit din casă şi ai urcat pe coasta dealului până ai prins semnal.

— Nu eu le-am trimis, repet cu disperare.

Îmi vine să mă întind în pat şi să-mi trag pătura peste cap. Lamarr se uită la mine din picioare – de data asta, nu mai stă comod pe pat –, iar trăsăturile ei sunt rigide, ca şi când ar fi sculptate în abanos. În expresia ei se citeşte compasiune, dar şi un fel de severitate pe care n-am observat-o până acum. Are detaşarea nemiloasă pe care îmi imaginez că ar avea-o un înger – nu un înger îndurător, ci un înger justiţiar.

— Am primit şi raportul criminaliştilor care au studiat maşina, Nora. Ştim ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? încerc eu să nu intru în panică, dar îmi dau seama că vocea mi-a devenit brusc stridentă şi tremurătoare.

Au aflat. Au aflat ceva ce eu nu ştiu.

— *Ce* s-a întâmplat?

— Clare a oprit şi te-a luat cu maşina. Iar apoi, în timp ce mergea cu viteză, ai tras de volan – îţi aminteşti? Ai tras de volan şi ai scos maşina de pe şosea.

— Nu.

— Volanul e plin de amprentele tale. Zgârieturile de pe mâinile tale şi unghiile pocnite sunt de la încăierarea cu Clare, care are pe palme şi pe braţe răni pricinuite de loviturile tale. Sub unghiile ei s-au găsit bucăţi din pielea ta.

— Nu!

Dar chiar în clipa aceea, mintea îmi e străfulgerată de o imagine, ca un coşmar care iese brusc la lumina zilei: faţa îngrozită a lui

Clare, luminată în verde de bordul maşinii, şi mâinile mele înhăţându-le pe ale ei.

— Nu! spun eu, dar vocea mea e un suspin.

Ce am făcut?

— Nora, ce ţi-a spus Clare? Că se mărită cu James?

Nu pot să vorbesc. Doar clatin din cap, dar nu ca să neg, ci pentru că nu mai pot, pentru că nu mai suport întrebările ei.

— Intervievata clatină din cap, spune Roberts aspru pentru reportofon.

— Flo ne-a povestit ce s-a întâmplat, continuă Lamarr neînduplecată. Clare i-a cerut să nu-ţi spună cu cine se mărită. Avea de gând să-ţi zică în weekendul ăsta, nu?

Dumnezeule!

— Şi n-ai mai avut niciun iubit după despărţirea de James, aşa-i?

Nu. Nu. Nu.

— Erai obsedată de el. Clare a amânat să-ţi dea vestea pentru că-i era teamă de reacţia ta. Avea dreptate să fie îngrijorată, nu?

Vreau să mă trezesc din coşmarul ăsta.

— Aşa că l-ai ademenit pe James în casa de sticlă şi l-ai împuşcat.

Nu. Oh, Doamne! Trebuie să vorbesc. Trebuie să spun ceva, s-o fac să tacă, să alung toate acuzaţiile astea îngrozitoare rostite calm de buzele ei de culoarea prunei.

— E adevărat, Nora, nu-i aşa? întreabă ea cu blândeţe şi, în sfârşit, se aşază la capătul patului şi întinde o mână spre mine. Nu-i aşa?

Ridic privirea. Am ochii plin de lacrimi, dar reuşesc să disting faţa lui Lamarr, ochii ei plini de înţelegere, cerceii voluminoşi, incredibil de grei pentru un gât atât de subţire. Aud zumzetul reportofonului.

Îmi recapăt vocea.

— Vreau un avocat.

Douăzeci şi nouă

Încerc să-mi amintesc ce făceam la 16:52, ora primului mesaj pe care se presupune că i l-am trimis lui James de pe telefonul meu. Ieşisem să alerg. Telefonul meu nu avea parolă şi-l lăsasem în cameră. Deci cine ar fi putut avea acces la el?

Clare încă nu venise – ştiu sigur, pentru că m-am întâlnit cu ea pe drumul de pământ, când venea spre casă. În rest, oricare dintre ceilalţi ar fi putut intra în camera mea.

Dar de ce? De ce ar fi vrut cineva să mă distrugă – să-l distrugă pe James, s-o distrugă pe *Clare*?

Încerc să trec în revistă posibilităţile.

Melanie pare să fie varianta cea mai improbabilă. Da, era acolo când am ieşit să alerg prima oară şi ştiu sigur că, atunci când m-am întors de la a doua alergare, am găsit-o în bucătărie. Dar nu cred că putea să-i pese de mine şi de James atât de mult încât să facă asta. De ce să-şi pună pielea la bătaie ca să incrimineze o persoană pe care n-o văzuse niciodată? În plus, deja plecase când a venit James, când… când… Închid ochii, încerc să alung imaginea lui James zăcând împuşcat şi însângerat pe podeaua de lemn. *Dar tot ar fi putut să schimbe cartuşul din puşcă,* îmi şopteşte o voce firavă din adâncul minţii. *Ar fi putut face asta oricând. Şi poate că tocmai de-aia a şi plecat atât de repede…?* E adevărat. Ar fi putut să schimbe cartuşul orb cu unul letal. Dar sigur n-ar fi avut cum să prezică restul – uşa deschisă, puşca, încăierarea…

Atunci poate Tom. Avea cum s-o facă: era în casă cât am fost la alergare şi a fost de faţă când s-a descărcat puşca. Şi – îmi dau seama dintr-odată – el a fost cel care a făcut-o pe Clare să plece singură cu maşina. Ce-o fi determinat-o să plece atât de brusc? Nu avem decât relatarea lui despre ce i-a zis lui Clare, iar acum, în lumina a ceea ce s-a întâmplat, faptul că ea nu l-ar fi auzit bine mi se pare mai puţin credibil. De ce să fi plecat Clare în trombă, fără să se asigure că înţelesese ce-i spusese Tom? La urma urmelor, Nina era medicul. Ea era cea mai bună şansă a lui James.

Dar dacă Tom chiar *i-a spus* să plece? Ar fi putut să-i zică orice lui Clare – că Nina nu mai mergea cu ea şi că spusese să se ducă ea înainte la spital şi că avea să vină şi ea după-aceea. Cât despre motiv… îmi amintesc conversaţia despre soţul lui şi James pe care am avut-o când eram băuţi. De-aş fi fost atentă la ce mi-a povestit! Dar m-am plictisit repede – nu aveam niciun chef să ascult o litanie de nume pe care nu le cunoşteam şi nici anecdote despre mâncătoria din lumea teatrului. E posibil să fi existat o duşmănie între Bruce şi James? Sau poate dimpotrivă, o atracţie?

Şi totuşi, pare puţin probabil. În plus, chiar dacă *i-ar fi spus* lui Clare să plece singură în noapte, ce-ar fi obţinut cu asta? Nu putea să prevadă ce avea să se întâmple.

Şi, lucrul cel mai important, nu avea de unde să ştie trecutul meu cu James. Sau… poate că i-a povestit cineva.

Ar fi putut să-i povestească chiar Clare – şi e o posibilitate demnă de luat în calcul. Dar problema e că această crimă a fost pusă la cale în aşa fel, încât nu l-a distrus doar pe James, ci ne distruge şi pe mine, şi pe Clare. Simt că nu suntem doar victime colaterale – pentru că e ceva incredibil de crud şi *personal* în felul în care am fost ademenită în povestea asta, care ne-a amintit amândurora, mie şi lui Clare, dureri de mult uitate. Cine ar fi fost în stare de aşa ceva? *De ce* ar fi făcut cineva una ca asta?

Încerc să mă gândesc la întreaga poveste ca la unul dintre romanele mele. Dacă aş scrie-o eu, aş putea să-mi imaginez un motiv pentru ca Tom să-i facă rău lui James. Şi aş putea născoci probabil şi un motiv pentru care să-i facă rău şi lui Clare. Dar mie? De ce să facă atâta eforturi ca să implice o persoană pe care nici măcar n-o cunoştea? Singura persoană care şi-ar fi putut dori să facă una ca asta ar fi fost cineva care ne cunoaşte pe toţi trei. Cineva care a fost de faţă când s-a întâmplat totul. Cineva ca…

Nina.

Dar mă crispez şi alung gândul. Nina poate fi ciudată, tăioasă şi sarcastică, iar uneori chiar inconştientă. Dar în niciun caz n-ar fi făcut aşa ceva. Sigur? Mă gândesc la trăsăturile ei încordate de durere din clipa când mi-a povestit despre plăgile împuşcate pe care le tratase în Columbia. Trăieşte ca să ajute oamenii. N-o văd în stare

de una ca asta.

Dar în ureche îmi răsună o voce discretă care îmi aminteşte cât de crudă poate să fie Nina uneori. Îmi aduc aminte că odată, când era foarte beată, mi-a spus: „Chirurgilor nu le pasă de *oameni,* nu la modul lăcrămos. Chirurgii sunt ca nişte mecanici: nu vor decât să taie pacienţii, să vadă cum funcţionează, să-i demonteze. Chirurgul obişnuit e ca un băieţel care desface ceasul lu' taică-su, să vadă cum merge, după care nu mai ştie să-l monteze la loc. Cu cât devenim mai buni, cu atât suntem mai pricepuţi la reasamblarea părţilor. Dar întotdeauna lăsăm o cicatrice."

Şi mă gândesc şi la surprinzătoarele ei accese de dispreţ faţă de Clare. Îmi amintesc înverşunarea ei din seara în care a vorbit despre cât de mult îi plăcea lui Clare să provoace oamenii şi să se delecteze cu reacţiile lor, precum şi ranchiuna cu care a povestit felul în care o dăduse Clare în vileag cu ani în urmă. Oare are vreun motiv pentru care n-a iertat-o niciodată pe Clare?

Şi, în sfârşit, mă gândesc la felul în care s-a purtat în prima noapte când am ajuns la casa de sticlă şi am jucat „N-am făcut niciodată...". Îmi amintesc răutatea deliberată din vorbele ei tărăgănate: *Nu mi-am tras-o niciodată cu James Cooper.*

În rezerva supraîncălzită ca o saună, mi se face brusc frig. Pentru că *ăsta* e genul de răutate – feroce şi personală – din spatele poveştii nebuneşti în care suntem vârâţi acum cu toţii. N-a fost doar o curiozitate legată de mine şi de James. N-a fost inconştienţă. A fost o cruzime calculată – faţă de mine şi faţă de Clare. Deci cine provoacă de fapt oamenii ca să se delecteze cu reacţiile lor?

Dar alung acest gând. N-am să mă gândesc aşa la Nina. N-am s-o fac. Pentru că e o idee care mă poate scoate din minţi.

Flo. Flo e numele la care mă tot întorc. Flo a fost acolo de la început. Flo a invitat musafirii. Flo a ţinut puşca. Flo a fost cea care a spus că era încărcată cu cartuşe oarbe.

Flo, cu obsesia ei ciudată pentru Clare. Cu pasiunea ei instabilă. Ar fi putut afla despre mine şi James în orice moment – la urma urmelor, e prietena cea mai bună a lui Clare încă din facultate. Deci, foarte probabil, Clare i-a povestit de relaţia lui James cu mine, nu?

Oare de aceea a luat o supradoză de medicamente? Şi-a dat

seama ce-a făcut?

În timp ce mă gândesc la toate astea, stau cu privirea aţintită în gol şi dintr-odată atenţia îmi e atrasă de ceva, de o mişcare dincolo de fereastra cu geam armat.

Şi îmi dau seama ce este.

Poliţistul s-a întors – uşa îmi este din nou păzită. Dar de data asta nu mai am niciun dubiu: sigur nu stă pe hol ca să mă apere. Ci ca să se asigure că rămân în rezervă. N-o să plec acasă după ce mă externează, ci la o secţie de poliţie. O să fiu arestată, interogată şi, probabil, pusă sub acuzare, dacă o să considere că au suficiente probe.

Fără nicio tragere de inimă, încerc să examinez ultima persoană de la petrecerea burlăciţelor: pe mine însămi.

Am fost acolo. Aş fi putut să trimit mesajele alea către James. Aş fi putut să înlocuiesc cartuşul orb cu unul letal. Ţineam mâna pe puşcă în clipa când Flo a tras. Mi-ar fi fost foarte simplu să mişc ţeava în aşa fel încât să mă asigur că era îndreptată spre James când a urcat pe scară, nu-i aşa?

Şi, mai important, am fost de faţă la a doua parte a uciderii lui James. Eram lângă Clare când maşina a derapat de pe şosea.

Ce naiba s-a întâmplat în maşina aia? De ce nu-mi pot aminti?

Mă gândesc la ce mi-a spus doctorul Miller: *Uneori, creierul ascunde anumite evenimente cu care nu suntem pregătiţi să ne confruntăm. Presupun că e… un mecanism adaptativ, ca să zic aşa.*

Ce nu vrea creierul meu să înfrunte? Adevărul?

Îmi dau seama că tremur de parcă mi-ar fi frig, deşi căldura din rezervă e la fel de sufocantă ca de obicei. Iau puloverul Ninei de la capătul patului şi mă înfăşor în el, inspirându-i mirosul de tutun şi parfum şi încercând să mă liniştesc.

Nu m-a şocat foarte tare gândul că aş putea fi arestată şi pusă sub acuzare – tot nu cred că o să se întâmple asta. Sunt sigură, absolut *sigură* că dacă le explic totul, o să mă creadă.

Ce m-a şocat cu adevărat a fost că cineva mă urăşte suficient de mult cât să facă asta. Dar cine?

Nu-mi dau voie să mă gândesc la ultima posibilitate. E prea îngrozitoare ca să-i fac loc în mintea mea altfel decât sub forma

unor şoapte cicălitoare care ies la iveală când mă gândesc la alte lucruri.

Dar când mă ghemuiesc sub pătura subţire de spital, cu puloverul Ninei în jurul umerilor, aud una dintre aceste şoapte: *Şi dacă e adevărat?*

*

Restul zilei se scurge lent, ca şi când aerul ar fi făcut din melasă. Mă simt ca într-unul dintre coşmarurile mele, în care membrele îmi sunt prea grele ca să le pot mişca; mă urmăreşte ceva şi trebuie să scap, dar sunt blocată în noroi, picioarele îmi sunt amorţite şi greoaie, şi tot ce pot face e să înaintez chinuit prin vis, cu grozăvia neprecizată din spatele meu apropiindu-se tot mai mult.

Mica mea rezervă seamănă tot mai mult cu o celulă de închisoare, cu uşa cu geam armat dincolo de care stă de pază poliţistul.

Acum ştiu ce o să se întâmple dacă mă externează. N-am să mă duc acasă. O să fiu arestată şi dusă la poliţie, apoi, probabil, pusă sub acuzare. Mesajele constituie o dovadă suficientă pentru reţinerea mea, împreună cu faptul că am negat că le-aş fi trimis.

Îmi aduc aminte că, acum multă vreme, când mi-am scris primul roman, am stat de vorbă cu un poliţist despre tehnicile de interogare. *Stai şi asculţi,* mi-a explicat el. *Asculţi până iese minciuna la iveală.*

Lamarr şi Roberts au găsit minciuna de care aveau nevoie: le-am zis că nu am trimis acele mesaje. Şi totuşi, au fost trimise.

Încerc să mănânc, dar mâncarea n-are gust şi las mare parte în farfurie. Încerc să completez un rebus, dar nu mă pot concentra – cuvintele sunt doar litere pe o foaie şi mintea îmi e invadată de alte imagini.

Eu în boxa tribunalului, apoi într-o celulă.

Flo la terapie intensivă, undeva în acest spital.

Clare întinsă pe pat, cu ochii mişcându-i-se uşor sub pleoapele închise.

James într-o baltă de sânge.

Dintr-odată, nările mi se umplu cu izul ca de măcelărie al sângelui său, care îmi pătează mâinile şi pijamaua, împrăştiindu-se

pe podea…

Arunc pătura de pe mine şi mă dau jos din pat. Mă duc la baie şi mă spăl pe faţă, încercând să alung mirosul greu de sânge şi amintirile care mă invadează. Însă amintirile pe care mi le doresc nu vin. Oare e posibil… e posibil să *fi trimis* acele mesaje şi să fi îngropat amintirea, odată cu ce s-a întâmplat în maşină?

În cine pot să am încredere, dacă nu pot să am încredere nici măcar în mine însămi?

Îmi acopăr faţa cu palmele, iar când mă îndrept de spate, îmi văd chipul în oglindă, scăldat în lumina nemiloasă a becurilor fluorescente. Vânătăile au început să se retragă, dar am ochii duşi în fundul capului. Am tenul galben, ca bolnavii de icter, iar de o parte şi de alta a nasului şi sub pleoape am pete întunecate. Dar nu mai sunt o hidoşenie. Dacă aş avea nişte fond de ten, aş putea acoperi vânătăile. Dar n-am. Nu mi-a trecut prin cap să-i cer Ninei să-mi aducă.

Par slabă şi bătrână. Am obrazul boţit de la cearşafurile aspre de spital.

Mă gândesc la eul dinăuntrul meu. În capul meu, am avut şaisprezece ani timp de aproape un deceniu. Mi se pare că încă am părut lung – când sunt stresată, mă trezesc dându-l pe după ureche, deşi nu-l mai am.

În capul meu, James încă e în viaţă. Nu-mi vine să cred că a murit.

Oare o să mă lase să-i văd cadavrul?

Mă străbate un fior. Îmi trec mâna prin părul ciufulit şi îmi şterg palmele de pantalonii de trening cenuşii. Apoi ies din baie.

Când mă întorc în rezervă, mi se pare că s-a schimbat ceva. Nu-mi dau seama ce: cartea mea e tot lângă pernă, iar şlapii, sub pat. Carafa cu apă e pe jumătate plină pe noptieră, iar fişa medicală e înfiptă neglijent în suportul de la capul patului.

În cele din urmă, îmi dau seama.

Poliţistul nu mai e pe hol.

Mă apropii de uşă. Mă uit pe geamul armat. Scaunul poliţistului e acolo. Alături, o ceaşcă de ceai aburind. Dar poliţistul e plecat.

O undă de adrenalină îmi dă fiori, zbârlindu-mi părul de pe ceafă.

Trupul meu ştie ce urmează să fac înainte ca mintea mea să fi înţeles. Duc mâna după şlapi şi mi-i pun în picioare. Degetele mele încheie nasturii puloverului de la Nina. La sfârşit, duc mâna după cele două bancnote de zece lire, care au rămas îndoite pe colţul noptierei.

Inima îmi bate cu putere când împing uşa cu grijă, aşteptându-mă să aud din clipă-n clipă pe cineva strigând: „Stai!”, sau o asistentă care să mă întrebe: „Te simţi bine, scumpo?”

Dar nimeni nu zice nimic.

Nimeni nu face nimic.

Ies pe coridor şi pornesc pe lângă celelalte rezerve, lipăind cu şlapii pe linoleum – *lip, lip, lip.*

Trec pe lângă micul birou al asistentelor – nu e nimeni acolo. De fapt, e o asistentă înăuntru, dar stă cu spatele la geam şi scrie pe nişte foi.

Lip, lip, lip. Ies pe uşile duble şi ajung pe holul principal, unde aerul nu mai miroase aşa tare a dezinfectant, ci mai mult a mâncare de la cantina din capătul holului. Iuţesc pasul. Văd un semn pe care scrie „Ieşire”, cu o săgeată care indică după un colţ.

Când dau colţul, aproape că-mi stă inima-n loc. Îl văd pe poliţist lângă toaleta bărbaţilor, mormăind ceva în staţie. Ezit o clipă. Îmi vine să mă răsucesc pe călcâie şi să dau fuga înapoi în rezervă înainte să se descopere că am dispărut.

Dar n-o fac. Îmi recapăt cumpătul şi merg mai departe – *lip, lip, lip* –, cu inima bubuindu-mi în ritmul paşilor – *bum, bum, bum* –, fără ca poliţistul să mă observe.

— Am înţeles, spune el în staţie, în clipa când trec pe lângă el. Recepţionat.

Apoi dau colţul şi nu-l mai văd.

Continui să merg, nici prea repede, nici prea încet. Sigur o să mă oprească cineva, nu? Doar nu poţi să pleci aşa dintr-un spital.

Văd o săgeată pe care scrie „Ieşire”. Vârful ei indică un coridor mărginit de paturi separate de draperii. Aproape am ajuns.

Dar apoi, când mai am un pic şi ajung la uşile duble care dau spre lifturi, văd ceva – mai exact pe *cineva* – prin ferestrele lor înguste.

E Lamarr.

Mi se taie respiraţia şi, aproape fără să gândesc, fac un pas în spate şi mă ascund într-un separeu, rugându-mă ca pacientul dinăuntru să doarmă.

Trag draperia cu grijă, simţindu-mi bătăile inimii în gât, şi rămân nemişcată, aşteptând, ascultând. Aud uşile duble deschizându-se şi închizându-se, apoi îi aud tocurile pe linoleum – *clic, clac, clic, clac.* Paşii se opresc la biroul asistentelor, care e aproape vizavi de separeul în care m-am ascuns. Stau încremenită, cu mâinile tremurând, aşteptându-mă ca draperia să fie trasă la o parte şi să fiu descoperită.

Dar, în cele din urmă, Lamarr îi spune ceva politicos asistentei şefe şi îi aud pantofii – *clic, clac, clic, clac* – pornind spre toalete şi spre rezerva mea.

O, slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului!

Mă simt atât de uşurată, încât mi se înmoaie genunchii. Picioarele încep să-mi tremure şi, o clipă, mă tem că o să mă prăbuşesc. Dar trebuie să merg mai departe. Trebuie să ies de aici înainte ca Lamarr să ajungă la rezerva mea şi să-şi dea seama că am plecat. Brusc, îmi doresc să fi pus pernele sub pătură sau să fi tras perdeluţa de la fereastra din uşă.

Inspir adânc de două-trei ori, încercând să mă liniştesc, apoi mă întorc, pregătită să-i cer scuze pacientului din cubiculumul în care am dat buzna.

Dar când văd cine e în pat, aproape că-mi stă inima în loc.

E Clare.

Stă întinsă, cu ochii închişi, iar părul ei auriu e împrăştiat pe pernă.

E foarte palidă şi are faţa mai tăiată decât a mea. Are la deget senzorul unui monitor cardio-respirator, iar de sub pătură ies alte câteva fire.

Dumnezeule! O, Clare!

Ştiu că n-am voie, dar nu mă pot abţine şi întind o mână spre faţa ei, să-i dau la o parte o şuviţă care-i acoperă buzele. Ochii i se mişcă uşor sub pleoape. Îmi ţin respiraţia. Dar Clare revine imediat la starea în care era înainte – somn? comă? – şi scot un oftat prelung.

— Clare, spun eu cu glas foarte scăzut, să nu mă audă nimeni

altcineva, dar cu speranţa că vorbele mele vor pătrunde în visele ei. Clare, sunt eu, Nora. Jur, o să aflu adevărul. O să aflu ce s-a întâmplat. Promit.

Nu spune nimic. Ochii i se mişcă din nou sub pleoape şi îmi amintesc de Flo în timpul şedinţei de spiritism – şi ea stătea cu ochii închişi, căutând ceva ce niciunul dintre noi nu putea vedea.

Simt că mi se frânge inima.

Dar nu mai pot rămâne. Poate că deja au început să mă caute.

Cu grijă, fără să fac niciun zgomot, mă uit pe după draperie. Nu e nimeni pe coridor şi nici la biroul asistentelor, iar asistenta şefă a dispărut.

Mă strecor afară din separeu, trag draperia la loc şi aproape că o iau la fugă spre uşile duble, dând buzna în holul lifturilor.

Apăs pe butoane nu o dată, ci de cinci, zece, cincisprezece ori, ca şi când aş putea face cabinele să coboare mai repede.

În cele din urmă, se aude un hârşâit urmat de un piuit şi se deschid uşile celui mai îndepărtat lift. Mă duc repede spre cabină, cu inima duduindu-mi în piept. Înăuntru e o infirmieră care însoţeşte o femeie în scaun cu rotile, fredonând discret o piesă de Lady Gaga. Dă, Doamne, să reuşesc!

Liftul ajunge la parter şi fac un pas în spate, lăsând-o pe infirmieră să iasă, apoi urmăresc semnele spre intrarea principală. La recepţie stă o femeie care răsfoieşte plictisită un exemplar din *Hello*.

Când ajung aproape în dreptul ei, îi sună telefonul, şi iuţesc pasul. *Nu răspunde! Nu răspunde!*

Dar femeia ridică receptorul:

— Alo, recepţia.

Îmi dau seama că merg prea repede, dar nu mă pot opri. Sigur arăt ca o pacientă. Cum naiba de nu observă că sunt încălţată cu şlapi? Oamenii normali, vizitatorii, nu poartă şlapi în noiembrie. Nu cu pantaloni de trening gri şi pulover de lână albastru.

Ştiu că o să mă oprească. O să mă întrebe ceva, dacă mă simt bine. Cele două bancnote de zece lire pe care le strâng în palme s-au umezit de transpiraţie.

— Serios? spune recepţionera pe un ton preocupat, răsucind

cordonul în jurul degetului. Da, în regulă. O să fiu atentă.

Îmi simt bătăile inimii în gât. A aflat. Nu mai rezist.

Dar nu, femeia nu ridică privirea. Doar dă din cap. Poate că nu despre mine e vorba.

Încă un pic şi ajung la uşă. Văd un semn care le cere oamenilor să folosească gel cu alcool şi la intrare, şi la ieşire. Să mă opresc? Cum e mai probabil să atrag atenţia, dacă mă opresc sau dacă nu mă opresc?

Nu mă opresc.

La recepţie, femeia continuă să vorbească şi să dea din cap.

Sunt în interiorul uşii rotative. O clipă, îmi imaginez că se va opri, că voi rămâne prinsă într-un triunghi de aer, poate doar cu o crăpătură spre afară, suficientă cât să scot mâna, nu să şi scap.

Dar bineînţeles că nu se întâmplă asta.

Uşa îşi continuă rotirea silenţioasă.

Aerul rece e o adevărată binecuvântare.

Sunt liberă.

Am ieşit din spital.

Am scăpat.

Treizeci

Aerul îmi învăluie faţa şi mă simt complet rătăcită. Oraşul mi-e străin şi îmi dau seama – brusc şi acut – că am fost adusă la spital inconştientă şi că habar n-am cum am ajuns aici şi nici cum să plec.

Obişnuită cu căldura din spital, încep imediat să tremur, iar adierea rece mă loveşte cu fulgi răzleţi de zăpadă. Ridic privirea, ca şi când aş aştepta un miracol; şi chiar se produce unul, sub forma unui indicator cu „Taxi”, pe care e desenată o săgeată.

Tremurând, cu paşi mici, dau colţul clădirii şi, în dreptul indicatorului pe care scrie: „Coada de taxiuri începe aici”, văd un singur taxi, cu becul verde aprins, înăuntru e un bărbat, sau cel puţin aşa cred – e greu să-mi dau seama prin geamurile aburite.

Mă apropii şchiopătând uşor – şlapii au început să-mi roadă pielea dintre degete – şi ciocănesc în geam. În clipa următoare, geamul coboară un pic şi dinăuntru îmi zâmbeşte o faţă maronie şi veselă.

— Cu ce pot să te ajut, draga mea? întreabă el.

E un sikh cu un turban negru elegant, în mijlocul căruia e prinsă o insignă cu logoul companiei de taxiuri.

Accentul lui e un amestec deconcertant de Punjab şi Newcastle – o clipă, îmi vine să râd.

— Vreau… vreau să merg la…

Habar n-am unde să mă duc. La Londra?

Nu.

— Vreau să merg la casa de sticlă, spun eu. E o casă lângă Stanebridge. Ştii satul?

Aprobă din cap şi pune jos ziarul:

— Da, îl ştiu. Urcă, scumpo.

Dar nu urc. Deşi e frig şi am început să tremur vizibil, ezit cu mâna pe portieră.

— Cam cât face, te rog? N-am decât douăzeci de lire.

— În mod normal, douăzeci şi cinci, spune el, uitându-se la vânătăile mele, dar pentru tine, e douăzeci.

Slavă Domnului. Mă forţez să zâmbesc, deşi mă simt de parcă aş avea faţa îngheţată şi ar putea să se crape din pricina efortului.

— M-mulţumesc, spun eu, nu pentru că mă bâlbâi, ci pentru că îmi clănţănesc dinţii de frig.

— Urcă, scumpo, îmi deschide el portiera din spatele lui. Altfel o să îngheţi. Haide.

Mă aşez pe banchetă şi căldura maşinii mă învăluie ca un cocon. Miroase a plastic vechi, a brăduţ parfumat şi a fum de ţigară stătut – mirosul taxiurilor de pretutindeni –, şi îmi vine să mă ghemuiesc, să adorm şi să nu mă mai trezesc niciodată.

Îmi tremură degetele când încerc să-mi pun centura şi îmi dau seama cât de obosită sunt, cât de slăbiţi îmi sunt muşchii după şederea în spital.

— Scuze, spun eu, în timp ce şoferul se uită la mine în retrovizor, să se asigure că mi-am pus centura. Scuze, încă un pic.

— Stai liniştită, scumpo. Nicio grabă.

Apoi catarama centurii se închide cu un clic liniştitor şi mă las pe spetează, simţind că mă doare tot corpul de oboseală.

Taximetristul porneşte motorul. Închid ochii. Am plecat.

*

— Hei, domnişoară. Trezeşte-te.

Deschid ochii buimacă. Unde sunt? Nu acasă. Nu la spital.

Îmi ia câteva clipe până îmi dau seama că sunt pe bancheta din spate a unui taxi, în hainele mele de spital, iar maşina stă pe loc cu motorul pornit.

— Am ajuns, spune şoferul. Dar nu pot să te duc până la casă. Drumul e blocat.

Clipesc şi şterg condensul de pe geam. Are dreptate. Accesul pe drumul de pământ a fost închis – două garduri de aluminiu legate între ele cu bandă galbenă.

— Nu-i nimic, răspund eu, frecându-mă la ochi să alung somnul, după care bag mâna în buzunar după bani. Poftim, douăzeci, da?

Ia banii şi mă întreabă:

— Eşti sigură că te descurci, scumpo? Se pare că au izolat casa.

— Da, stai liniştit.

Dar oare chiar o să mă descurc? Sunt convinsă. Trebuie să fie o cale de acces. Îmi închipui că poliţia a împrejmuit proprietatea, dar nu ca pe o bază militară – în zona asta, n-are cine să vină să deranjeze perimetrul.

Mă dau jos, iar taximetristul se uită îngrijorat la mine din maşină, urmărindu-mă cu privirea în timp ce ocolesc bariera. Aş vrea să plece. N-aş suporta să mă vadă împleticindu-mă pe drumul cu şanţuri noroioase, încălţată cu şlapii mei jalnici. Aşa că mă sprijin de unul dintre gardurile de aluminiu, străduindu-mă să nu tremur, şi-i fac hotărâtă cu mâna.

Şoferul coboară geamul, scoţând aburi în aerul rece:

— Eşti sigură că te descurci? Dacă vrei, pot să te aştept. Te duc înapoi la Stanebridge, în caz că nu găseşti pe nimeni acasă. Nu te costă nimic. Oricum e în drumul meu.

— Nu, mersi, răspund eu, strângând din dinţi să nu clănţăne. Stai liniştit. Pa-pa, poţi să pleci.

Dă din cap, tot îngrijorat, apoi o ia din loc, iar eu urmăresc cu privirea maşina care dispare în lumina amurgului, stopurile roşii luminând fulgii de zăpadă.

Doamne, pare că nu se mai termină odată drumul. Uitasem cât de lung este. Îmi aduc aminte de seara în care am ieşit la alergat şi m-am întâlnit cu Clare. Aveam pielea rece, iar picioarele îmi erau obosite şi dureroase.

Dar nici nu se compară cu senzaţia de acum. Ce s-o fi întâmplat cu muşchii mei cât am stat în spital? N-am urcat nici jumătate de drum şi picioarele deja îmi tremură ca după un efort prea intens şi prea rapid. Îmi sângerează degetele în şlapii din plastic rigid, dar sunt atât de amorţite că nu simt durerea – îmi dau seama ce s-a întâmplat doar după picăturile roşii care se amestecă cu fulgii de zăpadă.

Măcar a îngheţat pământul, aşa că nu mi se lipeşte noroiul de tălpi. Dar, într-un moment de neatenţie, alunec într-un şanţ adânc, se aude o pârâitură şi piciorul îmi trece prin gheaţa subţire, afundându-se în apa rece şi noroioasă de sub ea.

Mi se taie respiraţia şi scot un fel de scâncet, trăgându-mi cu greu piciorul din gheaţa tăioasă. E un scâncet subţire şi jalnic – parcă aş

fi un şoarece înhăţat de o bufniţă.

Mi-e frig. Mi-e foarte, foarte frig.

O fi fost o mare prostie să vin aici?

Dar trebuie să merg mai departe. N-are niciun rost să mă întorc – chiar dacă m-ar lua cineva cu maşina, unde aş putea să mă duc? Înapoi la spital şi la sergentul Lamarr, care mă aşteaptă cu cătuşele? Am plecat într-ascuns din spital – am fugit. Trebuie să merg până la capăt. Nu există cale de întoarcere.

Mă forţez să merg, punând cu greu un picior în faţa altuia, cu braţele strânse în jurul trunchiului ca să mă încălzesc, mulţumindu-le lui Dumnezeu şi Ninei pentru puloverul albastru, singura mea protecţie împotriva hipotermiei. Vântul iarăşi a început să bată, vuind printre copaci, şi, din când în când, se aude zăpadă scuturându-se şi căzând pe pământ.

Încă un pas.

Şi încă unul.

Nu-mi dau seama cât mai am de mers – întrucât nu e nimeni în casă, nu se vede nicio lumină care să mă ghideze. Habar n-am cât am mers în frigul ăsta chinuitor. Ştiu doar că trebuie să continui – altfel, am să mor.

Încă un pas.

Pe măsură ce mă apropii, îmi vin imagini în minte. Flo cu faţa schimonosită de frică, ţinând puşca la piept. Expresia îngrozită a Ninei, mâinile ei pătate de sânge în timp ce se străduia să oprească hemoragia.

James. James zăcând într-o baltă de sânge, la un pas de moarte.

Nu voia să întrebe „mi-ai spus?”, ci „mi-ai scris?”. Voia să ştie de ce-l adusesem aici. Şi de ce-l lăsam să moară aşa.

Venise după mine. Venise pentru că i-o cerusem eu.

Dar oare i-o cerusem?

Nu mai sunt sigură. Doamne, ce frig e!

Mi-e greu să gândesc limpede.

Îmi amintesc mesajele pe care mi le-a arătat Lamarr şi nu-mi mai dau seama dacă mi le amintesc din momentul în care mi-a arătat ea foaia sau de mai înainte.

I-am cerut lui James să vină?

Am aflat cu cine urma să se mărite Clare abia când mi-a spus ea în maşină. Nu ştiusem până atunci. Deci de ce i-aş fi trimis un mesaj mai înainte?

Trebuie să mă agăţ de asta – trebuie să mă agăţ de ce sunt sigură.

Sigur a fost mâna lui Flo. Era singura persoană care ar fi putut controla totul – ea a ales musafirii, ea a ales locul petrecerii, ea ştia de puşcă.

Era în casă când au fost trimise mesajele.

Ştia că ieşisem să alerg.

Mă gândesc din nou la intensitatea ei neobişnuită, la iubirea ei enormă, explozivă, înfricoşătoare pentru Clare. E posibil să se fi gândit că ar putea s-o piardă pe Clare din cauza lui James? Să nu fi putut suporta gândul ca el să devină un obstacol între ele? Şi cea mai bună persoană asupra căreia să arunce vina eram eu, fosta iubită a lui James, prietena cea mai bună a lui Clare din liceu.

Iar apoi… apoi şi-a dat seama ce-a făcut. Că şi-a distrus şi prietena, şi rivalul. Că a distrus viaţa lui Clare.

Şi n-a mai suportat vinovăţia.

Doamne, mi-e atât de frig! Şi sunt foarte obosită. Văd un copac prăbuşit pe marginea drumului. Aş putea să mă odihnesc un pic, doar un minut, să nu-mi mai tremure picioarele.

Mă apropii de el păşind cu greu şi mă prăbuşesc pe scoarţa aspră, acoperită cu muşchi. Îmi sprijin pieptul pe genunchi, suflând spre picioare, încercând cu disperare să le încălzesc.

Închid ochii.

Mi-aş dori să pot dormi.

Nu.

Vocea vine de undeva din afara mea. Ştiu că nu e reală, dar tot o aud.

Nu.

Vreau să dorm.

Nu.

Dacă adorm, o să mor. Ştiu asta. Dar nu-mi mai pasă. Sunt atât de obosită.

Nu.

Vreau să dorm.

Însă e ceva care mă împiedică. Ceva dinăuntrul meu nu mă lasă să mă odihnesc.

Nu e dorinţa de-a trăi – nu-mi mai pasă de viaţă. James a murit. Clare e în spital. Flo e pe moarte. N-a mai rămas decât un lucru – adevărul.

N-am să mor. N-am să mor, pentru că cineva trebuie să facă asta – trebuie să afle ce s-a întâmplat cu adevărat.

Mă ridic. Genunchii îmi tremură atât de tare, încât abia mă mai ţin pe picioare. Mă sprijin de copacul prăbuşit.

Fac un pas.

Şi încă unul.

Am să merg mai departe.

Am să merg mai departe.

Treizeci şi unu

Nu-mi dau seama de cât timp merg. S-a lăsat întunericul. Am pierdut noţiunea timpului; orele par să se fi contopit, învăluite de fulgii ce pătează noroiul îngheţat. Sunt obosită – atât de obosită că nu mai pot gândi – iar ochii îmi lăcrimează din pricina vântului care a început din nou să bată.

Am faţa amorţită şi privirea înceţoşată când, în cele din urmă, ridic privirea şi o văd: casa de sticlă.

Nu mai este farul impunător şi auriu pe care l-am văzut în prima noapte. Acum e întunecată şi tăcută, pierzându-se printre copaci, aproape invizibilă. Luna e în primul pătrar şi lumina ei se reflectă în geamul dormitorului din faţă, unde a dormit Tom, iar în jurul ei se vede un halo alburiu şi ştiu că o să fie o noapte foarte rece.

Întunericul nu e singura diferenţă. Uşa a fost sigilată de poliţie cu bandă galbenă, iar geamul spart de la capătul scării e acoperit cu un fel de grilaj metalic – din cele cu care se acoperă ferestrele caselor goale din zonele rău-famate.

Străbat cu greu ultimii metri, târşâindu-mi picioarele pe pietrişul din faţa casei. Acum, că am ajuns aici, nu-s sigură că pot să fac asta – să intru şi să revăd locul unde a murit James. Dar trebuie. Nu doar pentru James, nu doar pentru că e singurul mod în care pot afla adevărul despre ce s-a întâmplat. Ci pentru că, dacă nu mă adăpostesc în casă, o să mor de frig.

Uşa de la intrare e încuiată şi nu e nicio fereastră pe care aş putea s-o forţez. Iau o piatră şi mă uit la peretele uriaş de sticlă al livingului. Văd soba pe lemne şi ecranul negru al televizorului plat. Îmi imaginez că arunc piatra în panoul uriaş de sticlă – dar n-o fac. Nu din pricina zgomotului puternic şi al distrugerii uriaşe pe care aş provoca-o, ci pentru că nu cred c-o să se spargă – geamul e dublu, poate chiar triplu. A fost nevoie de un cartuş ca să se spargă cel din hol; sunt sigură că biata mea piatră doar o să ricoşeze din geam.

Arunc piatra şi pornesc încet, cu paşi chinuiţi, spre spatele casei. Picioarele mi-au amorţit de tot şi mă împiedic de câteva ori, sângele

prelingându-mi-se printre degete. Nu vreau să mă gândesc cum o să mă întorc în oraş – pe jos n-o să pot, asta-i sigur. Spre groaza mea, bănuiesc că o să mă ia de aici poliţia. Sau poate salvarea.

Spatele casei e la fel de nepromiţător. Încerc fereastra franţuzească din spatele livingului, trăgând cu degetele de panoul uriaş de sticlă. Mă străduiesc din răsputeri să-l urnesc, sperând că fereastra nu e încuiată, dar tot ce reuşesc e să-mi pocnesc şi mai tare unghiile roase. Mă uit la suprafaţa netedă a casei. Oare aş putea să mă caţăr în balconul în care a fumat Nina?

O clipă, iau în calcul posibilitatea asta, pentru că văd un burlan de scurgere din zinc. Dar îmi dau seama repede că n-aş putea să mă caţăr pe peretele alunecos de sticlă, nici cu încălţări speciale şi cu un harnaşament de siguranţă, darămite în şlapi şi cu mâinile amorţite. La şcoală, nu reuşeam niciodată să mă caţăr pe funiile din sala de sport, rămânând atârnată jalnic, cu braţele mele uscăţive întinse deasupra capului, până când, în cele din urmă, cădeam grămadă, ca un bolovan, pe salteaua de burete, în timp ce alte fete urcau cu vioiciune până sus, lovind cu palma bara de lemn de deasupra.

Aici nu e nicio saltea de burete. Iar burlanul de zinc e mai alunecos şi mai periculos decât o funie cu noduri. Dacă pic, s-a zis cu mine – aş fi norocoasă dacă aş scăpa doar cu o gleznă ruptă.

Nu, balconul nu e o variantă, în cele din urmă, aproape fără nicio speranţă, încerc uşa din spate, care dă în bucătărie.

Şi se deschide.

Simt furnicături pe ceafă: şoc, uimire, un fel de exaltare. Nu-mi vine să cred că poliţia n-a încuiat-o. Oare să fie atât de uşor, după ce totul a fost atât de greu până aici?

Uşa e sigilată cu bandă galbenă, dar mă strecor pe sub ea şi intru în casă, aproape târându-mă. Mă îndrept de spate, aşteptându-mă să se declanşeze alarma sau să văd un poliţist ridicându-se de pe un scaun. Dar casa e întunecată şi tăcută, iar singura mişcare e rostogolirea pe gresie a fulgilor de zăpadă.

Împing uşa, însă nu se închide, ci loveşte tocul şi sare înapoi. Pun mâna pe clanţă şi încerc din nou s-o închid, dar observ ceva. Pe limba broaştei e lipită o bucată de scotch, care o împiedică să se

închidă ca lumea.

Înţeleg dintr-odată de ce s-a tot deschis uşa de la bucătărie în noaptea aceea – de ce s-a deschis chiar şi după ce-am încuiat-o. Încuietoarea e din cele care doar imobilizează clanţa, împiedicând-o să mai mişte limba broaştei. Dar dacă limba e băgată în broască, clanţa nu mai foloseşte la nimic – e ţeapănă când pui mâna pe ea, dar asta nu înseamnă că uşa e încuiată, ci doar că stă închisă din inerţie.

O clipă, îmi vine să dezlipesc scotchul, dar îmi dau repede seama ce prostie aş face. În sfârşit, am găsit o dovadă. În faţa mea, ascunsă inocent pe muchia uşii, este proba limpede că cineva a vrut ca James să moară – iar scotchul a fost lipit acolo tocmai de acea persoană. Cu grijă, fără să ating scotchul, închid uşa şi o sprijin cu un scaun.

Apoi, pentru prima oară, mă uit în jur.

În mod ciudat, bucătăria e aşa cum am lăsat-o. Nu ştiu la ce mă aşteptam – poate să văd peste tot strălucirea argintie a prafului pentru amprente. Dar îmi dau seama imediat cât de inutilă ar fi fost o asemenea procedură. Niciunul dintre noi n-a negat că ar fi fost aici. Poliţia ar fi găsit amprentele noastre împrăştiate peste tot, dar ce-ar fi dovedit asta?

Acum, cel mai mult îmi doresc să mă târăsc la etaj, să mă trântesc într-un pat şi să dorm. Dar nu pot. S-ar putea să nu am mult timp la dispoziţie. Sigur au descoperit deja că rezerva mea e goală. Şi îşi dau seama că nu am cum să ajung departe pe cont propriu – nu fără bani, fără încălţări şi fără palton. N-o să dureze mult până o să-l găsească pe şoferul care m-a adus. Iar când o să-l găsească…

Traversez bucătăria, însoţită de ecoul puternic al paşilor mei, trag aer în piept, apoi deschid uşa spre hol.

Au făcut curat – în mare, cel puţin. Sângele a dispărut aproape cu totul, la fel şi multe dintre cioburi, deşi simt cum îmi mai scrâşneşte câte unul sub şlapi. Au fost înlocuite de semne pe podea şi pe pereţi şi de bucăţele de scotch cu însemnări pe care nu le pot descifra în întuneric. Nu îndrăznesc să aprind lumina. Casa nu are perdele şi prezenţa mea ar putea fi observată din vale.

Dar au mai rămas urme din loc în loc, pete ruginii din ceva care

era parte din James – iar acum nu mai e.

Mi se pare foarte straniu: el nu mai e aici, dar sângele din inima lui a rămas impregnat în lemn. Îngenunchez pe parchetul neted, zgâriat de cioburile călcate de noi. Ating zgârieturile pătate cu sânge şi îmi spun: *Sângele ăsta a fost James.* Cu două zile în urmă, era înăuntrul lui, îl ţinea în viaţă, pulsându-i în vene şi colorându-i pielea. Dar acum s-a irosit, s-a împrăştiat aici – şi e tot ce a mai rămas din el. Acum, trupul lui e autopsiat undeva. Apoi va fi îngropat sau ars la crematoriu. Însă o parte din el va rămâne în această casă.

Mă ridic, forţându-mi picioarele reci şi obosite să se mişte. Mă duc în living şi iau o pătură de pe canapea. Pe masă au rămas pahare murdare, iar în resturile de vin se văd chiştoacele de la ţigările rulate ale Ninei, care s-au umflat şi seamănă acum cu nişte viermi albi. Dar indicatorul şi hârtia de la şedinţa de spiritism au dispărut. Mă trec fiori când mă gândesc că poliţia o să citească acele mâzgăleli bizare. Ce-o fi însemnat acel *criminaaaalo* lung, cu litere dublate? L-a scris cineva intenţionat? Sau pur şi simplu a ieşit din subconştientul grupului, ca un monstru marin care apare la suprafaţă din adâncul fricilor celor mai tainice, după care se scufundă la loc?

Pătura miroase a fum de ţigară stătut, dar mi-o strâng în jurul umerilor şi arunc o privire scurtă spre cuiele de lemn goale de deasupra şemineului. Nu vreau să mă gândesc la ce urmează să fac. Dar trebuie s-o fac. E singura mea şansă de a afla ce s-a întâmplat.

Încep de la capătul de sus al scării, unde am stat cu toţii în acea noapte, strânşi unii într-alţii. Flo era în dreapta mea şi-mi aduc aminte că am pus o mână pe puşcă. Clare şi Nina erau în dreapta lui Flo, iar Tom, în spatele nostru.

Liniştea, întunericul şi inima duduindu-mi în piept fac ca scena să semene atât de mult cu noaptea aceea tragică, încât simt că mă ia cu leşin, dar mă ţin pe picioare şi inspir pe nas, spunându-mi că totul s-a întâmplat deja, că James n-o să urce pe treptele din faţa mea. Noi l-am omorât – noi toţi, cu frica noastră isterizată de oameni băuţi. Puşca am ţinut-o cu toţii.

Mă forţez să-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea: trupul lui James rostogolindu-se pe trepte, Nina şi cu mine coborând cu paşi împleticiţi după el. Acum, cobor încet, ţinându-mă de balustradă – încă mai sunt cioburi pe scară de la geamul spart, şi n-am încredere în şlapii mei pe întuneric, când ştiu că pot să alunec pe sticlă.

Am ajuns în locul unde Nina a încercat să-l resusciteze pe James.

Aici am îngenuncheat în sângele lui, iar el a încercat să vorbească.

Simt umezeala lacrimilor pe faţă, dar le şterg cu palma. Nu e timp pentru durere. Mai sunt puţine ore până dimineaţă, până vor veni să mă ia.

Ce s-a întâmplat mai departe?

Uşa livingului încă e scoasă din balamale – Tom ne-a adus-o pe post de targă şi am cărat-o cu greu afară, unde Clare ne aştepta în maşină.

Uşa de la intrare nu e încuiată cu cheia, aşa că pot s-o deschid fără probleme dinăuntru. Forţa vântului aproape că mă izbeşte cu uşa de oţel în faţă, iar zăpada dă buzna înăuntru ca o vietate, încercând parcă să alunge puţina căldură care a mai rămas în casă.

Mijesc ochii şi, strângând pătura în jurul umerilor, ies în furtuna de zăpadă. Rămân pe platforma de la intrare, acolo unde am aşteptat-o pe Nina în noaptea aceea. Îmi aduc aminte că Tom i-a strigat ceva lui Clare, iar Clare a plecat cu maşina.

Şi îmi amintesc că, după aceea, am văzut haina ei atârnată pe balustradă.

Întind mâna, mimând că o ridic.

Tremur, dar mă străduiesc din răsputeri să-mi amintesc ce a urmat, ce era obiectul mic şi rotund din buzunarul ei.

Întind mâna, cu ochii înlăcrimaţi de fulgii de zăpadă care-mi izbesc faţa.

Şi dintr-odată îmi amintesc. Îmi amintesc ce ţineam în mână.

Şi înţeleg de ce am luat-o la fugă.

Era un cartuş. Un cartuş de puşcă. Era cartuşul orb care lipsea.

Stând aici, în locul în care am stat atunci, gândurile îmi năvălesc în minte la fel ca în acea noapte, şi mi le pot aminti – e ca şi când s-ar topi zăpada şi aş vedea cum iese la iveală peisajul de dedesubt.

Cartuşul ar fi putut ajunge în haină la poligonul de trageri. Dar acum, după ce am tras şi eu cu puşca, ştiu să deosebesc un cartuş letal de unul orb. Întrucât sunt pline cu alice, cartuşele letale atârnă în mână mai greu decât sugerează forma lor compactă. Ce-am scos din haină în noaptea aceea era uşor ca plasticul – deci nu era umplut cu alice. Era un cartuş orb. Era *cartuşul* orb. Cartuşul care trebuia să fie în puşcă.

Clare a fost cea care a înlocuit cartuşul orb cu unul letal.

Iar după împuşcătură, plecase cu maşina în noapte, cu James muribund întins pe bancheta din spate.

De ce? *De ce?*

Nu avea niciun sens atunci şi n-are niciun sens nici acum, dar atunci n-am avut timp să stau pe gânduri. N-am avut decât o opţiune: să-i prind din urmă şi s-o înfrunt pe Clare.

Acum, am timp. Mă întorc lent şi intru din nou în casă, încuind uşa în urma mea. Mă duc în living şi mă aşez, cu capul în mâini, străduindu-mă să înţeleg.

Nu pot pleca de aici până în zori – decât dacă… mă ridic, ţeapănă de frig, şi pun mâna pe receptor.

Linia e tot moartă, nu se aude decât un şuier şi nişte pârâituri. Înseamnă că sunt blocată aici până dimineaţă. Singura variantă ar fi să mă aventurez din nou în întuneric, pe drumul cu noroi îngheţat, dar nu cred c-aş mai fi în stare.

Mă întorc pe canapea şi mă învelesc mai bine cu pătura, încercând în van să-mi încălzesc mâinile şi picioarele. Doamne, ce obosită sunt. Dar nu pot să dorm. Trebuie să descâlcesc povestea asta.

Clare a înlocuit cartuşul orb cu unul letal.

Deci Clare l-a omorât pe James.

Dar nu are sens. Clare nu avea niciun motiv – şi e singura persoană care n-ar fi avut cum să trimită primele mesaje în numele meu.

Trebuie să *mă gândesc*.

Întrebarea care îmi tot revine în minte e: de ce? De ce l-ar fi omorât Clare pe James în ajunul nunţii lor?

Şi dintr-odată, cu un fior rece care nu are nicio legătură cu frigul

din living, îmi amintesc vorbele lui Matt din spital. James şi Clare aveau probleme.

Alung gândul aproape imediat. E ridicol. Da, viaţa lui Clare trebuie să fie perfectă; da, are standarde incredibil de înalte, dar, ce Dumnezeu, a mai fost părăsită. Da, purta multă ranchiună celui care-i dădea papucii – ştiu asta pentru că am fost lângă ea când a înscris adresa de e-mail a lui Rick pe toate site-urile porno şi pe toate site-urile cu Viagra pe care le-a găsit. Dar cu siguranţă nu l-a omorât.

Şi totuşi, e o mare diferenţă.

Când Rick a părăsit-o pe Clare, Flo nu era în peisaj.

Îmi amintesc ce a spus Flo în prima seară, cu lacrimi în ochi: *Clare e sprijinul meu şi aş face* orice *pentru ea. Orice.*

Orice?

Îmi amintesc şi cum a reacţionat când m-am dus la culcare – a făcut o criză de nervi, acuzându-mă că îi sabotez eforturile. *Te omor dacă strici tot!* m-a ameninţat ea. N-am luat-o în serios. Dar poate c-ar fi trebuit.

Şi, în fond, nu era vorba decât de o petrecere a burlăciţelor. Oare ce-ar fi fost în stare să-i facă bărbatului care avea de gând s-o părăsească pe prietena ei cea mai bună chiar înainte s-o ducă la altar?

Şi cine era cel mai nimerit ţap ispăşitor dacă nu eu, fosta prietenă cea rea, care furase ce-i aparţinea de drept lui Clare, după care dispăruse timp de zece ani?

Însă totul scăpase de sub control.

Apoi îmi aduc aminte că, în ultima noapte, Flo purta haine asemănătoare cu ale lui Clare şi dintr-odată înţeleg: dacă pe balustradă nu era haina lui Clare, ci a lui Flo, iar Clare pur şi simplu o luase din greşeală?

Flo.

Flo a fost cea care a luat puşca de deasupra şemineului.

Flo a fost cea care ne-a spus că nu era încărcată.

Flo a fost cea care a organizat weekendul, care m-a convins să vin, care a pus totul la cale.

Şi Flo *ar fi putut* să trimită toate acele mesaje.

Simt că în jurul meu se strânge o pânză de păianjen – cu cât mă zbat mai mult, cu atât se încâlceşte şi mai tare.

James a murit.

Clare e pe moarte.

Flo e pe moarte.

Iar Nina stă într-o cameră de pensiune, aproape de capătul puterilor. Atât ea, cât şi Tom înfruntă întrebări la care nu pot răspunde şi suspiciuni pe care nu le pot îndepărta.

Doamne, ajută-mă să mă trezesc din acest coşmar.

Mă ghemuiesc pe-o parte şi îmi duc genunchii la piept, cu pătura înfăşurată în jurul meu. Trebuie să mă gândesc, trebuie să hotărăsc ce să fac, dar, confuză şi sleită de vlagă cum sunt, tot ce fac e să mă învârt în cerc.

Am două posibilităţi.

Sau aştept poliţia, încerc le explic de ce am venit aici, apoi le spun despre cartuşul orb şi haina lui Flo, în speranţa că o să mă creadă.

Sau pot să plec când se crapă de ziuă, în speranţa că n-o să-şi dea seama că am fost aici.

Dar unde să mă duc? La Londra? La Nina? Şi cum să plec de-aici?

Bineînţeles, poliţia o să dea de mine până la urmă, dar o să fie mai bine să mă găsească în altă parte decât în casa de sticlă.

Aproape împotriva voinţei mele, simt că mi se închid ochii, iar mâinile şi picioarele, care-mi tremură de oboseală, mi se relaxează uşor, muşchii tresărindu-mi din când în când, cuprinse încetul cu încetul de somn. Nu mai pot gândi. Am să încerc să înţeleg mâine.

De undeva din adâncul meu vine un căscat enorm şi-mi dau seama că nu mai tremur. Îmi scot şlapii din picioare şi simt că mi-au dat lacrimile de la căscat, dar sunt prea obosită ca să le şterg.

O, Doamne, am mare nevoie de somn..

Am să mă gândesc la toate astea… mâine…

E noapte. E noaptea împuşcăturii. Şi stau ghemuită în holul strălucitor, scăldată în lumina aurie şi în sângele lui James.

Am sângele lui în nări, pe mâini, sub unghii.

Se uită la mine, cu ochi mari şi întunecaţi, învăluiţi de o

strălucire umedă.

— Mesajul… spune el, cu greutate. Leo…

Îi ating faţa cu mâna şi dintr-odată James dispare, odată cu sângele şi lumina.

Mă trezesc, e întuneric şi inima îmi bate repede.

Câteva clipe stau nemişcată, cu inima duduindu-mi în piept ca o tobă, încercând să-mi dau seama ce m-a trezit. Nu se aude nimic.

Dar apoi întorc capul şi observ două lucruri.

Primul este că în faţa casei, dincolo de peretele de sticlă, a apărut o formă întunecată care nu era acolo înainte. Şi sunt destul de sigură că e o maşină.

Al doilea este că aud un zgomot din bucătărie. E un zgomot lent, aspru şi trepidant.

E hârşâitul unui scaun împins pe gresie.

Cineva împinge uşa de la bucătărie.

Treizeci şi doi

E cineva în casă.

Mă ridic brusc în capul oaselor şi pătura îmi cade de pe umeri. Bătăile inimii îmi zvâcnesc atât de tare în gât, că mi se face brusc greaţă.

O clipă, îmi vine să strig, să întreb cine e. Dar îmi dau seama că ar fi nebunie curată.

Oricine ar fi intrusul şi oricare ar fi motivul pentru care a venit, e clar că sunt în pericol. Nu e poliţia – n-ar fi venit aşa, în toiul nopţii, strecurându-se pe uşa din spate. Nu. Există doar două posibilităţi. Fie e un spărgător care a avut norocul să găsească uşa deschisă. Fie a venit criminalul.

Mi-aş *dori* să fie un hoţ. Iar faptul că, în clipa asta, cea mai bună variantă e un străin care dă buzna în casă spune ceva despre cât de răvăşită îmi este viaţa. Dar, în adâncul sufletului, ştiu că nu e un spărgător. E criminalul. A venit după mine.

Cu foarte multă grijă, mă ridic în picioare, ţinând pătura în jurul meu ca pe un scut, de parcă lâna moale şi roşie ar putea să mă apere.

Singura mea uşurare e că, la fel ca mine, intrusul nu va vrea să aprindă lumina. Poate că întunericul mă va ajuta să mă ascund, să scap.

La dracu'! Unde să mă duc?

Ferestrele livingului dau spre grădină, dar sigur sunt închise – deja le-am încercat de afară şi, în plus, îmi aduc aminte că le-a încuiat Flo în ultima noapte. Avea o cheie care habar n-am unde e.

Aud mişcare în bucătărie. Intrusul păşeşte cu grijă pe gresie.

În mine se înfruntă două impulsuri puternice. Primul este să fug – să ies pe uşă, să urc la etaj şi să mă încui în baie –, să fac tot ce pot ca să scap.

Al doilea este să rămân pe loc şi să lupt.

Sunt o alergătoare. Asta fac – alerg. Dar, uneori, nu mai poţi fugi.

Stau nemişcată, cu pumnii încleştaţi lângă coapse şi cu sângele

vuindu-mi în urechi, iar respiraţia îmi zgârie beregata.

Fugă sau luptă. Fugă sau luptă. Fugă sau…

Încălţările intrusului scrâşnesc pe cioburile din hol. Apoi se opresc.

Ştiu că ucigaşul e acolo şi ascultă – mă ascultă pe mine. Îmi ţin respiraţia.

Cineva s-a oprit în cadrul uşii, dar nu pot să văd cine e. Tot ce pot să văd în întuneric e o siluetă neagră pe fundalul lucios al uşii de oţel de la intrare.

Ar putea fi oricine – poartă o haină cu glugă şi faţa îi este umbrită. Silueta face un pas şi văd strălucirea unei şuviţe blonde.

— Bună, Flo, spun eu, cu vocea sugrumată.

Iar ea începe să râdă.

Râde şi iar râde, şi câteva clipe habar n-am de ce.

Păşeşte zâmbind într-o rază de lună, cu tălpile scrâşnind pe cioburi.

Şi înţeleg de ce.

Pentru că nu e Flo.

E Clare.

Se sprijină de perete şi îmi dau seama că e la fel de slăbită ca mine. Poate că nu era atât de bolnavă pe cât se prefăcea când am văzut-o la spital, dar cu siguranţă nu se simte bine. Se ţine pe picioare precum cineva care ar avea de două ori vârsta ei, ca şi când ar fi fost bătută zdravăn şi nu şi-ar fi revenit decât pe jumătate.

— De ce te-ai întors? reuşeşte ea să spună în cele din urmă. De ce n-ai lăsat lucrurile aşa cum erau?

— Clare? zic eu cu glas răguşit.

Nu înţeleg. Nimic nu are sens.

Se apropie bâjbâind de canapea şi se trânteşte în ea cu un geamăt. Arată îngrozitor în lumina slabă, filtrată de nori a lunii – chiar mai rău decât mine. Are faţa tăiată şi o vânătaie mare şi umflată la tâmplă, care pare neagră în semiîntuneric.

— Clare… de ce?

Povestea asta n-are nicio noimă.

Nu spune nimic. Pe măsuţa de cafea au rămas tutunul de rulat al Ninei şi foiţele Rizla. Se întinde cu greu după ele, scoţând un mic

oftat de uşurare când se trânteşte la loc pe spetează, după care începe să-şi ruleze lent, cu stângăcie o ţigară. Poartă mănuşi, dar tot îi tremură mâinile şi îi cade de două ori tutun pe jos înainte s-o aprindă.

— N-am mai fumat de ani de zile, spune ea înainte să tragă un fum lung. Doamne, cât mi-a lipsit.

— De ce? spun eu din nou. De ce-ai venit aici?

Încă nu-mi pot face creierul să accepte ce se întâmplă. Clare e aici, deci ea trebuie să fie criminala. Dar de ce? *Cum?* Cu siguranţă n-ar fi avut cum să trimită primul mesaj de pe telefonul meu – era singura persoană din casă care n-ar fi putut.

Ar trebui s-o iau la fugă. Ar trebui să mă ascund în spatele canapelei, cu un cuţit de pâine în mână. Dar nu pot înţelege ce se întâmplă. E Clare, insistă creierul meu. E prietena ta. Când îmi întinde ţigara, o iau din mâna ei ca prin vis, trag un fum şi-l ţin în piept până când mă opresc din tremurat şi simt o uşoară ameţeală.

Vreau să i-o dau înapoi, dar Clare ridică din umeri:

— Fumeaz-o tu. Pot să-mi fac alta. Doamne, ce frig e. Vrei un ceai?

— Mersi, spun eu, având în continuare sentimentul ciudat că visez.

Clare e criminala. Dar n-are cum să fie. Nu mă pot gândi ce să fac, aşa că mă refugiez în aceste răspunsuri politicoase automate.

Se ridică cu greu în picioare şi se duce şchiopătând în bucătărie, de unde se aude clinchetul ceainicului şi, după câteva minute, bolborositul apei care dă în fiert.

Ce să fac?

Ţigara s-a stins şi o pun pe măsuţa de cafea. Nu e nicio scrumieră, dar nu-mi mai pasă.

Închid ochii, îmi frec faţa cu palmele şi, brusc, îmi vine o imagine în minte, ca o proiecţie pe interiorul pleoapelor: James, cu sângele strălucitor ca vopseaua în lumina becurilor.

Încă am în nări mirosul de sânge din vis, iar vocea lui răguşită îmi răsuna în cap.

Se aude un uşor zgomot dinspre bucătărie şi o văd pe Clare întorcându-se cu paşi nesiguri, ţinând câte o cană în fiecare mână.

Le pune pe masă şi, după ce ia una dintre ele, se aşază pe canapea, scoate o folie de pastile din buzunar şi îşi pune două capsule în ceai, degetele ei mişcându-se cu stângăcie din pricina mănuşilor de lână.

— Calmante? întreb eu, mai mult ca să zic ceva.

Dă aprobator din cap:

— Da. Ar trebui să le iau întregi, dar nu pot înghiţi pastile.

Ia o gură de ceai şi se crispează:

— Doamne, e îngrozitor. Nu-mi dau seama dacă e de la pastile sau s-a stricat laptele.

Iau şi eu o gură. Are un gust neplăcut – ceaiul întotdeauna are un gust neplăcut, dar acum e mai rău decât de obicei. E şi amar, şi acru, deşi Clare i-a pus zahăr – însă măcar e fierbinte.

Bem în tăcere o vreme, dar în cele din urmă nu mai pot să tac.

— Ce cauţi aici, Clare? Cum ai venit?

— Cu maşina lui Flo. Le-a împrumutat-o părinţilor mei, iar când au plecat, mi-au lăsat cheia în sertarul noptierei, să vină Flo s-o ia. Dar… n-a mai venit.

Nu. N-a mai venit. Pentru că…

Clare ridică privirea. Deasupra cănii, ochii ei cu pupilele dilatate strălucesc în lumina slabă a lunii. E atât de frumoasă – chiar şi aşa, înfofolită într-o haină veche, cu faţa tăiată, învineţită şi nemachiată.

— Cât despre ce caut aici, aş putea să te întreb acelaşi lucru. Ce cauţi *tu* aici?

— Am venit ca să încerc să-mi amintesc, spun eu.

— Şi ţi-ai amintit? întreabă ea relaxat, ca şi când am discuta despre ce s-a întâmplat într-un episod vechi din *Prietenii tăi.*

— Da, spun eu, întâlnindu-i privirea în întuneric, simţind cana fierbinte între palmele amorţite. Mi-am amintit de cartuş.

— Ce cartuş?

Are o faţă inexpresivă, dar e ceva în ochii ei…

— Cartuşul din haina ta. L-am găsit în buzunarul tău.

Clare clatină din cap şi dintr-odată devin furioasă – foarte, foarte furioasă.

— Nu-ţi bate joc de mine, Clare! Era haina ta. Ştiu sigur. De ce ai fi venit aici dacă n-ar fi fost a ta?

— Poate… începe ea, uitându-se în cană, apoi din nou la mine.

Poate ca să te apăr de tine însăţi?

— Ce naiba vrei să spui?

— Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— De la asistente. Au obiceiul să trăncănească. Mai ales când pacientul doarme – sau pare să doarmă.

— Aşa, şi?

— Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat în pădure, nu? Nici în maşină.

— Ce tot spui acolo?

— Ai tras de volan, spune ea cu glas scăzut. Mi-ai spus că nu poţi trăi fără James, că despărţirea de el ţi-a distrus ultimii zece ani din viaţă. Mi-ai spus că încă-l visezi, că n-ai trecut peste ce s-a întâmplat, peste ce ţi-a spus în mesajul ăla. Ai scos maşina de pe stradă, Lee.

Vorbele ei mă lovesc precum un val. Şocul e atât de mare, că simt furnicături pe obraji, ca şi când mi-ar fi dat o palmă. Apoi valul trece şi rămân cu respiraţia tăiată.

Pentru că e adevărat. După ce-a terminat de vorbit, îmi revine în minte o amintire limpede şi dureroasă – mâinile mele pe volan, Clare luptându-se disperată cu mine, unghiile mele înfipte în pielea ei.

— Eşti sigură că-ţi aminteşti bine? spune ea, cu o voce foarte blândă. Te-am văzut, Lee. Aveai mâna pe ţeava puştii. *Tu* ai îndreptat puşca spre James.

Câteva clipe, nu-s în stare să spun nimic. Stau nemişcată, cu respiraţia întretăiată, strângând cana cu ambele mâini, ca pe o armă. În cele din urmă, clatin din cap:

— Nu. Nu, nu, nu! Atunci de ce ai venit aici? De ce nu m-ai denunţat la poliţie?

— De unde ştii că n-am făcut deja asta? întreabă ea calm.

Dumnezeule! Sunt atât de îngrozită, că mă simt brusc sleită de vlagă. Iau o gură mare de ceai şi dinţii îmi clănţăne pe marginea cănii. Încerc să mă gândesc, să pun fragmentele cap la cap.

Nu este adevărat. Clare se joacă cu mintea mea. Nicio persoană în toate minţile nu ar sta să bea ceai cu femeia care i-a omorât logodnicul şi i-a băgat maşina în şanţ.

— Cartuşul, insist eu. Cartuşul era în haina ta.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spune ea, şi vocea îi tremură o clipă. Te rog, Lee. Te iubesc. Mi-e teamă pentru tine. Orice ai fi făcut…

Nu pot să gândesc. Mă doare capul. Mă simt foarte ciudat şi am un gust amar în gură. Iau o gură de ceai ca să scap de el, dar nu fac decât să-l intensific.

Închid ochii şi în spatele pleoapelor îmi reapare imaginea lui James sângerând în braţele mele. Oare asta e imaginea pe care am s-o văd pentru tot restul vieţii de fiecare dată când am să închid ochii?

— Mi-ai scris… bâiguie el, cu sângele bolborosindu-i în plămâni. Mi-ai scris, Leo.

Şi deodată, din în ceaţa amintirilor şi suspiciunilor, iese ceva la iveală.

Ştiu ce spunea James. Ce încerca să spună.

Pun jos cana.

Ştiu ce s-a întâmplat. Şi ştiu de ce a trebuit să moară James.

Treizeci şi trei

Doamne, ce proastă am fost! Nu-mi vine să cred cât de proastă – timp de zece ani, nici măcar nu mi-am dat seama. Rămân împietrită, gândindu-mă la toate lucrurile care ar fi putut să se petreacă altfel – cât de diferit ar fi putut să fie totul, dacă aş fi văzut evidenţa pe care am avut-o în faţă atâţia ani.

— Lee? spune Clare, şi faţa ei e întruchiparea îngrijorării. Lee, te simţi bine? Arăţi… nu arăţi deloc bine.

— Nora. Mă cheamă Nora, spun eu cu glas răguşit.

Timp de zece ani. Timp de zece ani, mesajul ăla nenorocit mi-a fost gravat în inimă, iar eu n-am observat niciodată.

— Lee, încep eu, şi Clare ia o gură de ceai, uitându-se la mine pe deasupra cănii, cu sprâncenele ei subţiri şi frumoase strânse într-o încruntătură nedumerită. Lee, spun eu încă o dată, îmi pare rău, dar asta e problema ta, nu a mea. Descurcă-te singură. Şi să nu mă mai suni niciodată. J

— Ce?

— Lee.

— Ce naiba tot zici acolo?

— *Lee.* Nu mi-a spus niciodată Lee. James nu mi-a spus niciodată Lee.

O clipă, se uită la mine complet nedumerită – şi dintr-odată îmi reamintesc ce actriţă desăvârşită era. *Este.* Nu James ar fi trebuit să se apuce de actorie, ci Clare. E incredibilă.

Clare pune cana jos şi îşi ia o mină îndurerată:

— Doamne. S-a întâmplat acum mult timp, Lee.

Nu e o recunoaştere – nu tocmai. Dar o cunosc suficient de bine cât să-mi dau seama că s-ar putea să fie. Nu mai protestează.

— Zece ani. Mă prind greu, spun eu cu amărăciune – şi nu doar pentru că greşeala asta mi-a distrus viaţa, ci şi pentru că, dacă aş fi fost mai perspicace, James putea fi şi acum în viaţă. De ce-ai făcut-o, Clare?

Întinde mâna spre mine, dar mă trag deoparte.

— Uite, începe ea, nu spun că ce am făcut a fost corect – eram tânără şi fără minte. Dar, Lee, am făcut-o pentru binele vostru. V-aţi fi ruinat amândoi vieţile. În după-amiaza aia, am fost să-l văd şi era căcat pe el – nu era pregătit să fie tată. Şi nici tu nu erai pregătită să fii mamă. Şi ştiam că niciunul dintre voi n-ar fi avut curajul să ia decizia.

— Nu, spun eu cu glas tremurător.

— Ai vrut să se întâmple aşa. Amândoi aţi vrut.

— Nu! repet eu, şi de data asta se aude ca un scâncet.

— Poţi să negi cât vrei, spune ea blând, dar tu ai fost cea care a plecat, iar el nu te-a împiedicat. N-ar fi fost nevoie decât de un mesaj sau un telefon, şi adevărul ar fi ieşit la iveală. Însă nici asta n-aţi fost în stare să faceţi. Adevărul e că James voia să rupă relaţia, dar era prea laş ca să plece singur. Am făcut-o pentru binele vostru.

— Minţi, spun eu în cele din urmă, cu glas răguşit şi sugrumat. Nu-ţi pasă – nu ţi-a păsat niciodată. Pur şi simplu îl voiai pe James, iar eu îţi stăteam în cale.

Îmi amintesc… îmi amintesc ziua în care eram amândouă în sala de spectacole a liceului, cu soarele revărsându-se prin ferestrele înalte, şi Clare mi-a zis laconic: „O să-l *am* pe James Cooper."

Dar în schimb, a devenit al meu.

— A aflat, nu? întreb eu, uitându-mă la faţa ei palidă, la părul ei murdar, colorat în alb-argintiu de lumina lunii. A aflat de mesaj. Cum?

Oftează.

Şi, în cele din urmă, spune ceva ce pare să fie adevărat.

— I-am spus eu.

— *Ce?*

— I-am spus eu. Am avut o discuţie despre onestitate şi căsătorie. Mi-a zis că, înainte să ne căsătorim, ar vrea să-şi ia o povară de pe suflet. M-a întrebat dacă poate să-mi spună ceva şi dacă o să-l iert. Şi i-am zis că da, orice – absolut orice. Şi mi-a povestit că la petrecerea unde ne-am reîntâlnit, prietenul lui, Julian, fusese interesat de mine – îmi aduc aminte că am flirtat cu el toată noaptea. La sfârşitul petrecerii, i-am dat numărul meu lui Julian, iar James mi-a zis că a găsit în buzunarul lui hârtia pe care-l scrisesem

şi că-l păstrase pentru el. Apoi i-a zis lui Julian că nu eram interesată de el şi, în schimb, mi-a scris *el* mie: mi-a zis că are numărul meu de la Julian şi m-a întrebat dacă vreau să ieşim să bem ceva.

Oftează şi se uită pe geam:

— Mi-a zis că asta îl apăsa de ani de zile. Că relaţia noastră începuse cu o minciună şi că prietenul lui ar fi trebuit să fie cu mine. Dar mi-a zis că Julian era un afemeiat şi că-i luase numărul din buzunar atât din motive egoiste, cât şi pentru binele meu. N-ar fi suportat ideea ca Julian să se combine cu mine, să mi-o tragă şi apoi să-mi dea papucii. Se aştepta să mă înfurii, dar, pe măsură ce vorbea, nu aveam în minte decât că minţise şi trişase ca să pună mâna pe mine, că-şi încălcase principiile. Doar ştii cum e… cum era James.

Încuviinţez din cap. Mişcarea îmi dă ameţeli, dar înţeleg la ce se referă. James era un amestec contradictoriu – un anarhist cu propriul lui cod etic rigid.

— A fost ciudat, continuă Clare, vorbind mai lent acum – pare că a uitat de prezenţa mea. Credea că mărturisirea lui m-ar fi făcut să-l iubesc mai puţin. Dar dimpotrivă, m-a făcut să-l iubesc mai mult. Mi-am dat seama că o făcuse pentru *mine,* din dragoste pentru *mine.* Şi am înţeles că acelaşi lucru era valabil şi pentru mine. Că-l minţisem din dragoste pentru el. Şi m-am gândit… dacă eu pot să-l iert…

Înţeleg. Îi înţeleg logica strâmbă. Şi nevoia ei de a fi mai presus de ceilalţi: tu ai făcut asta pentru mine, eu am făcut ceva şi mai rău pentru tine. Deci te iubesc *mai mult* decât mă iubeşti tu.

Dar, din nefericire, l-a înţeles complet greşit pe James.

Încerc să-mi imaginez expresia lui din momentul în care Clare i-a povestit ce făcuse. Oare încercase să se justifice şi în faţa lui, la fel cum a făcut cu mine? Da, Clare avea dreptate: James nu era pregătit să fie tată. Dar oare asta l-ar fi convins pe James? Cred că el n-ar fi văzut în asta decât cruzimea şiretlicului.

— Ce i-ai spus? întreb eu în cele din urmă.

Sunt ameţită de oboseală şi îmi simt trupul ciudat, deconectat de mine, iar muşchii îmi sunt ca de cârpă. Clare arată la fel de rău –

încheieturile ei sunt atât de subţiri, încât par gata să se rupă.

— Cum adică?

— Probabil i-ai spus şi altceva. Altfel m-ar fi sunat. Ce i-ai mai zis atunci?

— Ah.. îşi freacă ea tâmplele, dându-şi pe spate o şuviţă care i-a căzut pe faţă. Nu-mi amintesc. I-am zis că… mi-ai cerut să-i transmit că ai nevoie să stai o vreme singură… că ţi-a distrus viaţa şi că nu mai vrei să-l vezi. Şi să nu te sune, că o să iei tu legătura cu el când o să fii pregătită.

Dar bineînţeles că n-am mai luat legătura cu el niciodată. M-am mai dus la liceu doar ca să-mi dau examenele şi l-am ignorat complet. Apoi am plecat de tot.

O parte din mine şi-ar dori să-i dea o palmă pentru că a fost atât de prost, că s-a lăsat păcălit atât de uşor. Putea să-şi lase principiile deoparte şi pur şi simplu să mă *sune.* De ce n-a făcut-o? Dar ştiu răspunsul. Din acelaşi motiv pentru care nici eu nu l-am sunat niciodată. Mândrie. Ruşine. Laşitate. Şi încă ceva – vestea a fost un fel de traumă şi i-a fost mai uşor să meargă mai departe decât să se uite în urmă. Se întâmplase ceva radical în vieţile noastre, ceva pentru care nu eram deloc pregătiţi. Şi am fost amândoi năuciţi de consecinţe, aşa că am încercat să nu ne gândim prea mult, să nu simţim prea mult. Ne-a fost mai simplu să îngropăm totul.

— Şi ce ţi-a spus? reuşesc eu să spun în cele din urmă.

Sunt răguşită şi mă doare gâtul. Mai iau o gură de ceai, dar acum, că s-a răcit, are un gust şi mai rău. Şi totuşi, poate că zahărul şi cafeina mă vor ajuta să rămân trează până dimineaţă, până vine poliţia. Sunt obosită – foarte, foarte obosită.

— După, când a aflat ce se întâmplase de fapt.

Clare oftează:

— A vrut să anuleze nunta. Iar eu l-am implorat să n-o facă… I-am zis că e ca Angel din *Tess D'Uberville* – îţi aminteşti, Angel mărturiseşte că a înşelat-o, dar apoi n-o poate ierta pe Tess când ea îi spune că a rămas însărcinată cu Alec.

Am studiat cartea în liceu. Încă îmi amintesc pasiunea cu care James l-a condamnat pe Angel în clasă. *E un ipocrit de căcat!* a strigat el atunci, şi a fost dat afară pentru că a înjurat de faţă cu

profesorul.

— Mi-a zis că are nevoie de timp să se gândească, dar că nu va putea încerca să mă ierte decât dacă-ţi spun adevărul. Aşa că i-am zis că te-am invitat la petrecerea burlăciţelor ca să-ţi spun adevărul.

Izbucneşte în râs, ca şi când ar înţelege brusc poanta unui banc:

— Ce ironie a sorţii: întotdeauna mi s-a părut că petrecerile burlăciţelor sunt extrem de plicticoase, iar James s-a ţinut mult timp de capul meu să mă convingă să-mi fac şi eu una – şi până la urmă m-a convins, dar nu din motivul pe care şi-l închipuia el. Dacă n-ar fi insistat atâta, probabil nu m-aş fi gândit niciodată la toate astea.

Înţeleg acum. Înţeleg tot.

Clare nu putea greşi niciodată. Întotdeauna trebuia să suporte altcineva consecinţele. Întotdeauna trebuia să fie vina altcuiva.

Oare James o cunoscuse vreodată cu adevărat? Sau iubise doar o iluzie, personajul pe care Clare îl jucase pentru el? O ştiu pe Clare de douăzeci de ani şi ştiu bine că planul lui James n-ar fi avut cum să meargă. Clare n-ar fi mărturisit nici în ruptul capului ce făcuse atunci. Pentru că ar fi însemnat să admită că greşise nu doar faţă de mine, ci faţă de *toată lumea,* pentru totdeauna. Nu se putea aştepta să păstrez tăcerea în legătură cu ce se întâmplase – totul ar fi ieşit la iveală: cei zece ani de minciună şi înşelătorie, plus, lucrul cel mai umilitor, faptul că tocmai ea, Clare Cavendish, recursese la aşa ceva ca să pună mâna pe bărbatul ei.

Probabil ştia şi ea că decizia lui James era pe muchie de cuţit. Habar n-am cât i-a povestit el lui Matt, dar, din moment ce era dispus să-şi împărtăşească suferinţa cu alţii, înseamnă că era foarte profundă. Şi nu-i făcuse nicio promisiune lui Clare – îi spusese doar că *s-ar putea* s-o ierte dacă îmi dezvăluia adevărul.

Dar, cunoscându-l pe James, nu cred că ar fi putut s-o ierte.

Nu. Dacă ar fi mărturisit, Clare ar fi pierdut totul şi n-ar fi câştigat nimic.

Aşa că avea două opţiuni: sau să spună adevărul şi să se dea în vileag faţă de toată lumea, sau să nu accepte ce-i ceruse James şi să-şi piardă logodnicul – caz în care adevărul ar fi ieşit oricum la iveală. Orice ar fi ales, ar fi fost distrusă, iar imaginea pe care şi-o construise cu multă grijă de-a lungul atâtor ani – imaginea de

prietenă loială, de iubită tandră, de persoană generoasă şi onestă – s-ar fi făcut ţăndări.

Ştiu cât de greu este să laşi trecutul în urmă şi s-o iei de la capăt – iar viaţa lui Clare era fericită, strălucitoare şi plină de succes. Probabil s-a gândit la câte a realizat, la cât a construit şi câştigat, şi a pus toate astea în balanţă cu o minciună din urmă cu zece ani.

Putea să iasă din povestea asta distrusă – sau putea să-l omoare pe James şi să încheie totul ca o văduvă tragică, de un curaj exemplar, gata să ia viaţa de la început.

James *trebuia* să moară – execuţia lui era un rău regretabil, dar necesar.

Însă a mea… a mea era o pedeapsă. Nu era suficient ca James să moară. Cineva trebuia să poarte povara morţii lui. Nu putea fi vina lui Clare, nici măcar sub forma unui accident.

Nu, altcineva trebuia să poarte vina. Şi de data asta, am fost eu.

De ce eu? Îmi vine s-o întreb. Dar n-o fac. Pentru că ştiu.

I-am furat bărbatul. Cu zece ani în urmă, m-am amestecat între Clare Cavendish şi proprietatea ei de drept, furându-i-l pe James de sub nas în timp ce ea era prea bolnavă ca să poată lupta pentru ce era al ei, iar acum am făcut acelaşi lucru: am apărut din trecut ca o mână dintr-un mormânt, să mă amestec încă o dată între ea şi James.

N-am să mai plec în viaţă din casă asta, o ştiu.

Clare nu-şi poate permite să mă lase să scap.

Inima îmi bate foarte, foarte tare în piept – atât de tare, încât am o ciudată senzaţie de ameţeală, ca şi când aş fi pe punctul de a mă prăbuşi. Mă ridic şovăielnic în picioare, cu cana în mână, dar mă împiedic şi o scap. Clare întinde mâna după ea, încercând s-o prindă înainte să se verse, dar degetele ei înmănuşate alunecă pe porţelan şi cana se rostogoleşte zăngănind pe măsuţa de cafea.

Zaţul se împrăştie pe masă şi văd… văd rămăşiţele albe de pe fundul cănii. Nu e zahăr, pentru că zahărul s-a dizolvat de mult. Ci altceva. Ceva care a făcut ceaiul să aibă un gust mai rău decât de obicei.

Acum înţeleg. Înţeleg de unde mi se trage ameţeala, înţeleg de ce Clare mi-a mărturisit atât de multe, de ce a avut atâta răbdare cu

mine. Şi înţeleg… O, Doamne! Înţeleg de ce poartă mănuşi.

Se uită la cană, apoi la mine.

— Hopa! spune ea, apoi zâmbeşte.

Treizeci şi patru

Câteva clipe, nu schiţez nicio mişcare. Rămân împietrită, uitându-mă prosteşte la cană, cu mâinile şi picioarele amorţite, stăpânită de confuzia care m-a împiedicat să observ mai devreme efectele medicamentelor. Ce mi-o fi pus în ceai? Sedative? Somnifere?

Rămân pe loc, legănându-mă uşor, încercând să-mi adun forţele. Încercând să-mi păstrez echilibrul.

Apoi o iau împleticindu-mă către uşă.

Nu mă mişc repede. Ci încet – chinuitor de încet.

Dar când Clare se repede spre mine, picioarele ei rănite şi obosite nu i se supun întru totul. Se împiedică de covor şi se prăbuşeşte, şoldul ei izbindu-se de muchia foarte ascuţită a măsuţei de cafea. Ţipătul ei răsună în toată casa, făcându-mă să-mi simt capul – care deja se învârte – încă şi mai ciudat.

Ies împleticindu-mă pe hol şi mă străduiesc să descui uşa de la intrare, a cărei încuietoare părea atât de simplă cu doar câteva ore în urmă. Îmi tot alunecă degetele şi cheia nu vrea să se răsucească, dar în cele din urmă reuşesc şi, rupând banda firavă întinsă de poliţie, ies în aerul proaspăt, binecuvântat de rece.

Mă doare capul, mi-e greaţă şi îmi simt picioarele ca de cârpă.

Dar asta ştiu să fac. Să alerg. Pot s-o fac.

Fac un pas. Apoi încă unul. Şi încă unul, şi încă unul. Şi mă înghite pădurea.

Este incredibil, indescriptibil de întuneric. Dar nu mă pot opri.

Simt aerul rece pe faţă, iar copacii se profilează negri pe fundalul negru. Apar brusc din întunericul îngheţat, iar eu mă feresc şi şerpuiesc printre trunchiuri, strecurându-mă pe sub crengi, cu mâinile ridicate ca să-mi protejez faţa.

Ferigile şi rugii mi se agaţă de glezne, zgâriindu-mi pielea, dar picioarele îmi sunt reci şi amorţite, aşa că nu prea simt tăieturile, ci doar ţepii ascuţiţi care încearcă să mă ţină în loc.

E coşmarul meu. Numai că de data asta nu încerc să-l salvez pe James, ci pe mine însămi.

În spatele meu, aud trântindu-se o portieră şi un motor ambreiat. Razele farurilor strălucesc printre copaci, descriind un arc de cerc larg, în timp ce maşina întoarce, după care porneşte hurducându-se prin hârtoape.

Drumul de pământ şerpuieşte în curbe largi, pentru ca panta să nu fie prea abruptă. În schimb, poteca din pădure e mai dreaptă. Dacă alerg repede, pot să ajung la şosea înaintea lui Clare. Şi apoi?

Dar nu mă pot gândi la asta. Respiraţia îmi şuieră printre dinţii strânşi. Îmi forţez muşchii tremurători să lucreze mai mult, mai repede.

Nu vreau decât să trăiesc.

Prind viteză. Acum, poteca e mai înclinată, iar muşchii nu se mai străduiesc să mă propulseze, ci să mă menţină în poziţie verticală, să nu mă prăbuşesc cu capul înainte. Sar peste o creangă căzută şi peste vizuina unui bursuc – o gaură neagră între peticele de zăpadă –, iar în clipa următoare, cu totul pe neaşteptate, mă izbesc de un copac şi mi se taie respiraţia.

Cad în patru labe, cu capul ţiuindu-mi de durere, îmi curge sânge din nas – îl văd picurând pe zăpadă în timp ce gâfâi, iar când pun mâna pe puloverul Ninei, îl simt umezit de sânge. Clatin din cap, încercând să alung steluţele şi dungile luminoase care-mi brăzdează vederea, împroşcând sânge în jur.

Nu mă pot opri. Singura mea şansă e să ajung la şosea înainte să-mi taie ea calea. Mă ridic în picioare, cu o mână sprijinită de trunchiul copacului, încercând să scap de ameţeală, şi o iau din nou la fugă.

În timp ce alerg, îmi apar în minte flashuri răzleţe, ca un peisaj luminat de fulgere.

Clare, în cizmele de cauciuc, strecurându-se afară din casă în zorii zilei, ca să trimită mesaje de pe telefonul meu dintr-un loc în care era semnal, lăsând în zăpadă urmele pe care aveam să le văd eu mai târziu.

Clare aşteptând ca Nina să intre în casă, apoi plecând cu maşina în întuneric – dar ca să ce? Să parcheze pe marginea şoselei şi să aştepte ca James să sângereze până moare?

Clare şocată, cu faţa albă în lumina lunii, în clipa când am ţâşnit

din pădure şi am sărit în faţa maşinii, strigându-i să oprească, să mă lase să urc.

A călcat din instinct pe frână, iar eu am urcat lângă ea. După ce-am trântit portiera, s-a uitat la mine şi la James, amândoi cu centurile puse, după care, fără să încerce să-mi dea vreo explicaţie, a băgat maşina în viteză şi a călcat pe acceleraţie.

O clipă, nu mi-am dat seama ce se întâmplă. A virat *spre* un copac care se profila în întuneric.

Apoi am înţeles.

Am înhăţat brusc volanul, înfigându-mi unghiile în pielea ei, luptând să preiau controlul asupra maşinii – după care totul s-a făcut negru.

Dumnezeule, trebuie să ajung la şosea înaintea ei! Dacă parchează la baza potecii şi-mi taie calea, sunt pierdută.

Totul mă doare. Vai, totul mă doare *atât* de tare. Dar pastilele pe care mi le-a pus Clare în ceai au şi un avantaj – m-au amorţit suficient de mult cât să pot continua, ajutată de frică şi adrenalină.

Vreau să trăiesc. Nu mi-am dat seama cât de mult vreau să trăiesc până acum.

O, Doamne, vreau să trăiesc.

Şi dintr-odată, aproape fără să-mi dau seama, ajung la şosea. Poteca mă aruncă pe asfalt cu aşa o viteză, încât aproape că mă împiedic încercând să mă opresc, nu cumva să ajung în calea unei maşini. Rămân pe loc gâfâind, cu mâinile sprijinite pe genunchi. În ce direcţie s-o iau?

Unde e Clare?

Aud un zgomot, huruitul unei maşini care se zdruncină în hârtoape şi virează în curbe. Nu e departe. A ajuns aproape de capătul drumului de pământ. Şi nu mai pot – nu mai pot să alerg. Mi-am forţat corpul dincolo de limite.

Trebuie să alerg, altfel am să mor.

Dar nu pot. Nu pot. Abia mă mai pot ţine pe picioare – darămite să mai pun un picior în faţa altuia.

Fugi! ţip în capul meu. *Fugi, nemernică ce eşti! Vrei să mori?*

Maşina lui Clare e aproape de şosea. Razele orbitoare ale farurilor apar chiar la cotitură, luminând noaptea.

Dar apoi noaptea e spintecată de un scârţâit de roţi înfiorător şi de o bubuitură cum n-am mai auzit. Cauciuc frecat de asfalt, scrâşnet de metal, o maşină izbită de alta; un zgomot al cărui ecou pare să se prelungească la nesfârşit în tunelul de copaci, ţiuindu-mi în urechi. Mă îndrept de spate, cu ochii măriţi de groază, uitându-mă ţintă spre locul coliziunii.

Apoi se lasă liniştea. Tot ce se mai aude în noapte e şuierul unui radiator.

Nu mai pot să alerg. Dar reuşesc să merg, cu picioarele tremurând. Mi-am pierdut şlapii, iar asfaltul e probabil rece ca gheaţa – dar nu simt nimic.

Aud un gâfâit întretăiat cu suspine şi pârâitul unui radio. Apoi, pe neaşteptate, făcându-mă să tresar atât de tare, încât sunt gata să mă împiedic, copacii sunt luminaţi de nişte flăcărui tremurătoare, de un albastru fantomatic.

Încă un pas. Încă un pas. Mă forţez să urc serpentina, apropiindu-mă de locul din care s-a auzit bubuitura.

Dar înainte să ajung acolo, aud o voce tremurătoare de femeie. Pare să vorbească la telefon. Când mă apropii mai mult, îmi dau seama că nu-i un telefon, ci o staţie de poliţie.

Femeia e Lamarr. Stă în picioare lângă uşa deschisă a maşinii ei de poliţie. Faţa îi e brăzdată de un şiroi de sânge, care pare negru în lumina albastră a girofarului.

— Baza, mesaj urgent… spune ea în staţie, şi glasul tremurător îi e frânt de un suspin. Am nevoie de ajutor imediat şi de o ambulanţă pe B4146, chiar lângă Stanebridge, terminat.

Apoi ascultă răspunsul bruiat de pârâituri.

— Recepţionat, spune ea în cele din urmă, după care adaugă: Nu, nu-s rănită. Dar celălalt şofer… ascultă, trimite o ambulanţă. Şi un echipaj de pompieri cu… cu echipament de descarcerare, terminat.

Pune la loc receptorul staţiei şi se duce la cealaltă maşină.

— Lamarr, spun eu cu glas sugrumat, dar nu mă aude.

Picioarele îmi sunt atât de grele, încât nu cred că mai pot face încă un pas. Mă sprijin de un copac de pe marginea drumului.

— Lamarr… reuşesc eu să strig încă o dată, dar vocea mea tremurătoare e acoperită de şuierul maşinii şi de pârâiturile staţiei.

Lamarr!

Se întoarce şi mă vede. În cele din urmă, îmi relaxez muşchii picioarelor şi îngenunchez pe asfaltul rece, umezit de zăpadă. Nu mai trebuie să alerg.

— Nora! o aud prin ceaţă. Nora! Doamne, eşti rănită? Nora, eşti rănită?

Dar nu-mi pot găsi cuvintele să-i răspund. Lamarr aleargă spre mine şi-i simt mâinile puternice apucându-mă de subsuori chiar înainte să mă prăbuşesc, întinzându-mă cu grijă pe asfalt.

S-a terminat. S-a terminat.

Treizeci şi cinci

— Nora.

Vocea e blândă, dar insistentă, coborând ca un cârlig în somnul meu buimac şi agitat, târându-mă înapoi la realitate. Cunosc vocea. Cine o fi? NU e Nina. E prea gravă ca să fie a Ninei.

— Nora, spune din nou vocea.

Deschid ochii.

E Lamarr. Stă pe scaunul de lângă patul meu, cu ochii ei negri mari şi strălucitori, cu părul lucios dat pe spate, dezvelindu-i fruntea sculpturală.

— Cum te simţi?

Mă străduiesc să mă ridic în capul oaselor şi văd că poartă un guler cervical, care contrastează puternic cu bluza ei de mătase.

— Am vrut să trec şi ieri pe la tine, dar nu m-au lăsat.

— Şi tu eşti internată? întreb eu cu glas răguşit.

Îmi dă un pahar cu apă şi beau cu recunoştinţă. Lamarr clatină din cap, legănându-şi uşor cerceii grei de aur.

— Nu. Am tratament ambulatoriu. M-au externat ieri dimineaţă de la Urgenţe. Mi-a prins tare bine – copiilor mei nu le place să lipsesc noaptea de acasă. Cea mică are patru ani.

Are copii? Dezvăluirea ei seamănă cu o propunere de pace. Ceva s-a schimbat în relaţia noastră.

— Cumva sunt… dau eu să întreb, apoi înghit şi încep din nou: S-a terminat?

— Starea ta e stabilă, spune Lamarr, dacă la asta te referi. Cât priveşte investigaţia, acum singura suspectă în cazul morţii lui James este Clare.

— Flo cum se simte?

Nu-mi dau seama dacă-mi imaginez sau nu, dar mi se pare că văd o umbră pe chipul lui Lamarr. N-aş putea spune ce anume s-a schimbat – expresia ei e la fel de calmă şi plăcută ca înainte, dar în rezervă îşi face brusc apariţia un sentiment de spaimă.

— Flo… Flo rezistă, spune ea în cele din urmă.

— Pot s-o văd?

Lamarr clatină din cap:

— E… e cu familia ei. Medicii nu permit vizite deocamdată.

— Tu ai văzut-o?

— Da, ieri.

— Deci azi se simte mai rău?

— Nu asta am zis, răspunde Lamarr, dar ochii i s-au tulburat.

Ştiu ce nu-mi spune. Ştiu ce evită. Îmi amintesc ce mi-a spus Nina despre supradozele de paracetamol şi ştiu că undele distrugătoare ale acţiunilor lui Clare nu s-au stins nici acum.

Din tot ce-a făcut Clare, cred că asta a fost cruzimea ei cea mai mare. Pentru ce i-a făcut lui James şi pentru ce-a încercat să-mi facă mie măcar a avut un motiv. Dar Flo… Singura greşeală a lui Flo a fost că o iubea pe Clare.

Nu ştiu când a început Flo să înţeleagă adevărul – când a început să-şi dea seama de ce i-a cerut Clare să trimită mesajul acela de pe telefonul meu când am ajuns la casa de sticlă. Era cât se poate de inocent: *James, sunt eu, Leo. Leo Shaw.* Habar n-am ce i-o fi spus Clare; ceva caraghios, bănuiesc – poate că era o farsă de burlăciţe.

Probabil a început să aibă primele bănuieli când Nina mi-a dat în vileag trecutul cu James; cred că s-o fi întrebat de ce ar fi vrut tocmai Clare să răscolească trecutul. Apoi, când Lamarr a început să pună întrebări despre telefonul meu şi mesaje, a înţeles că ceva era în neregulă.

Nu cred că a bănuit adevărul – sau nu de la început. A încercat s-o viziteze pe Clare la spital, dar nu i-au dat voie. Clare era într-o stare prea gravă, iar poliţia oricum nu voia ca martorii de la pensiune să facă vizite la spital; Nina mi-a spus că trebuise să lupte din răsputeri ca să mă vadă şi reuşise abia după ce-i fusese revăzută declaraţia de o sută de ori. Iar în momentul acela, Clare încă se prefăcea că era confuză şi semi-conştientă, aşteptând probabil să afle ce reuşea să scoată Lamarr de la mine, înainte să „se trezească”.

Nu. Flo a stat la pensiune, frământându-se şi neştiind ce să creadă, fără s-o poată întreba pe Clare ce să spună. Aşa că a minţit. Şi s-a încurcat în minciuni. A început să înţeleagă ce făcuse, ce pusese în mişcare. A început să se îndoiască de motivele lui Clare. A

cuprins-o disperarea.

— Ai aflat? întreb eu, înghiţind cu greu, încercând să nu mă mai gândesc la Flo, care zăcea într-o rezervă de pe acelaşi coridor, luptându-se cu moartea. Ai aflat ce s-a întâmplat? Ţi-a povestit Clare?

— Clare se simte prea rău ca să poată răspunde la întrebări, spune Lamarr cu o mină încruntată. Sau cel puţin aşa zice avocatul ei. Dar avem suficiente probe pentru un dosar solid: ce am aflat de la tine, raportul toxicologic referitor la medicamentele pe care ţi le-a pus Clare în ceai şi, cel mai important, declaraţia lui Flo. Să ştii că n-a sunat la ambulanţă.

— La ce te referi?

— Clare n-a sunat la urgenţe când James era pe moarte. Nu s-a găsit niciun apel al ei către 112 – nici măcar n-a încercat să formeze numărul. Asta ar fi trebuit să ne pună pe gânduri, dar eram prea ocupaţi să căutăm în altă parte.

Oftează:

— Bineînţeles, va trebui să-ţi luăm o declaraţie oficială, când o să te simţi suficient de bine. Dar putem să vorbim despre asta în altă zi.

— Am crezut că a fost mâna lui Flo, spun eu în cele din urmă. Când am găsit haina lui Clare, cu cartuşul în buzunar, am crezut că era a lui Flo. Am crezut că ea a schimbat cartuşul. Nu mi-am putut da seama ce motiv ar fi avut Clare să facă aşa ceva – avea în sfârşit ce-şi dorea: viaţa perfectă, logodnicul perfect. De ce ar fi distrus toate astea? Am înţeles abia când m-am gândit cu *adevărat* la mesaj: James nu mi-a spus niciodată Lee. Clare n-a făcut decât greşeala asta, dar ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Să ştii că a mai făcut o dată ceva similar, continuă Lamarr, vocea ei melodioasă semănând cu o pătură caldă şi moale în jurul cuvintelor ei reci. Ne-a luat ceva timp până am descoperit, dar am aflat de cazul unui profesor de la universitatea ei, care a fost dat afară pentru că trimisese e-mailuri inadecvate studentelor, sugerându-le că ar putea obţine note mai mari dacă se culcau cu el şi că ar fi avut de suferit dacă spuneau cuiva. Profesorul a negat acuzaţiile de-a lungul întregii anchete, dar nu exista niciun dubiu că studentele primiseră acele mesaje, iar când i-a fost cercetat

computerul, au fost găsite toate în folderul cu mesaje şterse, deşi făcuse o încercare stângace de a le elimina complet. Acum, pare foarte limpede că în povestea asta a fost implicată şi Clare, deşi la vremea aceea n-a bănuit-o nimeni. Nu era una dintre studentele care primiseră e-mailuri. Dar cu câteva săptămâni înainte, profesorul îi adusese la cunoştinţă că unul dintre eseurile ei era plagiat şi a ameninţat-o că va lua măsuri administrative. Bineînţeles că, după ce-a izbucnit scandalul, acuzaţia de plagiat a fost dată uitării – dar una dintre colegele lui şi-a amintit că-i povestise de cazul lui Clare. Şi ne-a zis că întotdeauna s-a întrebat dacă nu cumva…

Închid ochii şi simt cum mi se prelinge o lacrimă pe nas. Nu ştiu de ce plâng. Nu e uşurare. Şi cred că nu mai e nici durerea pricinuită de moartea lui James. Poate e doar tristeţea şi furia că s-a produs o asemenea dramă, furie pe mine însămi că nu mi-am dat seama mai devreme, că am fost *atât de* proastă.

Şi dacă mi-aş fi dat seama, ce s-ar fi întâmplat? Aş fi zăcut eu cu viscerele împrăştiate pe lemnul gălbui şi pe treptele de sticlă mată?

— Trebuie să plec, spune Lamarr cu blândeţe, apoi se ridică, făcând capitonajul de plastic al scaunului să scârţâie. Revin mâine cu un coleg. O să-ţi luăm o declaraţie oficială, dacă o să te simţi în stare.

Nu spun nimic, doar dau din cap, fără să deschid ochii.

După ce iese, se face linişte. Nu se mai aude decât genericul estompat al unui serial din rezerva alăturată.

Rămân nemişcată, ascultând genericul şi aerul care intră şi iese pe nări.

După câteva clipe, liniştea e întreruptă de un ciocănit în uşă.

Deschid ochii imediat, presupunând că s-a întors Lamarr, dar nu e ea. La uşă e un bărbat. Îmi tresare inima, dar apoi îmi dau seama că e Tom.

— Cioc-cioc, spune el, băgând capul pe după uşă.

— Intră, răspund eu cu glas răguşit.

Intră în rezervă cu o mină reţinută, nefiind sigur dacă e binevenit. E palid şi nu mai seamănă deloc cu bărbatul dichisit pe care l-am cunoscut cu câteva zile în urmă. Cămaşa lui în carouri e şifonată şi are o pată. Dar, după expresia lui, îmi dau seama că eu

arăt şi mai rău. Vânătăile s-au mai estompat, căpătând nuanţe maronii şi gălbui, dar tot sunt şocante dacă le vezi acum pentru prima oară.

— Bună, Tom, spun eu.

Îmi ridic halatul de spital care mi-a căzut de pe umăr, iar el îmi zâmbeşte, dar e zâmbetul forţat al cuiva care şi-a pierdut temporar eleganţa socială.

— Uite, trebuie să-mi iau o povară de pe suflet, începe el brusc. Am crezut că a fost mâna ta. M-am gândit că ai avut povestea aia cu James, iar apoi, când poliţia a început să întrebe de telefonul tău şi de mesaje, am presupus…

Se opreşte.

— Îmi… îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic, spun eu, făcând semn spre scaunul de lângă pat. Ia loc. Şi nu-ţi face griji. Şi poliţia a crezut că eu sunt vinovată, iar ei nici măcar n-au fost acolo.

— Îmi pare foarte rău, repetă el, şi vocea i se frânge o clipă când ia loc stânjenit, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Atâta că… nu m-am gândit niciodată…

Se opreşte din nou şi oftează:

— Ştii, lui Bruce nu i-a plăcut niciodată de ea. Îl iubea pe James. Chiar îl iubea, deşi au avut o relaţie şi cu bune, şi cu rele. Dar pe Clare n-a îndrăgit-o niciodată. Aseară, când l-am sunat şi i-am povestit tot ce s-a întâmplat, mi-a zis: „Sunt şocat, dar nu şi surprins. Fata aia juca încontinuu.”

Stăm în tăcere o vreme, iar eu meditez la vorbele lui Bruce, la judecata unui om pe care nu l-am văzut niciodată cu privire la una dintre prietenele mele cele mai vechi. Şi-mi dau seama că are dreptate. Clare juca încontinuu. Chiar şi când era mică juca un rol – rolul de bună prietenă, de elevă model, de fiică ideală, apoi de iubită fermecătoare. Şi brusc îmi dau seama că poate de aceea îmi era atât de greu să înţeleg ce avea în comun Clare pe care o ştiam eu cu oamenii de care se înconjurase. Pentru că era o persoană diferită pentru fiecare dintre noi. Oare ce-o să se întâmple cu ea? Va condamna un juriu o tânără atât de şarmantă, de generoasă şi de frumoasă?

— Mă întreb… încep eu, dar mă opresc.
— Ce? spune Tom.
— Mă tot gândesc, dacă n-aş fi spus da? Dacă n-aş fi acceptat să vin la petrecere? Era cât pe ce să refuz.
— Nu ştiu, răspunde Tom încet. Aseară am discutat cu Nina exact despre acelaşi lucru. Din câte îmi dau seama, nu tu erai ţinta ei, ci James. Tu ai fost doar cireaşa de pe tort.
— Vrei să spui că…
Şi iar mă opresc, înţelegând ce sugerează, iar el încuviinţează din cap:
— Da, cred că dacă n-ai fi fost tu acolo, ar fi aruncat vina pe unul dintre noi, ceilalţi.
— Probabil pe Flo, spun eu cu tristeţe. La urma urmelor, ea a trimis mesajul.
Tom dă iarăşi din cap.
— Lui Clare nu i-ar fi fost greu să denatureze un pic adevărul: să spună că-i era teamă de Flo, că Flo era geloasă pe James şi că a acţionat iraţional. Partea cea mai rea e că probabil noi i-am fi susţinut povestea.
— Ai văzut-o pe Flo? întreb eu.
— Am încercat. Dar nu lasă pe nimeni s-o viziteze. Cred că… Nu-s sigur…
Se întrerupe. Ştim amândoi ce evită să spună.
— Mă întorc la Londra în noaptea asta, spune el în cele din urmă. Dar mi-ar plăcea să păstrăm legătura.
Bagă mâna în portofel şi scoate o carte de vizită groasă şi lucioasă, pe care e scris în relief Tom Deauxma, iar dedesubt numărul de mobil şi e-mailul.
— Îmi pare rău, spun eu, n-am cărţi de vizită, dar dacă îmi dai un pix…
Îmi întinde mobilul şi îi scriu e-mailul meu, iar el îmi trimite un mesaj gol.
— Gata, încheie el, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec. Ai grijă de tine, Shaw.
— O să am.
— Cum te întorci la Londra?

— Nu ştiu.

— Ştiu eu, se aude o voce din spatele lui Tom.

Mă uit spre uşă şi în prag o văd pe Nina, cu o ţigară neaprinsă între buze. Vorbeşte fără s-o scoată din gură, ca un detectiv din romanele poliţiste de duzină:

— Se întoarce cu mine.

Treizeci şi şase

Acasă. Un cuvânt atât de mic, şi totuşi, când închid uşa minusculei mele garsoniere şi o încui, mă copleşeşte un val de uşurare ce pare prea mare ca să poată fi cuprins de aceste cinci litere.

Sunt acasă. Sunt *acasă.*

Ne-a adus Jess cu maşina. A venit tocmai de la Londra să ne ia pe mine şi pe Nina şi să ne aducă acasă. Când am ajuns pe strada mea, s-au oferit să mă conducă până sus, să mă ajute să-mi car valiza până la etajul doi, dar le-am refuzat.

— Abia aştept să fiu singură, am spus eu, şi era adevărat.

Ştiam că şi ele abia aşteptau să fie singure – singure împreună. De-a lungul orelor îndelungate petrecute în maşină, văzusem gesturile tăcute de afecţiune dintre ele – mâna Ninei odihnindu-se în poala lui Jess, Jess mângâind genunchiul Ninei când schimba viteza. Dar nu m-am simţit exclusă – nu despre asta a fost vorba.

Pur şi simplu n-am ştiut până acum cât de mult îmi place la mine acasă.

Flo a murit la câteva ore după ce m-a vizitat Tom – la trei zile după ce luase supradoza. Nina a avut dreptate în legătură cu paracetamolul. A avut dreptate şi când a zis că Flo îşi va schimba părerea despre Clare până la urmă. Eu n-am mai apucat s-o văd, dar Nina a fost în vizită la ea şi a ascultat-o plângând şi făcându-şi planuri pentru când avea să iasă din spital. Părinţii lui Flo au fost alături de ea când a murit. Nu ştiu dacă a fost o moarte uşoară – Nina n-a vrut să-mi povestească, ceea ce mă face să cred că nu.

Oftez şi îmi trântesc valiza pe podea. Sunt obosită, deshidratată şi înţepenită de la drumul lung.

Deschid cafetiera, pun apă în ea şi îndoi filtrul de hârtie ca la carte. Apoi desfac borcanul cu cafea şi inspir aroma familiară. Am măcinat-o acum o săptămână, dar încă e suficient de proaspătă cât să-mi delecteze nările.

Bolboroselile cafetierei şi aburii cu aromă de cafea mă fac să mă

simt cu adevărat acasă. În cele din urmă, lăsând valiza nedesfăcută pe covor, îmi ghemuiesc pe pat trupul obosit şi plin de julituri, şi iau pe îndelete o gură mare de cafea. Soarele de iarnă se strecoară printre jaluzelele de ratan, iar traficul zumzăie discret sub fereastră, prea îndepărtat ca să mă deranjeze, amintind mai degrabă de vuietul mării pe ţărm.

Mă gândesc la îndepărtata casă de sticlă, singură în pădurea nemişcată, cu păsările zburând pe lângă ea şi cu animalele sălbatice traversându-i silenţios grădina. Mă gândesc la pereţii ei de sticlă care reflectă siluetele negre ale copacilor şi filtrează lumina lunii.

Se pare că mătuşa lui Flo vrea s-o vândă – aşa i-au zis Ninei părinţii lui Flo. Prea mult sânge vărsat, prea multe amintiri. Şi a zis că, după ce i-l înapoiază poliţia, vrea să ardă indicatorul pe care l-am folosit la şedinţa de spiritism.

Ăsta e singurul lucru pe care nu-l înţeleg – şedinţa. Tot restul era necesar. Tot restul era parte din plan. Dar mesajul ăla înfiorător?

Îmi amintesc şi acum curbele şi înaintările indicatorului.

C c ccccrriiiiiiiiiiiiiiminaaaaalo

Lamarr crede că a fost o mişcare deliberată a lui Clare, parte din planul ei de a ne induce o stare de nervozitate şi teamă, astfel încât, în momentul în care avea să se deschidă uşa de la bucătărie, să ne lăsăm cuprinşi de panică şi să reacţionăm prompt la sugestia de a pune mâna pe puşcă.

Dar eu nu sunt atât de sigură. Îmi amintesc ce a spus Tom despre mesajele care ies la iveală din subconştient… Oare mâna lui Clare să fi scris fără să vrea ceea ce se străduia cu disperare să suprime?

Închid ochii, încercând să alung amintirea acelei nopţi. Dar *nu* pot s-o şterg complet din mintea mea. Flo nu mai e printre noi, dar noi, ceilalţi – Tom, Nina şi cu mine –, va trebui să trăim pentru tot restul vieţii cu ce s-a întâmplat, cu ce-a făcut Clare, cu ce-am făcut cu *toţii*.

Mă apropii de valiză, o deschid şi îmi scot laptopul. Telefonul meu încă e la poliţie, dar măcar îmi pot verifica e-mailul. A trecut mai bine de o săptămână de când am plecat de la Londra, iar după ce-l deschid, văd că am primit o sută optzeci şi şapte de mesaje.

Am un e-mail de la redactoarea mea. Şi încă unul. Două de la

agenta mea. Unul de la mama, cu titlul: „Te simţi bine?” Iar la urmă, sunt mesajele de pe site-ul meu: „Thailandeze fierbinţi”… „Un pont ciudat ca să-ţi topeşti grăsimea de pe burtă!”… „Ai trei comentarii care aşteaptă să fie aprobate.”

Iar printre mesajele spam… „De la: Matt Ridout. Subiect: Cafea”

Bag mâna în buzunar după bucata curbată de carton ruptă din paharul de cafea. Numărul lui e aproape ilizibil. Pixul s-a şters aproape de tot, iar cifrele de la mijloc sunt tăiate de o îndoitură, dar cred că sunt doi de şapte – sau doi de unu.

Îmi propusesem să las soarta să decidă: dacă poliţia îmi restituie telefonul înainte ca numărul să dispară…

Iar acum, mesajul de la el.

Îmi amintesc cum şi-a sprijinit faţa în palme, plângând după James.

Îmi amintesc zâmbetul lui.

Îmi amintesc expresia din ochii lui când şi-a luat la revedere.

Nu ştiu dacă pot face asta. Nu ştiu dacă pot să las în urmă tot ce s-a întâmplat şi s-o iau de la capăt. Câteva clipe, degetul meu pluteşte iraţional deasupra butonului de ştergere.

Dar, în cele din urmă, dau clic şi-l deschid.

Mulţumiri

În primul rând, trebuie să le mulţumesc dragilor mei prieteni de la Vintage, pentru că m-au susţinut de-a lungul întregului drum (şi pentru că au avut inspiraţia de a nu mă întreba prea des cum merge). Ar trebui să scriu o carte întreagă ca să le pot mulţumi tuturor celor care m-au ajutat, dar ţin să le mulţumesc în mod special tuturor celor de la Harvill: lui Alison Hennessey, excepţionala mea editoare (pe drept supranumită Regina Thrillerului), care mi-a sugerat cuvintele „petrecerea burlăciţelor" şi a pus totul în mişcare, lui Liz, Michal şi Rowena din departamentul redacţional, lui Bethan şi Fiona de la publicitate, lui Jane, Monique, Sam şi Penny de la drepturi de autor, tuturor celor de la vânzări (prea mulţi ca să-i enumăr, dar vă iubesc pe toţi!), lui Simon de la producţie, talentatei echipe de la design – mai ales lui Rachael –, lui Vicki şi excelentei echipe de la vânzări.

Mulţumirile mele se îndreaptă către toţi ceilalţi care mi-au fost alături: Clara, Poppy, Susannah, Parisa, Becky, Christian, Dan, Lisa, Ceri, Alex, Fran, Rachel, Clara (din nou) şi toţi ceilalţi pe care nu am spaţiu să-i enumăr aici – aş vrea să vă pomenesc pe toţi, dar vă asigur că vă iubesc şi mi-e dor de voi. Le mulţumesc mai ales celor din departamentul de publicitate – oameni talentaţi, răbdători, modeşti şi foarte plăcuţi.

Recunoştinţa mea se îndreaptă către primele mele cititoare, Meg, Eleanor, Kate şi Alice, pentru că au ştiut să îmbine în proporţia corectă onestitatea frustă cu încurajările şi pentru că mi-au pus o mulţime de întrebări bine gândite.

Multe mulţumiri scriitorilor şi prietenilor care şi-au lăsat problemele deoparte şi s-au aplecat asupra alor mele; vreau să ştiţi că – atât online, cât şi offline – îmi faceţi viaţa mai frumoasă şi mai amuzantă în fiecare zi.

Pentru informaţii de specialitate, le sunt foarte recunoscătoare lui Sam, Jon, Richard şi Lorna, care mi-au oferit detalii despre activitatea poliţiei, despre protocolul spitalicesc şi despre armele de

foc. Inutil să spun că toate eventualele erori strecurate în carte îmi aparţin (şi-mi cer scuze că mi-am luat libertatea de a mă abate de la unele dintre sfaturile lor).

Un enorm mulţumesc pentru Eve şi Jack de la agenţia literară Eve White, pentru toată grija şi sprijinul lor.

Şi, în sfârşit, îi sunt recunoscătoare scumpei mele familii, mai ales lui Ian şi copiilor – mulţumesc că m-aţi lăsat să tastez liniştită în camera de oaspeţi, deşi de multe ori v-aţi fi dorit să facem alte lucruri împreună. Vă iubesc pe toţi.

RUTH WARE

Ceea ce ar fi trebuit să fie un weekend distractiv și liniștit undeva la țară capătă proporții sinistre în acest thriller psihologic întunecat și plin de suspans.

Nora este o scriitoare de romane polițiste, care preferă să stea retrasă. Când o prietenă pe care n-a mai văzut-o de zece ani o invită să-și petreacă weekendul într-o casă izolată din pădure, Nora acceptă fără prea mare entuziasm. Patruzeci și opt de ore mai târziu, se trezește într-un pat de spital, grav rănită, dar în viață, și convinsă că cineva a murit. Întrebându-se nu „ce s-a întâmplat?", ci „ce am făcut?", Nora încearcă să pună cap la cap întâmplările din weekendul care a trecut. Pentru a afla răspunsul la toate întrebările care o copleșesc, trebuie să scoată din nou la iveală acele lucruri despre sine pe care le-ar fi vrut îngropate acolo unde e locul lor: în trecut.

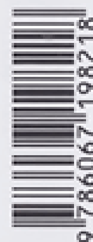
Pentru cei cărora le-a plăcut Fata din tren și Fata dispărută, Într-o pădure întunecată e lectura perfectă.

PUBLISHERS WEEKLY

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-821-8

[1] Formulă sacră în brahmanism.
[2] Un botnet este o reţea de calculatoare infectate cu un soft nociv, care comunică între ele prin intermediul internetului şi care execută diferite sarcini stabilite de creatorul softului.
[3] Cărbune inferior, format prin carbonizarea parţială a plantelor de mlaştină.
[4] Paul Smith (n. 1946): designer de modă britanic.
[5] Reţea internaţională de magazine de haine.
[6] Rasă rezultată din încrucişarea labradorului cu pudelul.
[7] Serial britanic difuzat pe BBC.
[8] Pricolici: duh rău în care se presupune că se transformă unii oameni după moarte şi care apare sub înfăţişarea unui animal.
[9] Federaţie internaţională de organizaţii care luptă împotriva sărăciei.
[10] Cântec pentru copii.
[11] Pastă din extract de drojdie, de culoare maro-închis, cu gust sărat.
[12] Personajele principale dintr-un program pentru copii produs de BBC.
[13] Piesă a cântăreţei Debbie Harry, al cărei nume de scenă este Blondie.
[14] Un fel de tocană indiană picantă.
[15] The BBC Proms: suită de concerte clasice organizată vara la Londra.
[16] Reţetă thailandeză de curry.
[17] Zonă din centrul Londrei în care se află mai multe teatre de stat.
[18] Reţea de magazine specializată în articole şi cadouri pentru nunţi.
[19] Bucătar englez faimos.
[20] „din zilele noastre” (fr.).
[21] Joc pe tablă în care participanţii trebuie să răspundă la întrebări de cultură generală.
[22] *Albă şi singură (Single White Female):* film regizat de Barbet Schroeder în 1992.
[23] *Eliberare (Deliverance):* film regizat în 1972 de John Boorman.
[24] Serial radiofonic difuzat de Radio 4 începând cu anul 1950.